

מדריך שיעורי שבת

“האכל את צאני” האגרת הראשונה והשניה לכיפא

אפריל • מאי • יוני 2017

רבעון שני 2017

מדריך שיעורי שבת

“האכל את צאני”

האגרת הראשונה והשניה לכיפא

מאת : רוברט ק. מאקאייבר
מאנגלית : דנה סיגלניצקי

אפריל • מאי • יוני 2017

הוצאת “חיים ושלום”
מערכת: לינקולן 4 ירושלים 94186
עיצוב: אנה שרבקוב

תוכן העניינים :

שיעור 1: 25 - 31 מרץ. שמעון כיפא, האיש.....	6
שיעור 2: 1 - 7 אפריל. נחלה שאינה נשחתת.....	13
שיעור 3: 8 - 14 אפריל. ממלכת כהנים.....	20
שיעור 4: 15 - 21 אפריל. יחסים חברותיים.....	27
שיעור 5: 22 - 28 אפריל. חיים לכבוד אלוהים.....	34
שיעור 6: 29 אפריל - 5 מאי. לסבול למען ישוע.....	41
שיעור 7: 6 - 12 מאי. מנהיגות משרתת.....	48
שיעור 8: 13 - 19 מאי. ישוע בכתביו של שמעון כיפא.....	55
שיעור 9: 20 - 26 מאי. היו מה שאתם.....	62
שיעור 10: 27 מאי - 2 יוני. הנבואה והכתובים.....	69
שיעור 11: 3 - 9 יוני. מורי שקר.....	76
שיעור 12: 10 - 16 יוני. יום יהוה.....	83
שיעור 13: 17 - 23 יוני. נושאים מרכזיים בראשונה ובשניה לפטרוס... 90	

המדריך ללימודי תנ"ך ליום שבת חובר במשרד המדריך ללימודי תנ"ך למבוגרים בועדה הכללית של האדוונטיס שומרי השבת. הכנת המדריך נעשית תחת פיקוחה הכללי של ועדה בינלאומית להערכת כתבי יד של מדריכי שבת, שחבריה משרתים בתור עורכים. המדריך היוצא לאור משקף את המלצות הועדה, ולא בהכרח או בלבד את כוונת הסופר(ים).

גרסאות תנ"ך

ציטוטי הברית החדשה לקוחים מתוך : הברית החדשה המודרנית, גירסא 2.1 ;
הברית החדשה תרגום דליטש, גירסא 2.0

כל הזכויות שמורות © לחברה לכתבי הקודש בישראל, 1976, 1991. החומר ניתן ברשות.

מכיוון שברבעון זה נלמד את האגרת הראשונה והשניה לפטרוס, נקרא את מילותיו של אדם שנכח וחזה ברגעים החשובים ביותר בחייו בשרותו של ישוע המשיח בעולם. בנוסף על כך, שמעון כיפא היה מנהיג בולט בקרב המאמינים הראשונים. עובדות אלה בלבד עושים את קריאת שתי האגרות שוות קריאה. אך שתי האגרות האלה מעניינות אפילו יותר מכיוון שהן נכתבו לקהילות שחוו זמנים קשים: קהילות אלו נרדפו ע"י גורמים חיצוניים, אך בעת ובעונה אחת קמו גם מורי שקר מתוך הקהילות.

שמעון כיפא הזהיר שבין הדברים שמורי שקר יילמדו, יהיה הרצון לקדם ולהעלות את הספק בביאתו השנייה של ישוע. **"אִיפֹה בּוֹאֵה הַמִּבְטָח?"** הם יגידו, **"הֲרִי מֵאֵז שְׁמָתוֹ הָאֲבוֹת הַכָּל מִמֶּשִׁיךְ כִּמוֹ שֶׁהָיָה מִרְאשִׁית הַבְּרִיאָה!"** (2 פטרוס 3: 4). כיום, כמעט אלפיים שנה מאוחר יותר, אנו מכירים את כובד הטענה הזו, הלא כן?

מלבד אזהרתו של שמעון כיפא בקשר למורי שקר, הסבל שהקהילה סבלה הינו נושא שחוזר על עצמו פעמים רבות. הסבל הזה, הוא אומר, משקף את הסבל של ישוע, שנשא את חטאינו על גופו כשמסר את חייו על מזבח הצלב (1 פטרוס 2: 24). אבל הבשורה הטובה היא שמות ישוע שחרר אותנו ממוות נצחי שנבע מהחטא, ונותן לנו חיי חסידות כאן ועכשיו לאלה שבוטחים בו (1 פטרוס 2: 24).

שמעון השליח אומר שישוע לא רק מת בעד חטאינו אלא שגם יחזור לעולם ויוביל את משפט אלוהים (2 פטרוס 12-10: 3). הוא שם דגש על זה שתחזית המשפט משפיעה רבות על חייו של המאמין. כשישוע יחזור, הוא ישמיד את החטא ויטהר את הארץ באש (2 פטרוס 3: 7). אחרי כן המאמינים ינחלו את הירושה שאלוהים צפן למענם בשמים (1 פטרוס 4: 1).

לשמעון כיפא מילים מעשיות ביותר לגבי אורח החיים של המאמינים. בראש הרשימה, על המאמינים לאהוב זה את זה (1 פטרוס 4: 8). הוא מסכם את השקפתו באומרו: **"סוֹף דָּבָר, הֵיוּ כָלְכֶם לֵב אֶחָד, שְׁתֵּפִים לְצַעַר הַזּוֹלָת, אוֹהֲבֵי הָאֲחִים, רַחֲמָנִים וְעֲנֻנִים"** (1 פטרוס 3: 8).

אגרות שמעון כיפא הינן הכרזות נלהבות של הבשורה - המסר המרכזי ביותר של כתבי הקודש. אחרי הכל, אם מישוהו מכיר את החדש הגואל של ה', הרי זהו כיפא. אותו האיש שהכחיש באופן כל כך בוטה וגס (ואף בקללות), באמרו, **"אֵינֶנִּי מְכִיר אֶת הָאִישׁ"** (מתי 26: 72), הוא אותו איש למי שישוע אמר מאוחר יותר, **"רָעָה אַתְּ צֶאֱנִי."** (יוחנן 17: 21).

וכמובן, כל חלק מרעיית צאנו של ה' טומנות בחובן את האמת הנעלה בישועה באמצעות האמונה במשיח ישוע, נושא שעמיתו לעבודה, שאול השליח, הכריז במלוא העוז והגבורה. זוהי האמת על חסד אלוהים. כיפא ידע זאת, לא רק מבחינה תאורטית, או רק כדוקטרינה, אלא מתוך התנסות אישית של אותה המציאות וכחו של אותו החדש.

כפי שמרטין לותר כתב בפרשנותו על שתי אגרות כיפא: "האגרת של פטרוס היא אחד הספרים הדגולים בברית החדשה, והיא הבשורה האמיתית והטהורה. פטרוס עושה את אותו הדבר ששאל וכל המטיפים עושים בכך שהוא משריש את הדוקטרינה האמיתית של האמונה, על הדרך בה המשיח נמסר בעדינו, האחד הנושא את חטאינו ומושיע אותנו." (Commentary on the 2 Epistles of Peter and Jude (Grand Rapids: Kregel 3 Publications, 1982), עמ' 2 ו-3).

ישוע אמר לשמעון כיפא לרעות את צאנו. אנחנו חלק מהצאן עליו הוא מדבר. בואו וניתן לו לרעות אותנו.

רוברט ק. מאקאייבר גדל בניו זילנד ועבד את רוב שנות תעסוקתו באבונדל קולג', במקום בו הוא מלמד כתבי קודש וארכאולוגיה. הוא סופר של מספר ספרים, כשבינם נמנים הספרים (The Four Faces of Jesus ו-Beyond the Da Vinci Code).

שיעור מספר 1 25 - 31 מרץ

שמעון כיפא, האיש

שבת אחר הצהריים

קראו את הפס

לך נא ממני !

אנו פוגשים בשמעון כיפא בפעם הראשונה בהיותו דייג בכינרת (מתי 18

וידוי המשיח

אחד מהרגעים המכריעים בחייו של ישוע עלי אדמות היה בדו-שיח עם כיפא. ישוע בדיוק סיים לחלוק על כמה סופרים ופרושים שרצו לנסות אותו ודרשו שייתן להם אות שיעיד על זהותו האמיתית (ראה מתי 4: 1-16). לאחר מכן, כשהיה לבד עם תלמידיו, ישוע דיבר על שני הניסים שעשה מוקדם יותר כאשר האכיל אלפי נפשות עם כמה כיכרות לחם ודגים אחדים. הוא דיבר על זה כדי להזהיר את התלמידים "מִשְׁאֹר הַפְּרוֹשִׁים וְהַצְדוּקִים" (מתי 11: 16).

קראו מתי 13-16: מה קורה פה? מה המשמעות של דברי כיפא לישוע?

בפסוקים אלו אנו רואים שכיפא דיבר באומץ רב על אמונתו בישוע. וברור לנו ממתי 20: 16 שהווידי של כיפא על משיחיות ישוע הייתה משותפת לכל התלמידים כאחד. זו הייתה נקודת מפנה בשירותו של ישוע, אפילו שלתלמידים - וביניהם נכלל גם שמעון כיפא - היה עוד הרבה מה ללמוד.

התלמידים עדיין ציפו שהמשיח ימלוך על ישראל. על אף שבמשך זמן רב הסתיר מהם ישוע את תוכניתו, הם האמינו שהוא לא יישאר לאורך זמן בדלותו ובאלמוניותו; העת שבה הוא יכון את מלכותו עומדת לבוא. מעולם לא עלתה בדעתם המחשבה ששנאת הכהנים והרבנים לא תשכך, שהמשיח יימאס בידי עמו, יורשע כמשיח שקר וייצלב כפושע. אך שעתם של כוחות האופל משמשה וקרבה, וישוע חייב לגלות לתלמידיו את העימות העומד לפנייהם. הוא היה עצוב בזמן שציפה לשעת המבחן (אלן ווייט, חמדת הדורות פרק 45).

ברגע שהתלמידים הודו שישוע הוא המשיח, ישוע מתחיל לספר להם שהוא יסבול וימות (ראה מתי 23-21: 16), רעיון שכיפא לא מוכן לקבל. כיפא אפילו "גוער" בישוע, וישוע פונה עליו ואומר "סור מִלְפָּנַי, שָׁטָן" (מתי 23: 16). הערה זו היא אחת ההערות הכי נוקשות שישוע אמר אי פעם בשנות כהונתו. אף על פי כן, ישוע אמר לו את זה לטובתו. המילים של כיפא גילו את משאלות ליבו, את הגישה האנוכית לגבי הדברים שהוא רצה. ישוע היה חייב לעצור אותו מבעוד מועד (ולמרות שפנייתו של ישוע הייתה לשטן בכלל, שמעון כיפא קלט את המסר). כיפא צריך היה לדעת שסבל יהיה מנת חלקו בעבודתו עבור האדון. כתביו האחרונים יותר מגלים שהוא למד את הלקח.

באיזו תכיפות משאלות לבך מתנגשות במה שאתה יודע שאלוהים רוצה שתעשה? כיצד אתה מחליט מה לעשות במצבים כאלה?

הליכה על המים

בזמן שהות התלמידים עם ישוע, התלמידים ראו דברים חריגים מאוד וכמה דברים ממה שהם ראו כתובים לנו במתי 13:33-14, מרקוס 52-30:6, ויוחנן 21:1-6. ישוע השתמש בחמש כיכרות לחם ושני דגים כדי להאכיל יותר מחמשת אלפים אנשים. שוב, מה מה עבר בראשם אחרי שחוו ניסיון כזה?

קראו מתי 14:22-33. מה המסר המכריע שאנו יכולים לשאוב מן הסיפור הזה בשבילנו, שיעזור לנו בהליכתנו האישית עם האדון?

כשהתלמידים ראו את ישוע מאכיל את המון העם, הם ראו את כוחו של ישוע בצורה יוצאת דופן. הייתה לו ריבונות אמיתית על עולם הטבע. זה היה כנראה מה שעזר לכיפא לבקש את בקשתו האמיצה, או אפילו מופרזת: **"אֲדֹנִי, אִם אַתָּה הוּא, צִנִּי לָבֹא אֵלַי עַל פְּנֵי הַמַּיִם."** (מתי 14:28).

איזו הבעת אמונה מרשימה!

ישוע הכיר באמונתו וקרא לכיפא לבוא, ואכן הוא נענה לקריאה - עוד הבעת אמונה. דבר אחד הוא הלכת על המים בעוד המים רגועים, אך כיפא הלך על המים במהלכה של סערה.

הלקח הרגיל הוא מה שקורה כשאנו מסירים את מבטנו מישוע. אך יש עוד לקח. כיפא בטח בישוע, אם לא היה כך הוא לא היה מבקש מישוע את הבקשה שביקש ומבצע את מה שצווה עליו אחרי כן. אך, ברגע שהוא אכן עשה את מה שצווה לעשות, הוא נמלא בפחד והחל לשקוע.

מדוע? האם לא יכול היה ישוע להחזיק את כיפא למרות פחדו? בכל זאת, ישוע נתן לכיפא להגיע לנקודה שבה הוא לא יוכל לעשות דבר מלבד לזעוק בחוסר אונים, **"אֲדֹנִי, הִצַּל אוֹתִי!"** (מתי 14:30). מיד ישוע הושיט את ידו בדיוק כפי שכיפא ביקש שיעשה. עצם העובדה ש"**מִיַּד הוֹשִׁיט יֵשׁוּעַ אֶת יָדוֹ, הֶחֱזִיק בּוֹ**" (מתי 14:31), כאשר יכול היה ישוע פשוט לעזור לו לצוף בלי שום מגע פיזי, בטח עזרה לכיפא להבין עד כמה הוא היה צריך ללמוד להיות תלוי בישוע.

ייתכן שיש לנו הרבה אמונה, ואנו בוטחים בכוח אלוהים, אך כשהמצב מפחיד, עלינו לזכור את המילים של ישוע לכיפא: "קִטְן אֱמוּנָה, מִדּוּעַ עָלָה סִפֵּק בְּלִבְךָ?" (מתי 14:31).

כיפא מתכחש לאדונו

קרא לוקס 62-54, 31-22. אלו לקחים ניתן ללמוד מכשלונותיו של כיפא?

הכוונות של כיפא היו טובות. למעשה, הוא הראה יותר אומץ משאר התלמידים. הוא עקב אחרי ישוע כדי לראות מה יקרה לו. אך דווקא ברצונו לעקוב אחריו הוא החליט לשמור בסוד את זהותו. הפשרה הזו, הסטייה מהדרך הנכונה, היא זו שגרמה לו להכחיש את האדון שלושה פעמים, בדיוק כפי שישוע הזהיר אותו שיקרה. הסיפור של כיפא הינו לקח עצוב על כמה הרס יכולה פשרה להביא עימה. כפי שאנו יודעים, ההסטוריה המשיחית מרובה בהשלכות נוראות שקורות כשמאמינים מגיעים לפשרה על אמיתות חשובות. למרות שהחיים עצמם כוללים פשרות, ולפעמים אנו קרואים לעשות משא ומתן, עלינו לעמוד איתנים באמיתות חשובות ומכריעות. כעם אלוהים, עלינו לדעת על אילו דברים אנו לא יכולים להתפשר, יהיו הנסיבות אשר יהיו (ראה, למשל, התגלות 12: 14).

לפי אלן ג'י. ווייט, הפשרה וכישלון של כיפא התחילו בגת שמני כאשר במקום להתפלל, החליט לישון, ולכן לא היה מוכן רוחנית למאורעות שקרו אחרי כן. אם היה שוקד בתפילה, כתבה אלן ווייט בספרה חמדת הדורות, "הוא לא היה מתכחש לאדונו". אכן כיפא נכשל קשות, אך כגודל כישלונו, חסדו של אלוהים גבר הרבה יותר. "אֶבֶל הֵיכָן שֶׁהִתְרַבָּה הַחֲטָא, הַחֶסֶד שֶׁפַּע עוֹד יוֹתֵר." (אל רומים 5: 20). הסליחה של ישוע היא זו שעשתה מכיפא אחד מהמנהיגים הגדולים של הקהילה המשיחית ההחלוצית. מה עצום הלקח על חסדו העשיר של אלוהים. מה עצום הלקח שלמרות הכשלונות שלנו, עלינו לצעוד קדימה באמונה!

אכן, כיפא ידע מה זה להיות נסלח. הוא הכיר מניסיונו אישי את מהות הבשורה מכיוון שהוא התנסה, לא רק במציאות האנושית החוטאת, אלא גם בעומקה העצום של אהבת אלוהים וחסדו כלפי החוטאים.

כיצד נלמד לסלוח לאלה שאכזבו אותנו קשות, כשם שכיפא אכזב את ישוע?

כיפא כמנהיג קהילה

במשך זמן כהונתו של ישוע כיפא התנהג כמנהיג השניים-עשר. היה הוא זה שדיבר בעד התלמידים וכשמת עורך את רשימת התלמידים, הוא אומר "הראשון שָׁמְעוֹן הַמְּכָנָה כִּיפָא" (מתי 2: 10). לכיפא גם היה חלק נכבד בקהילה החלוצית. היה זה כיפא שזים את מינויו של שליח נוסף במקומו של יהודה איש קריות, שהסגיר את ישוע (מעשי השליחים 1: 15-25). בחג השבועות היה זה כיפא שהסביר לקהל הרב שהם חוו את הבטחת רוח הקודש שצלח על עם ה' (מעשי השליחים 2: 14-36). היה זה כיפא שנעצר על כך שדיבר על תחיית המתים ודיבר בפני הכהן הגדול ומנהיגי העם (מעשי השליחים 4: 1-12). היה זה כיפא שהלך לקורנליוס, הגוי הראשון שהוכר כתלמיד ישוע. והיה זה כיפא אשר שאול השליח ביקר במשך 15 ימים כשהגיע בפעם הראשונה לירושלים מאז שחזר בתשובה (אל הגלטים 1: 18). ואכן, כששאול השליח מתאר את מעגל החסידים של ישוע בירושלים בזמנו, הוא מזהה שלוש "עמודי תווך" בקהילה: כיפא, יעקב אחי ישוע, ויוחנן התלמיד האהוב (אל הגלטים 2: 9).

קרא אל הגלטים 1: 18-19; 2: 9, 11-14. מה פסוקים אלה אומרים על כיפא, אפילו בתפקידו הבולט בקהילה החלוצית?

אפילו בהיותו מנהיג קהילה, וכתלמיד שחוה קריאה ברורה מאת ה' (ישוע אמר לכיפא "רעה את צאני [יוחנן 21: 17]), ואפילו שקיבל את החזון עם המסר "שְׁלֹא לְקַרָא לְשֵׁם אָדָם 'שְׁקוּץ' או 'טִמָּא'" (מעשי השליחים 10: 28), לכיפא עוד היו דברים חשובים ללמוד.

בימייה הראשונים של הקהילה, כמעט וכל המאמינים היו יהודים, וכמה מהם היו קנאים לתורה (מעשי השליחים 21: 20). בפרשנותם לתורה, הייתה זו בעיה להסב סביב שולחן אחד ולאכול עם גוים, שכן אלה היו נחשבים לטמאים. כאשר כמה מאמינים יהודים באו מיעקב לירושלים, כיפא הפסיק לאכול עם הגויים באנטיוכיה. עבור שאול השליח, התנהגות זו הוותה מתקפה ישירה על הבשורה. הוא ראה במעשי כיפא צביעות גלויה ולא חשש להתעמת איתו על כך. למעשה, שאול השליח ניצל את ההזדמנות כדי לדבר על נקודת המפתח של האמונה המשיחית: הצדקה על ידי האמונה (אל הגלטים 2: 14-16).

למרות שקיבל את קריאתו מאת ה', היו לכיפא כמה נקודות באופיו שהיה צריך לתקן. כיצד אנו מגיבים כאשר אחרים רוצים להראות לנו נקודות לתיקון בנו?

נקודות למחשבה

אלן ג'י. ווייט, "The Call by the Sea," pp. 244–251, The Desire of Ages, "A Night on the Lake," 5 pp. 377 - 382.

מהודאתו הראשונה של הדייג על חטאו ועד להכרזתו האמיצה "אתה המשיח, בן אלהים חיים!" (מתי 16: 16) להכחשת האדון הנוראה ואפילו עד ניצחונותיו וטעויותיו כמנהיג קהילה, כיפא היה דמות חשובה. לכן, תחת ההשראה המושלמת של רוח הקודש, הוא היה יכול לכתוב מה שכתב, לא רק מתוך מידע תאורטי, אלא בנוסף על כך מניסיון אישי. הוא לא רק הכיר את חסדו המושיע של המשיח, אלא גם הכיר את חסדו המשנה שלו: "לפני כישלוננו הגדול [של כיפא] תמיד היה הוא נועז ורודני, מתפרץ בדיבורו מתוך דחף אימפולסיבי של הרגע. תמיד היה מוכן לתקן אחרים ולהביע את דעתו אפילו לפני שהיה ברור לו בעצמו מה רצה להגיד מלכתחילה. אך כיפא השתנה, והכיפא השני - שחזר בתשובה - היה שונה ביותר מהכיפא הקודם, הפזיז והנמהר. אף על פי ששמר על הלהט שאפיין אותו גם בעבר, חסדו של המשיח הסדיר את להטו. במקום להיות פזיז, בטוח בעצמו ומרומם, הוא היה רגוע, שלוו ומישהו שניתן ללמד אותו. אז רק יכל לרעות את צאן המשיח." (Ellen G. White, Testimonies for the 9 Church, vol. 5, pp. 334, 335).

מי מאיתנו לא יכול להזדהות באיזשהו מקום עם כיפא? מי לא עמד לעיתים באומץ על אמונתו? ומי לעיתים לא נכשל חרוצות?

שאלות לדיון:

1. מה אומר לנו על חסד אלוהים על זה שאפילו אחרי הכחשתו המבישה על ישוע, כיפא עדיין לקח חלק חשוב לא רק בקהילה הראשונה אלא גם באמונה המשיחית לאורך כל הדורות? (אחרי הכל, הוא אפילו כתב חלק מהברית החדשה). אילו לקחים אנו יכולים ללמוד מהשיקום שלו לגבי כיצד עלינו לנהוג עם אלה שבדרכם שלהם נכשלו ואכזבו את האדון?
2. בכיתה, דונו יותר על הסכנות שיש לקהילה שמתפשרת. כיצד אפשר לדעת באילו דברים אפשרי לעשות משא ומתן ובאילו דברים אין אנו יכולים להתפשר, למרות הנסיבות יהיו אשר יהיו? אלו דוגמאות של פשרות אנו יכולים למצוא בהיסטוריה של הקהילה שהביאו לידי אסון? אלו לקחים נוכל ללמוד מהמקרים הללו?
3. כיפא למד כמה לקחים בדרך הקשה. כיצד נוכל ללמוד את הלקחים שצריכים ללמוד באופן פשוט יותר מהדרך שבה למד כיפא?

שיעור מספר 2*

1 - 7 אפריל

נחלה שאינה נשחתת

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 1:1,2; יוחנן 3:16; יחזקאל 11:33; 1 פטרוס 21-3; ויקרא 11:44,45; 1 פטרוס 22-25.

פסוק לשינון: "וַיָּבִין שְׁטֵהֲרָתָם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּצִיְתְּכֶם לְאַמֶּת וְהַגַּעְתֶּם אֵלַי אַחֲוָה שְׂאִין בָּהּ חֲנֻפָּה, אֲהָבוּ זֶה אֶת זֶה בְּכָל לִבְבְּכֶם וּמֵאֲדָכֶם;" 1 פטרוס 1:22

בכל פעם שמישהו לומד את כתבי הקודש, במיוחד כאשר מתמקדים בספר אחד, מכתבי הקודש, או בחלק מספר, ישנן כמה שאלות אשר צריכות לקבל תשובה, במידה ויש אפשרות כזו.

ראשית כל, חשוב לדעת מי הקהל המיועד. שנית, אולי אפילו חשוב יותר, חשוב לדעת מה הייתה הסיבה לכתיבת הספר. מה הייתה הבעיה המסוימת (אם בכלל) עליה רצה המחבר לכתוב (כמו למשל שאלו השליח שכתב לגלטים בנושא טעויות תאולוגיות בנוגע לישועה על ידי מעשים)? כפי שאנו יודעים, חלק גדול מהברית החדשה נכתב כאיגרות או מכתבים, ואנשים בדרך כלל כותבים מכתבים כדי להעביר מסר ספציפי לנמען.

במילים אחרות, ככל שנקרא את כיפא, יהיה טוב לדעת כמה שיותר על ההקשר ההיסטורי של מכתבו. מה הוא אמר ומדוע? וכמובן, החשוב מכל: איזה מסר נוכל ללמוד מכאן (אשר גם לנו נכתבה האיגרת על ידי ההשראה)? כפי שנראה בקרוב, אפילו בפסוקים הראשונים יש לכיפא הרבה אמיתות חשובות לגלות לנו להווה, מאות שנים אחרי שכתב את אגרותיו.

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-8 באפריל.

אל תושבי התפוצות

אם היית מקבל פיסת נייר ועליה כתוב "אדוני/גברתי הנכבד/ה" היית יודע שמדובר במכתב. גם קרוב לוודאי שהיית שם לב שקיבלת מכתב ממישהו שאינך קרוב אליו. כשם שלמכתבים מודרניים ישנה מתכונת לכתיבת המכתב, כך גם הייתה תבנית כלשהי למכתבים עתיקים. האיגרת הראשונה לפטרוס מתחילה כמו שכל מכתב עתיק היה מתחיל, עם הצגת המען והנמען.

קרא 1 פטרוס 1:1. כיצד הפסוק זה עוזר לנו להבין מעט את ההקשר לקטע?

כיפא כמובן שמציג את עצמו. שמו היא המילה הראשונה באיגרת. אך מיד הוא מגדיר את עצמו כ"שְׁלִיחַ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ". כפי ששאלו השליח היה עושה לעיתים (אל הגלטים 1:1, אל הרומים 1:1, אל האפסים 1:1), כיפא מציג את המיומנויות שלו, ומדגיש את קריאתו האלוהית.

כיפא מזהה את האזור אליו איגרתו הייתה מיועדת: פונטוס, גלטיה, קפדוקיה, אסיה וביתיניה. כל אלה הם אזורים באסיה הקטנה, בערך באזור טורקיה המודרנית, מזרחית לבוספורוס.

ישנה מחלוקת בין אם אגרותיו ברובן נכתבו למאמינים יהודים או למאמינים גויים. המושג "תושבי התפוצות" ב-1 פטרוס 1:1 הינו מושג המיוחס ליהודים המתגוררים בגולה במאה הראשונה לספירה. את המושגים "נבחרים" ו"מקודשים" משתמשים ליהודים וגויים כאחד. השימוש במילה "גויים" (1 פטרוס 2:13, 4:3) גם מצביעה על זהותם היהודית של האנשים להם כיפא כתב.

ישנם כמה פרשנים הטוענים שדברי כיפא ב-1 פטרוס 1:18 ו-3:4 מיועדים למאמינים גויים ולא למאמינים יהודים. אחרי הכל, האם באמת היה כיפא כותב ליהודים על "דְּרָכָם הַתַּפְּלָה שֶׁנִּחַלְתֶּם מֵאֲבוֹתֵיכֶם" ? או האם היה אומר לקוראים יהודים "הֵן דִּי הָיָה הַזְּמַן שֶׁעָבַר עֲלֵיכֶם בְּעֶשְׂרֵית חָפְץ הַגּוֹיִם, כִּפְשָׁר הַתְּהַלְכָתֶם בְּדְרָכֵי זָמָה וְתַאֲוֹת, שִׁכְרוֹת וְהוֹלָלוֹת, נִשְׁפִּי שְׁתִּיָּה וְעִבּוּדֵת אֱלִילִים אֲסוּרָה" (1 פטרוס 3:4)? בכל זאת, הדבר המכריע הוא לא הנמען של האיגרת, אלא המסר.

נבחרים

קרא 1 פטרוס 2:1. מה עוד אומר הפסוק על האנשים שלהם נמענת האיגרת? כיצד שמעון כיפא קורא להם?

בין אם נכתבה האיגרת למאמינים יהודים או בין למאמינים גויים, בזאת כיפא היה בטוח: הם היו "הנבחרים על פי ידיעתו מקדם של אלהים האב" (1 פטרוס 2:1). כאן, בכל זאת, צריך להיות זהירים. פסוקים אלה אינם אומרים שאלוהים הועיד כמה אנשים לישועה וכמה אנשים לאבדון ושהאנשים להם כיפא כותב ברי מזל הם ונכנסים לקטגוריה של נושעים, ולאומת זאת אחרים נבחרים לאבדון. זה לא מה שהכתובים מלמדים.

קרא 1 טימותיאוס 2:4, 2 פטרוס 3:9, יוחנן 3:16 ויחזקאל 33:11. כיצד פסוקים אלו עוזרים לנו להבין למה התכוון שמעון כיפא כאשר קרא לאנשים אלה "נבחרים"?

הכתובים מבהירים לנו שתכנית אלוהים כוללת את כל האנושות, תכנית שמוצאה טרם בריאת העולם: "כָּשֶׁם שֶׁבָּחַר אוֹתָנוּ בּוֹ בְּטָרֶם הוֹסֵד תִּבְלָ" (אל האפסים 1:4). כולם "נבחרים", במובן של המטרה המקורית של אלוהים היא שכולם יושעו ואף אחד לא ימות. זאת אומרת שתכנית הישועה מספיקה כדי שלכולם תהיה כפרה על חטאיהם, אפילו אם יהיו כאלה שלא ירצו לקבל את הכפרה שהוצעה להם.

הידע המוקדם של אלוהים בנוגע לנושעים זה פשוט הידיעה מראש שהם יבחרו מתוך רצון חופשי שלהם בישועה. ידע מוקדם זה אינו דוחף אותם לבחור בישועה כפי שהידע המוקדם של האם לא מאיץ בילד שלה לבחור בעוגת השקולד במקום שעועית ירוקה רק משום שהיא כבר יודעת מלכתחילה שהוא יבחר בעוגה.

איזה ביטחון תוכלו למצוא באמת המעודדת הזו שאלוהים יעד אתכם לישועה?

נושאים מרכזיים

קרא 1 פטרוס 12-3:1. מה המסר העיקרי בפסוקים אלה?

במילות הפתיחה לקוראים של כיפא ב-1 פטרוס 1:1, כיפא כבר מזכיר את אלוהים האב, אלוהים הבן, ורוח הקודש (פסוק 2). נושא 1 פטרוס 12-3:1 הוא שלושת חברי האלוהות. אלוהים האב והבן הם הנושא המרכזי ב-1 פטרוס 9-3:1, ונושא רוח הקודש מוצג ב-1 פטרוס 10-12:1.

כאשר כיפא כותב על אלוהים האב והבן ועבודתו של רוח הקודש, כיפא מציג הרבה מהנושאים שיחזור עליהם בהמשך.

כיפא מתחיל את האגרת ומצהיר שהמאמינים (1 פטרוס 3:1 ראה גם יוחנן 7:3), נולדו מחדש. כל חייהם השתנו על ידי תחייתו של ישוע והנחלה המופלאה שמכחה למאמינים בשמים (1 פטרוס 3,4:1). כאן, כשם שבמקומות רבים בברית החדשה, תחיית ישוע היא המפתח לתקוה המשיחית.

תקוה זו נותנת למאמינים סיבה לשמוח, למרות שהרבה מהקוראים באיגרת 1 פטרוס סובלים. הסבל הזה בוחן וצורך את אמונתם, כפי שאש בוחנת וצורפת זהב. למרות שקוראיו של כיפא לא ראו את ישוע בשירותו הארצי, הם אוהבים אותו ומאמינים בו. והתוצאה של אמונתם בו היא ישועה והבטחה של **"נַחֲלָה אֲשֶׁר לֹא תִשָּׁחַת, לֹא תִטָּמָא וְלֹא תִבָּל, הַצִּפּוֹנָה לָכֶם בְּשָׁמַיִם"** (1 פטרוס 4:1).

כיפא אומר להם בנוסף שנביא קדם ניבאו על **"הַחֶסֶד הַמֵּיָעֵד לָכֶם"** (1 פטרוס 10:1). הנביאים של הברית הישנה **"חֲקְרוּ וְדַרְשׁוּ"** (פסוק 10) על הישועה שכעת האנשים אלו חוו אותה.

ובזמן שהם סובלים רדיפות על אמונתם, כיפא מדגיש שהם חלק ממלחמה גדולה בהרבה בין הטוב לרע. סוף דבר, כיפא מעודד אותם להישאר נאמנים לאמת, אפילו בעיצומה של צרה.

1 פטרוס 4:1 אומר שיש נחלה "צִפּוֹנָה לָכֶם בְּשָׁמַיִם". חשבו על זה במובן אישי; ישנו מקום בשמים שמור רק לך, אישית. אז כיצד תשיבו אישית להבטחה הנפלאה הזו?

חיים את חיי הישועה

קרא 1 פטרוס 21-13:1. על פי הפסוקים הללו, מהו הכוח המניע התנהגות משיחית?

המילה לכן בתחילת פסוק 13, מצביע לכך שמה שכיפא עומד להגיד נובע ממה שהוא אמר ממש לפני. כפי שראינו בשיעור של אתמול, כיפא דיבר מוקדם יותר על חסד אלוהים והתקווה שיש לאלה שמאמינים בישוע המשיח (1 פטרוס 12-13:1). כתוצאה מחסד זה והתקווה הזו, כיפא מפציר בקוראיו "חֲגְרוּ מִתְּנֵי שְׁכָלְכֶם" (1 פטרוס 13:1). כך, כתגובה לישועה שמוצאים בישוע, עליהם להכין את שכלם כדי לעמוד איתנים ולהיות נאמנים (פס' 13).

קראו 1 פטרוס 13:1. מה המשמעות של להישען באמונה שלמה בחסד הנגלה של ישוע?

אין ספק שכיפא אומר לקוראיו שהתקווה שלהם תלויה בישוע בלבד. אבל הוא מדגיש שישנה התנהגות מסוימת שאמורה לאפיין מאמינים כתוצאה מישועתם. הוא מצוין שלוש מהמוטיבציות הגדולות והמעודדות ביותר שמאפיינים את התנהגות משיחית הולמת: אופי אלוהים (פסוקים 15,16), המשפט הקרב ובא (פסוק 17), ומחיר הגאולה (פסוקים 17-21).

הדבר הראשון שימריץ התנהגות משיחית הולמת זה אופי אלוהים. האופי הזה יכול להיסתכם כדקלמן: אלוהים הוא קדוש. כיפא מצטט את ויקרא 11:44 כאשר הוא אומר "קְדָשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוֹשׁ אֲנִי." (פסוק 16). לכן, מי שהולך בעקבות המשיח חייב גם הוא להיות קדוש (פסוקים 15-17).

הדבר השני שימריץ את המאמין להתנהגות משיחית הולמת הוא שאל קדוש ישפוט את כולם ללא משוא פנים, כל אחד לפי מה שעשה (פסוק 17). הדבר השלישי שצריך להמריץ אותנו נובע מהאמת הגדולה שהמאמינים פדויים. זאת אומרת שהם נפדו במחיר, במחיר גבוהה מאוד: דמו של המשיח (1 פטרוס 19:1). כיפא מדגיש שמות ישוע לא הייתה תאונה היסטורית אלא משהו שנקבע לפני הבריאה עצמה (1 פטרוס 20:1).

מה ממריץ אתכם להיות משיחיים? מה תענו ומדוע, אם מישהו היה שואל אתכם, מדוע אתה מאמין? הביאו את תשובתכם לכיתה ביום שבת.

אהבו זה את זה

כיפא מפנה את המאמינים לביטוי האולטימטיבי של חיי קדושה ואמונה.

קראו 1 פטרוס 22-25:1. על איזו נקודה מכריעה מדבר פה כיפא לגבי המשמעות של להיות מאמינים?

נקודת המוצא של כיפא היא שהמאמינים כבר מטהורים ("וְכִיּוֹן שְׁטֵהֲרֵתֶם..."), וחיים חיי ציות לאמת (1 פטרוס 22:1). המילה "טהור" קרובה מאוד למילה "קדוש" ו"קדושה", וזה מקשר את הנושא למשהו שכיפא דיבר עליו מוקדם יותר (1 פטרוס 15:1). באמצעות מחויבותם לישוע, ודרך הטבילה שלהם (השוו עם 1 פטרוס 22,21:3), המאמינים טיהרו את עצמם בהקדשתם לאלוהים, והם עושים זאת דרך ציות לאמת. התוצאה הטבעית של השינוי הזה היא קשר הדוק עם אחרים החולקים תפיסת עולם דומה. קשרים אלה כה הדוקים שכיפא משתמש בלשון משפחה כדי לתאר אותם. המאמינים צריכים לפעול באחוה. המילה היוונית ב-1 פטרוס 22:1 כאשר הוא מדבר על "אחוה", פילדלפיה, פשוטו כמשמעו "אהבת אח/אחות". זו האהבה שיש בין בני משפחה.

ישנם כמה מילים ביוונית שמתורגמים למילה "אהבה": פיליה (philia) - ידידות, ארוס (eros) התשוקה הנובעת מאהבת איש לאשתו, ואגפה (agape) - אהבה טהורה שמחפשת אחר הטוב של האחר. המילה שבה כיפא משתמש כאשר הוא אומר "אַהֲבֻּוּ זֶה אֶת זֶה בְּכָל לִבְבְּכֶם וּמֵאֲדָכֶם" (1 פטרוס 22:1) קשורה לאגפה - שמשמעותה אהבה טהורה המחפשת את הטוב של האחר. זאת בהחלט הסיבה שהוסיף את המשפט "בכל לבבכם" (1 פטרוס 22:1), לב שנובע כתוצאה מלהיוולד מחדש (1 פטרוס 23:1, ראה גם 3:1) דרך דבר אלוהים הבלתי-נשחת. אהבה כזאת באה רק מאלוהים - זה לא מה שלב גאוותני ואנוכי יפגין, ולכן כיפא שם דגש על להיות מטהורים ולציית לאמת (1 פטרוס 22:1). האמת זה לא רק משהו שמאמינים, האמת גם חייבת להחוות.

כיצד נוכל ללמוד להיות אנשים אוהבים? אילו בחירות עלינו לעשות כדי להראות אהבה שנובעת מ"לב טהור"?

נקודות למחשבה

קרא אלן ג'יי. ווייט pp. 374, 375 in "Perfect Obedience Through Christ the Way of Life," pp. 365 – 368. Selected Messages, 5 book 1
 ו"368 Perfect Obedience Through 7 Christ," pp. 373 – 376 in Selected Messages, book 1

כמה מדהים עושר ועומק הפרק הראשון של האיגרת הראשונה לפטרוס! שמעון כיפא פותח את האיגרת עם הגות והרהור על אופי האלוהות - האב, הבן, ורוח הקודש. האב סיפק מושיע בבנו, ישוע המשיח, ונבחרנו בו להתקדשות וציות. אנו אוהבים את ישוע, ובו אנו מתהללים מכיוון שבאמצעות מותו ותחייתו, יש לנו את ההבטחה של "נחלה לא נשחתת" בשמים. לכן, אפילו בניסיונות, אנו יכולים להתהלל בישועה שאנו מוצאים במשיח. "איגרותיו [של שמעון כיפא] היו האמצעי להחיות את האומץ ולחזק את האמונה של אלה שנשאו ניסיונות וצרות, ולרענן למעשים טובים את אלה שבאמצעות פיתויים מרובים היו בסכנה לשחרר את אחיזתם בה." אלן ווייט, The Act of the 157. Apostles p
 ונמענים חיו. כתוצאה מכך, על המאמינים לחיות חיי קדושה, בציות מלא לאמת, ובקהילות שמה שמאפיין אותן זו האהבה ששופעת מ"לב טהור".

שאלות לדיון:

1. בכיתה, עברו על התשובות בסוף שיעור יום רביעי: מה המוטיבציה שלנו להיות מאמינים? מה משותף בתשובות של כולכם? כיצד הן שונות?
2. שמעון כיפא מציין פעמיים בפרק 1 את תחייתו של ישוע (1 פטרוס 3:21). מה יש בתחייה של ישוע שעושה את הנושא הזה למכריע כל-כך באמונתנו?
3. שמעון כיפא דיבר על "נחלה בילתי נשחתת" (ראה גם דניאל 7:18). מה זאת אומרת? חשבו על כל הדברים בעולם הזה שנאלמים או שיכולים לההרס בקלות. מה זה אמור להיות עבורינו עד כמה נפלאה הנחלה המובטחת?
4. כיצד תוכל אמונתנו לגדול מתוך צרות? זאת אומרת, אילו בחירות אנו יכולים לעשות כדי לעזור לעצמנו ללמוד מהצרות שאנו חווים?

שיעור מספר 3 8 - 14 אפריל

ממלכת כוהנים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 2:1-3;
אל העברים 4:12; 1 פטרוס 2:4-8; ישעיהו 28:16; שמות 6-19:3; 1 פטרוס
2:5,9,10.

פסוק לשינון: "אֲבֵל אַתֶּם עִם נִבְחָר, מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ, עִם סִגְלָה, לְמַעַן
תִּסְפְּרוּ תְהִלּוֹתַי שֶׁל הַקּוֹרֵא אֶתְכֶם מִחֹשֶׁךְ אֶל אוֹר הַנִּפְלָא" 1 פטרוס 2:9

שקוע בתרבות, דת, וההיסטוריה היהודית, שמעון כיפא מתייחס למאמינים אליהם הוא כותב כאל "גוי קדוש, עם ה'". בהשתמשו במילים אלו, הוא מדבר בלשון הברית שהתנ"ך השתמש כדי להתייחס לעם ישראל הקדוש, וכעת הוא מייחס את הלשון הזו לקהילת הברית החדשה.

ואכן אין להתפלא על כך: הגויים אשר האמינו בישוע התווספו לעם ברית ה' וכן גם מתכבדים מברכות אלוהים. "וְאַם נִכְרְתוּ בְּמָה עֲנָפִים מֵעַץ הַזֵּית, וְאַתָּה, זֵית בֵּר, הִרְכַּבְתָּ בְּמִקְוָם וְשִׁתַּפַּת בְּשֶׁרֶשׁ הָעֵץ וּבְלִשְׁדוֹ, אֲזִי אֶל תִּתְנַשֵּׂא עַל הָעֲנָפִים. אִם תִּתְנַשֵּׂא, דַּע לְךָ שֶׁלֹּא אַתָּה נוֹשֵׂא אֶת הַשֶּׁרֶשׁ, אֶלָּא הַשֶּׁרֶשׁ נוֹשֵׂא אוֹתְךָ." (אל הרומים 11: 17,18).

בפסוקים לשבוע הזה, כיפא מצביע לקוראיו על האחריות הקדושה והקריאה הנעלה שיש להם כעם הברית, אלה אשר (לפי דברי שאול השליח) הורכבו לעץ הזית. אחת האחריות זוהה לאחריות שחלה על עם ישראל בזמנו - הכרזת אמת הישועה באדון.

חיים משיחיים

1 פטרוס 2: 1 מתחיל עם המילה "ועתה" בכוונה להראות להלן התוצאות למה שקדם. בפרק הראשון באגרת הראשונה לפטרוס ראינו את מעשי הגבורה שישוע עשה עבורנו וכיצד עלינו להשיב למה שהוא עשה בעדנו. בפרק השני, שמעון כיפא עוסק בנושא זה, ולוקח אותנו אפילו רחוק יותר.

קראו 1 פטרוס 3: 1-2. מה הפסוקים הללו אומרים לנו על האופן שעלינו לחיות?

כיפא משתמש בשתי דמויות שונות כדי להראות שלמאמינים יש תפקיד כפול. אחד הוא שלילי, והוא שצריכים להפטר מכמה דברים. התפקיד השני הוא חיובי, והוא שעלינו לחפש לעשות משהו.

בדמותו הראשונה, כיפא מפציר במאמינים להתפטר מרשע, מרמה, צביעות, קנאה וכל לשון הרע (1 פטרוס 2: 1). בעשותם זאת, המאמינים התנהגו שונה ממרבית האנשים הסובבים אותם. מכיוון שהם השליכו את הרשעות, הם לא ירצו להזיק לאחרים, אדרבא, הם ייטיבו להם. מכיוון שמאמינים השליכו מעליהם את המרמה, הם לא ירמו אחרים אלא יהיו ישירים והגונים. מאמינים לא יקנאו במי שיש לו יותר ממה שיש להם. הם יהיו שמחים בחלקם ויפרחו בכל מקום שההשגחה העליונה תשים אותם. הם גם לא יגידו דברים בכוונה לגרום נזק למוניטין של מישהו אחר.

הדמות השניה שבה כיפא משתמש - התינוק הרעב לחלב (1 פטרוס 2: 2) - תומכת בצד החיובי של הוראתו. החיים המשיחיים לא רק קוראים לנו להפטר מהדברים הרעים. חיים כאלה ריקים המה. זה לא רק זה אלא זה עניין של חיפוש אחר מזון רוחני עם אותה אינטנסיביות של תינוק הרעב לחלב. כיפא מצביע למקור של מזון רוחני זה לקוראיו (ראה אל העברים 12: 4, מתי 29: 22, 2 טימותיאוס 17-15: 3), דבר אלוהים, כתיבי הקודש. דרך הכתובים נוכל לגדול רוחנית ומוסרית, מכיוון שבכתובים יש לנו את מלוא ההתגלות, לפחות לנו, של ישוע המשיח. ובישוע יש לנו את הייצוג הגדול ביותר של האופי והטבע של האל הקדוש שעלינו לאהוב ולשרת.

כיצד שתי רעיונות אלה קשורים אחד בשני: מדוע החיפוש אחר מזון רוחני מהכתובים יעזור לנו להשליך מחיינו את המעשים הרעים והגישה השלילית עליהם מזהיר אותנו שמעון כיפא?

אבן חיה

קרא 1 פטרוס 2: 4-8 (ראה בנוסף ישעיהו 28: 16, תהילים 118: 22, ישעיהו 8: 14).
לאיזו אמת מכריעה מתכוון שמעון כיפא בפסוקים אלה? מה הוא אומר לנו לגבי תגובתנו הראוייה לישוע?

אחרי שאמר לקוראיו לחפש אחר מזון רוחני, כיפא מפנה את תשומת ליבם לישוע המשיח, האבן החיה, קרוב לוודאי כהתייחסות לבית המקדש בירושלים. ב-1 פטרוס 2: 4-8, הוא מצטט שלוש פסוקים מהברית הישנה המדגישים את המשמעות של אבן הפינה, שמייצגת את התפקיד של ישוע בקהילה. שמעון כיפא לא היחיד שמקשר את הפסוקים האלה לישוע. ישוע בעצמו משתמש בתהילים 118: 22 בסיכום אחד ממשליו (מתי 21: 42). כיפא עושה זאת במעשי השליחים 11: 4, בנאומו למנהיגים היהודים. ושאל השליח משתמש בישעיהו 28: 16 באיגרת אל הרומים 9: 33. הנקודה של שמעון כיפא היא שאף על פי שישוע נדחה ונצל, הוא נבחר עיי אלוהים להיות לאבן הפינה בבית הרוחני שלו. לכן, המאמינים הם אבנים חיות הבנויות לתוך הבית הרוחני הזה. בהשתמשו במונח של אבן הפינה ואבני יסוד, שמעון כיפא מייצג תמונה של קהילה. הקהילה מיוסדת על ישוע אך מורכבת מאלה שהולכים אחריו. שימו לבכם שלהיות מאמין משמעותו להיות חלק מקהילת מאמינים, או קהילה מקומית. כפי שלבנים בנויים לתוך מבנה גדול יותר, כך גם מאמינים לא קרואים ללכת אחרי ישוע במנותק מן האחרים. מאמין שלא מהלל ופועל עם עוד מאמינים כדי לקדם את מלכות אלוהים סותר את המונח [מאמין]. מאמינים נטבלים למשיח, וכשהם נטבלים לו הם נטבלים לקהילתו על ידי אדמות.

שמעון כיפא גם מדבר על התפקיד של הקהילה. תפקידה של הקהילה היא לבנות "ממלכת כוהנים" (1 פטרוס 2: 5) שמעלים "קרבת רוחניים". בכתובים העבריים, הכוהנים מתווכים בין אלוהים לעמו. לעיתים קרובות שמעון כיפא ואחרים בברית החדשה משתמשים בשפת בית המקדש וכהונה כדי לייצג את הקהילה כמקדש אלוהים החי ועמו ככוהנים. הוא מצביע על מערכת הסגידה של הברית הישנה בשביל לגלות אמיתות על כיצד על המאמינים לחיות כיום.

קראו 1 פטרוס 2: 5 בשנית. מה זאת אומרת "לְהַעֲלוֹת זִבְחֵי רוּחַ צְדִיקִים"? כיצד המשיחיים, כחלק מקהילה הסוגדת לה', עושים זאת?

עם ברית אלוהים

שמעון כיפא כותב הרבה מנקודת מבטו של התנ"ך. והרעיון המרכזי למבט זה זה הרעיון של ברית, נושא מרכזי ביותר בתאולוגיה יהודית ונוצרית.

מה היא הברית?

"ברית" היא מונח שמתאר חוזה או הסכם רשמי בין שני צדדים. ברית יכולה להיכרת בין שני אנשים (כמו למשל יעקב ולבן בבראשית 31: 44) או בין שני מלכים (למשל המלך שלמה והמלך חירם במלכים א' 5: 12). ברית גם יכולה להיכרת בין מלך לעמו, כמו במקרה של המלך דוד וזקני העם (שמואל ב' 3: 5).

הנושא הבולט מבין כל הנושאים הללו הוא יחסי הברית המיוחדים שקיימים בין אלוהים לעמו המובחר, צאצאיו של אברהם.

קראו בראשית 4-17, שמות 24: 2, ושמות 8-24: 24. מה אומרים לנו הפסוקים הללו בקשר לברית שה' כרת עם ישראל?

הספר הראשון במקרא, בראשית, מספר כיצד כרת אלוהים ברית עם אברהם (בראשית 15: 9-21, 17: 1-26). אלוהים "זכר" את בריתו כאשר הציל את עם ישראל מהדיכוי במצרים (שמות 2: 24). אלוהים חידש את הברית בזמן משה רבנו כאשר נתן לנו את עשרת הדברות ועוד תורות לבני ישראל (שמות 8: 1-24, 19: 1-24, במיוחד שמות 8-3: 24).

אך ברכות הברית לא היו ללא תנאים. "אלוהים הבטיח שאם יקפידו בקיום מצוותיו, הוא יברך אותם בכל משלח ידם." (אלן ג'י. ווייט, Testimonies for the Church, Vol. 2 p.574). ואכן, הנביאים הזהירו את ישראל שוב ושוב על הסכנות שערבו באי-ציות למצוות ה', לעיתים בלשון ומונחים של ברית. נטען שמלבד הנבואות של דניאל והתגלות, מרבית הנבואות בכתובים מותנות. מזאת אנו למדים שציות הוא נושא מרכזי ביותר בברכות הברית. הברכות של נבואות הברית היו מותנות בציות לחוקות אלוהים, ונבואות אבדון חלו רק על הממרים.

מה המשמעות עבורכם להיות ביחסי ברית עם אלוהים? אלו מחויבויות הברית חלים עליכם?

ממלכת כוהנים

בספר שמות, בפרק 19, ה' אומר למשה "וּמַשָּׁה עָלָה, אֶל-הָאֱלֹהִים; וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה, מִן-הָהָר לֵאמֹר, כֹּה תֹאמַר לְבֵית יִעֲקֹב, וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. אַתֶּם רְאִיתֶם, אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרַיִם; וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל-כַּנְפֵי נְשָׁרִים, וְאָבָא אֲתֶכֶם אֵלַי. וְעַתָּה, אִם-שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְקֹלִי, וּשְׁמַרְתֶּם, אֶת-בְּרִיתִי-וְהֵייתֶם לִי סֹגְלָה מִכָּל-הָעַמִּים, כִּי-לִי כָל-הָאָרֶץ. וְאַתֶּם תִּהְיוּ-לִי מַמְלַכַת כֹּהֲנִים, וְגוֹי קְדוֹשׁ" (שמות 6-19: 19). זוהי הבשורה, גלוייה בפנינו אלפי שנים לפני מות ישוע: אלוהים גואל את עמו, מושיע אותם מחטאיהם ועבדות החטא, ומצווה אותם, כעם הברית, לאהוב אותו ולציית לו לעדות לכל העולם.

קרא 1 פטרוס 2:5,9,10 ושמות 6:19. למה כיפא מתכוון כאשר הוא קורא למאמינים "ממלכת כהנים" ו"עם קדוש" (1 פטרוס 2:9)? מה המונחים והלשון הזאת אומרים לנו כאדוונטיסטים שומרי שבת על המחויבות שיש לנו?

"בית רוחני" "גוי קדוש" "ממלכת כהנים", ו"עם סגולה" כולם מונחים של כבוד שמתארים את היחס המיוחד שיש לאלוהים עם זרע אברהם. וכעת, בקונטקסט של הברית החדשה, בהקשר לישוע ומותו, שמעון כיפא משתמש באותה לשון ברית ומייחס אותה לחברי קהילה. ברכות הברית שנכרתו עם בני ישראל כעת הורחבו לכלול לא רק את היהודים שמאמינים בישוע אלא בנוסף את הגויים המאמינים גם כן. כך, באמצעות ישוע, לגויים גם יש זכות להיקרא בנים לאברהם. "וְאַם אַתֶּם שֹׂקִים לְמִשִּׁיחַ, אֲזִי זֶרַע אֲבְרָהָם אֲתֶם וְיוֹרְשֵׁים עַל־פִּי הַתְּבָרָחָה." (אל הגלטים 3: 29). באמצעות ישוע, כל אחד, ללא קשר למוצא, יכול להיות חלק מ"ממלכת כהנים".

גוי קדוש? עם סגולה? מהם משמעות המונחים הללו בנוגע לאורח החיים שאנו חיים, כיחידים וכקהילה? מה נוכל לשפר בכדי לחיות על פי קריאה נעלה הזו?

למען תספרו תהילותיו

ההשוואות לעם ישראל מהתנ"ך לא מסתיימות עם הישועה או קריאת אלוהים ובחירתו בנו. השאלה היא, לשם מה נקראנו ונבחרנו? כיפא מיד עונה לשאלה זו. כיפא מראה שליחסים המיוחדים האלה יש כוונה יחודית. על המאמינים לספר "תהלותיו של הקורא אתכם מחשך אל אורו הנפלא" (1 פטרוס 2: 9). זו הייתה המחויבות של עם ישראל בתנ"ך. אלוהים קרא להם להיות עדיו בעולם. מטרתו של אלוהים הייתה שבאמצעות ברית זו עם ישראל יהיה לברכה לכל משפחות האדמה.

קרא את הפסוקים הבאים. מה הנקודה המשותפת לכל פסוקים אלה? דברים 4:6, 26:18,19, ישעיהו 3-60, זכריה 8:23.

לעם ישראל, כעם הברית, הייתה משימה לבשר לעולם כולו את הישועה באמצעות המשיח. למאמינים כיום יש את אותה משימה. הם קרואים לחלוק עם אחרים את ניסיונם ואת הידע שלהם על אלוהים ומה הוא עשה למען העולם דרך המשיח.

קרא 1 פטרוס 2:10. מדוע פסוק זה כה מרכזי בשליחותם ומטרתם של המאמינים?

העולם שרוי בחטא, מוות, ואבדון שממשמש ובא. אך ישוע נתן את חייו למען הישועה של כל בני האדם והצלתם מההרס הממשמש ובא. וכשם שקרה עם עם ישראל בתנ"ך, תנאי הכבוד הם גם תנאי אחריות. למשיחיים מעמד גבוה במיוחד: מעמד עם אלוהים. אך מעמד זה מביא עמו את האחריות לזמן גם אחרים שגם הם יהנו ממעמד מיוחד זה. כפי שכיפא מביע זאת ב-1 פטרוס 2:10, הקהילה בונה את עצמה כעם. פעם לא היו כעם, אך כעת רוחמו בשביל להגיע להיות עם קדוש (ראה הושע 1, 2). בכתובים, המילה "קדוש" קיימת בהקשר לקידוש משהו לשם סגידה. לכן, כגוי קדוש, המאמינים נבדלים מהעולם, וההבחנה הזו משתקפת באמצעות אורח חייהם. כמו כן, הם קרואים להיות כלהבת אש חמימה בליל סגריר וקר, שתמשוך אנשים לחומה. למאמינים יש את האחריות לשתף ולחלוק עם אחרים את הישועה המופלאה שהם בעצמם חווים.

נקודות למחשבה

"הקהילה יקרת ערך בעייני האדון. הוא מעריך אותה, לא בשל יתרונותיה החיצוניים, אך בשל אדיקותה הכנה שמבדילה אותה מהעולם. הוא מעריך אותה על פי צמיחת הידע של המשיח אצל חבריה, לפי התקדמותם בניסיון הרוחני שלהם. "המשיח משתוקק לקבל מכרמו פירות קדושה וזולתנות. הוא מחפש ערכי אהבה וטוב. כל יופי האמנות לא יוכל להשתוות עם יופי המזג והאופי המתגלים במייצגי המשיח. אורית החסד הסובבת את נפש המאמין, רוח הקודש שעובדת בשכל ובלב, עושה אותו למים חיים אלי חיים ומאפשרת לאלוהים לעשות את עבודתו." אלן ג'י. וייט Christ's Object Lessons, p. 298.

שאלות לדיון:

1. איך מרגישים להיקרא מחושך "אֶל אֹרֹךְ הַנֶּפֶלָא"? מה המשמעות של זה? אם הייתם צריך להסביר את הרעיון הזה למישהו שלא מאמין בישוע, מה הייתם אומרים לו? מה זה החושך, את מה הוא מסמל? ומה ההבדל בין שניהם בהקשר של מה ששמעון כיפא מדבר פה?
2. "רָאָה לְמַדְתִּי אֶתְכֶם, חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים, כְּאִשְׁרֵי צוּנִי, יְהוָה אֱלֹהֵי: לַעֲשׂוֹת כֵּן--בְּקֶרֶב הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אַתֶּם בָּאִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ. וּשְׁמֵרְתֶּם, וַעֲשִׂיתֶם--כִּי הוּא חֻמַּתְכֶּם וּבִינְתְּכֶם, לְעֵינֵי הָעַמִּים: אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּ, אֶת כָּל-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה, וְאָמְרוּ רַק עִם-חֶכֶם וְנָבוֹן, הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה. זֶה כִּי מִי-גוֹי גָּדוֹל, אֲשֶׁר-לוֹ אֱלֹהִים קְרִבִּים אֵלָיו, כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל-קְרָאֵנוּ אֵלָיו. ח וּמִי גוֹי גָּדוֹל, אֲשֶׁר-לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צְדִיקִים, כָּכָל הַתּוֹרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם." (דברים 4:5-8). באילו דרכים המילים האלה מתייחסים אלינו, כאדוונטיסטים שומרי שבת ולמה שנקראנו לעשות על ידי אלוהים כתוצאה של כל מה שניתן בעדנו?
3. קרא 1 פטרוס 2:3. למה כיפא מתכוון כאשר הוא אומר, "אִם אִמְנֶם טַעַמְתֶּם כִּי טוֹב הָאֲדוֹן"? כיצד "טעמתם" את טובו?
4. הסתכלו סביבכם בקהילתכם. מה יש בקהילה שלכם שעושה אותה, ואתכם חברים בה, למושכת למי שאינו אדוונטיסט או שלא יודע מה אנו מאמינים?

שיעור מספר 4 15 - 21 אפריל

יחסים חברתיים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 2:13-23;
1 פטרוס 3:1-7; 1 קורינתים 7:12-16; אל הגלטים 3:27,28; מעשי השליחים
5:27-32; ויקרא 19:18.

פסוק לשינון: "בְּרֹאשׁ וּבְרֵאשׁוֹנָה אֶהְיֶה אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ אֶהְבֶּה עֲזָה, כִּי עַל רֵב
פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֶהְבֶּה." 1 פטרוס 4:8

האיגרת של שמעון כיפא מתמודדת חזיתית עם מספר שאלות חברתיות קשות של זמנו. לדוגמא, כיצד צריכים המאמינים לחיות עם ממשל מושחת ומדכא, כפי שרובם חוו בזמנו: האימפריה הרומית הפגאנית? מה אמר שמעון כיפא לקוראיו, ומה המשמעות של מילים אלו בשבילנו היום?

כיצד צריכים להגיב עבדים משיחיים כאשר אדונם מתייחס אליהם בחומרה ושלא בצדק? למרות שיחסי עובד-מעביד מודרניים שונים מהיחסים במאה הראשונה, יחסי אדון-עבד, מה שכיפא אומר ללא ספק ידבר לאלו שצריכים להתמודד עם מנהלים לא הוגנים. כמה מרתק שכיפא מצביע על ישוע וכיצד הוא הגיב ליחס רע כדוגמא לאיך המאמינים צריכים להגיב כאשר צריכים להתמודד מול קשיים דומים (1 פטרוס 2:21-24).

כיצד צריכים להתנהג בעל ואישה, במיוחד כאשר הם שונים בדברים בסיסיים כמו נושא האמונה? ולסיום, כיצד צריכים להתייחס המאמינים לרשויות החברתיות, כאשר, הרשויות הממשלתיות ו/או החברתיות מושחתות ונוגדות את האמונה המשיחית?

דת ומדינה

למרות שהכתובים נכתבו לפני אלפי שנים, דבר אלוהים נוגע בנושאים מאוד רלוונטיים להיום, כמו למשל היחס של המאמין לממשלה של ארצו. בכמה מקרים, זה מאוד ברור. התגלות 13 מדבר על הזמן שציות לרשויות הממשלה יהיה נגד הציות לאלוהים. במקרה כזה, הבחירה שלנו ברורה (ראה שיעור ביום חמישי).

קרא 1 פטרוס 2: 13-17. מה הכתובים אומרים לנו פה בהקשר לכיצד עלינו להתייחס לרשויות הממשלתיות?

הרשעות של האימפריה הרומית הייתה מוכרת לכל אלה שחיו בגבולותיה. היא גדלה במידת מה הודות לגחמנות של כמה אנשים שאפתניים שהשתמשו בכוח צבאי אכזרי. כל התנגדות נענתה באלימות. עינויים שיטתיים ומוות בצליבה היו רק שניים מהזוועות שהנענשים חוו. הממשלה הרומית גדלה על ידי נפוטיזם ושחיתות. האליטה השולטת הפעילה כוח ביהירות ואכזריות. ולמרות כל זאת, כיפא מפציר בקוראיו לקבל את הסמכות של כל מוסד אנושי באימפריה, מן הקיסר ועד המושל (1 פטרוס 2: 13,14). שמעון כיפא טוען שקיסרים ומושלים מענישים את עושי הרע, ומשבחים את עושי הטוב (1 פטרוס 2: 14). בעשותם כך, יש להם תפקיד חשוב בעיצוב פני החברה. למעשה, למרות כל הדופי באימפריה הרומית, היא סיפקה יציבות. זה הביא חופש ממלחמה. היא הפיצה צדק, למרות שאכזרי, אך היה לפי חוק. היא בנתה כבישים וכוננה מערכת מוניטרית בשביל לתמוך בצרכים הצבאיים. בעשותה את דברים אלו, רומא יצרה אוירה של גדילה של האוכלוסייה ושגשוג במקרים רבים. כשמסתכלים באור הזה, הביקורת של כיפא בנוגע לממשלה הגיונית לחלוטין. אין ממשלה מושלמת, ובטח שלא הממשלה שכיפא והקהילות הנמענות חיו תחתיה. אז מה שנוכל ללמוד ממנו זה שהמאמינים צריכים להשתדל להיות אזרחים טובים, צייתנים לחוק ככל שיהיה ביכולתם לציית, אפילו אם הממשלה לא מושלמת.

מדוע חשוב למאמינים להיות אזרחים טובים ככל האפשר, אפילו במצבים פוליטיים לא אידאליים? מה תוכל לעשות כדי לעשות את החברה שלך לחברה טובה יותר, אפילו במידה זעירה?

אדונים ועבדים

קרא פטרוס 2:18-23. כיצד מבינים אנו כיום את התוכן הקשה בפסוקים אלו? איזה עקרון נוכל לאמץ בשבילנו?

קריאה זהירה של 1 פטרוס 2:18-23 מגלה שמעבר למרחק שבתמיכה בעבדות, פסוקים אלו נותנים עצה רוחנית בכיצד לחשוב במצבים קשים, שלעיתים, אינם ניתנים לשינוי.

המילה המתורגמת ל"עבד" או "משרת" ב-1 פטרוס 2:18, *oiketes*, היא מילה שמשמעותה עבד משק בית. המילה הנפוצה יותר ל"עבד" היא *duolos*, והיא מוזכרת באל האפסים 5:6, פסוק הנותן עצה זהה לעבדים.

באימפריה הרומית המאוד מגוונת, עבדים היו נחשבים לרכוש חוקי תחת הבקרה המלאה של האדון, שיכל להתייחס אליהם טוב או רע. העבדים היו מגיעים דרך כמה מקורות: צבאות שהובסו, בנים של עבדים, או אלה שמכרו את עצמם בשביל לשלם על חובותיהם. בידם של כמה מהם הופקדה אחריות גדולה. היו כאלה שניהלו את האחוזות הגדולות של בעליהם. אחרים ניהלו את הקניין, נכסים, ואינטרסים עסקיים של אדוניהם, והיו כמה שאפילו חינו את הילדים של האדונים שלהם.

ניתן היה לרכוש את חירות העבד, ובמקרה הזה העבד היה "נגאל". שאול השליח משתמש במונח זה בשביל לתאר את מה שישוע עשה בעבורנו (אל האפסים 1:7, אל הרומים 3:24, אל הקולוסים 1:14, 1 פטרוס 1:18,19).

חשוב לזכור שמספר כלשהו מהמאמינים הראשונים היו עבדים. ובכך, הם מצאו את עצמם לכודים במערכת שלא יכלו לשנות. למרבה הצער, היו כמה מהם במצבים קשים במיוחד, אשר אדוניהם היו קשים ואכזריים כלפיהם; ואפילו אלו עם אדונים טובים יותר יכלו לעבור דרך ניסיונות קשים. ההנחיות של שמעון כיפא לכל המאמינים שהיו עבדים עולות בקנה אחד עם הצהרות אחרות בברית החדשה. עליהם להיכנע ולהחזיק מעמד, כפי שהמשיח נכנע והחזיק מעמד (1 פטרוס 2:18-20). אין קרדיט לסובלים ענישה על עשותם משהו לא בסדר. הרוח האמיתית של המשיח מתגלת כאשר הם סובלים שלא בצדק. כמו ישוע, בזמנים כאלה המאמינים אינם צריכים להתעלל בחזרה, או לאיים, אלא להפקיד את עצמם לאלוהים, והוא ישפוט בצדק (1 פטרוס 2:23).

כיצד נוכל ליישם מעשית את מה שכיפא כתב פה? האם זה אומר שאנו לא צריכים לעמוד על הזכויות שלנו? הבא את תושבותיך לשיעור ביום שבת.

נשים ובעלים

קרא 1 פטרוס 7:1-3. לאילו נסיבות מיוחדות מתייחס שמעון כיפא בפסוקים אלו? כיצד מילותיו רלוונטיות לנישואין בחברה של היום?

ישנו מפתח משמעותי בקטע הזה שמאפשר לקורא הזהיר לפענח את הסוגיה שכיפא עוסק ב-1 פטרוס 7:1-3. בפרק 3, בפסוק 1, כיפא אומר שהוא מדבר על בעלים "שְׂאִינָם מְצִיִּים לְדָבָר". במילים אחרות, כיפא אומר שהוא מדבר על מה אמור לקרות כאשר אישה מאמינה נשואה לאדם לא מאמין (אפילו שהמספר של הלא מאמינים קטן). אישה מאמינה תיקלע לקשיים רבים כאשר בעלה אינו חולק את אותה אמונה. מה צריך לקרות בנסיבות אלו? האם עליה להיפרד מבעלה? כיפא, כמו שאול השליח, לא מציע לנשים מאמינות לעזוב את בעליהם הלא מאמינים (ראה 1 קורינתיים 12:7-16). במקום זאת, אומר כיפא, נשים הנשואות לבעלים לא מאמינים צריכות לחיות חיים למופת.

התפקיד האישה באימפריה הרומית של המאה הראשונה לספירה נקבע במידה רבה על ידי החברה שבה האישה חיה. לנשים רומיות, למשל, היו יותר זכויות בחוקים של רכוש והיו מעוגנות יותר מרוב הנשים להן כיפא כתב. אך בחברות מסוימות של המאה הראשונה לספירה, נשים לא היו מעורבות בפוליטיקה, ממשלה והנהגה ברוב הדתות. שמעון כיפא קורא לנשים מאמינות לקחת על עצמן תקנים שיהיו ראויים להערצה בקונטקסט בהן הן נמצאו. הוא קורא להן לטהרה ויראה (ראה פטרוס 2:3). הוא מצביע על כך שאישה מאמינה צריכה לדאוג יותר על היופי הפנימי שלה מאשר תסרוקות אופנתיות, תכשיטים, ובגדים יקרים (1 פטרוס 3:5-3). אישה מאמינה תתהלך בצורה שתמליץ חיי אמונה לאדם שאיתו גרה בדרך האינטימית ביותר - בעלה. מילותיו של שמעון אינן נותנות רישיון לבעלים להתנכל בנשיהם בדרך כלשהי. כפי שהוא מסביר, עליהם להתחשב בהן (1 פטרוס 7:3).

בעוד שכיפא פונה בנושא ספציפי - נשים מאמינות הנשואות ללא מאמינים - אנו יכולים לראות מעט מהאידאל של הנישואין לפי הכתובים: נשים ובעלים מאמינים צריכים לחיות בתמיכה הדדית, חיים את חייהם בשקיפות שלמה, כשהם מהללים את אלוהים דרך פעולות היומיום.

יחסים חברותיים

קרא אל הרומים 7-13, אל האפסים 5:22-33, 1 קורנתים 16-12:7, ואל הגלטים 3:27,28. כיצד דבריו של שאול השליח בפסוקים אלו מקבילים את מילותיו של שמעון כיפא ב-1 פטרוס 3:7-11:2?

שאול השליח כותב בכמה איגרות על כמה נושאים שמוזכרים בפטרוס 3:7-11:2. מה שהוא אומר עולה בקנה אחד עם מה שאנו קוראים ב-1 פטרוס. למשל, כמו שמעון כיפא, שאול השליח מעודד את קוראיו להיכנע "לרשויות השלטון" (אל הרומים 1:13). השליטים מונו על ידי אלוהים, ופחדם על עושי רע, לא טוב (אל הרומים 3:13). לכן, על המאמין לתת "לְכָל אֶדָם מֶה שֶׁמִּגִּיעַ לוֹ: מִס לְמִי שֶׁעַל הַמֶּס; מֶכֶס לְמִי שֶׁעַל הַמֶּכֶס; יִרְאָה לְמִי שֶׁרָאוי לִירָא מִמֶּנּוּ; כְּבוֹד לְמִי שֶׁמִּגִּיעַ לוֹ כְּבוֹד." (אל הרומים 7:13). בנוסף לכך, שאול השליח מדגיש שנשים מאמינות הנשואות לבעלים לא מאמינים צריכות לחיות חיי מופת וכתוצאה מכך הבעל עשוי להצטרף לקהילה (1 קורנתים 16-12:7). גם המודל של שאול השליח לנישואין בין מאמינים הוא אחד של הדדיות. הבעלים צריכים לאהוב את נשיהם כפי שישוע אהב את הקהילה (אל האפסים 5:25). יתר על כן, הוא אומר שעבדים צריכים לציית לאדונים הארציים שלהם כפי שהם מצייתים למשיח (אל האפסים 6:5).

שאול השליח היה מוכן לעבוד בתוך הגבולות התרבותיים של הדין. הוא הבין מה היה ניתן לשנות בתרבות שלו ומה לא היה ניתן לשינוי. ולמרות זאת, הוא ראה משהו באמונה המשיחית שתשנה את הצורה שהחברה רואה את האנשים. וכפי שישוע לא חיפש להביא מהפכה פוליטית בשביל לשנות את החברה, כך גם שאול השליח ושמעון כיפא לא חיפשו לעשות זאת. השינוי יקרה באמצעות השפעה של אנשים יראיי אלוהים בחברה שלהם.

קראו אל הגלטים 3:27-29. למרות שזוהי ללא ספק הצהרה תאולוגית, אלו השלכות חבריות עצמתיות יש בפסוקים האלה לגבי איך המאמינים צריכים להתייחס אחד לשני בגלל מה שישוע עשה למענם?

האמונה המשיחית והסדר החברתי

למרות הידיעה כי ארגונים אנושיים וממשלות פגומים, ולפעמים גם חוטאים, ולמרות החוויות הרעות עם ממשלות ומנהיגים דתיים, שאול ושמעון כיפא טענו שצריך להיכנע לרשויות (1 פטרוס 13-17: 2, אל הרומים 10-13: 1). על המאמינים, הם אמרו, לשלם מיסים ולתרום במחויבויות העבודה. ככל האפשר, על המאמינים להיות אזרחים למופת.

קרא מעשי השליחים 27-32: 5. מה היחס בין הציות לרשויות ששמעון כיפא מדבר עליו (1 פטרוס 13-17: 2) ומה ששמעון כיפא בעצמו ועוד כמה תלמידים עשו בתקרית הזאת?

ההצלחה של הקהילה הקדומה הביאה למעצרים של של כיפא ויוחנן (מעשי השליחים 1-4: 4). הם נחקרו על ידי השליטים והסופרים ונשלחו לחופשי בהזרה שהיו חייבים לחדול מלבשר ולהטיף (מעשי השליחים 23-5: 4). מעט/מיד לאחר מכן הם נעצרו שוב ונשאלו מדוע לא צייתו למה שהרשויות אמרו להם לעשות (מעשי השליחים 28: 5). כיפא ענה, "לאלהים צריך להשמע יותר מאשר לבני אדם" (מעשי השליחים 29: 5).

איזו אמת מכריעה נוכל לקחת מהמילים הללו?

שמעון כיפא לא התנהג בצורה צבועה כשהוא אמר משהו אחד ועשה משהו אחר. כשזה נהיה עניין של לציית לאלוהים או לאנשים, הבחירה היתה ברורה. עד אז, על המאמינים לתמוך ולציית לרשויות, אפילו אם הם גם עובדים בשביל להביא שינוי חברתי. כאשר עניינים מוסריים בסכנה, המאמינים מאז ומתמיד היו, ועליהם להמשיך להיות מעורבים בקידום חוקי של שינויים חברתיים, המשקפים את הערכים וההוראה של ישוע. כיצד עליהם לעשות זאת תלוי בגורמים רבים, אך להיות מאמין תומך ואמין לא אומר שהמאמין אוטומטית לא יכול או לא צריך לחפש דרכים לחולל שינוי חברתי חיובי.

קרא ויקרא 19:18 ומתי 22:39. כיצד המצווה לאהוב את רענו כעצמנו כוללת את הצורך לפעול לשינוי כאשר השינוי הזה בהחלט יכול להפוך את חיי רעך להוגנים יותר ולטובים יותר?

נקודות למחשבה

קרא אלן ווייט, "The Impending Conflict", עמ' 582–592; "The Scriptures a Safeguard", עמ' 582–592; "The Scriptures a Safeguard", עמ' 593–602; ו "The Time of Trouble", עמ' 613–634 בספר The Great Controversy. אלן ווייט דגלה שהאדוונטיסטים יהיו אזרחים טובים ויצייתו לחוק המדינה. היא אפילו אמרה שלא להפר את החוק של יום הראשון בצורה גלויה ובוטה. זאת אומרת, למרות שצריכים לשמור ולקדש את יום השבת, כפי שאלוהים ציווה, הם לא צריכים בכוונה להפר את החוק שאוסר עבודה ביום ראשון. אולם במקרה מסוים אחד היא הייתה ברורה שעל האדוונטיסטים להפר את החוק. אם עבד ברח מאדונו, החוק אמר שצריך להחזירו לאדונו. היא יצאה נגד החוק ואמרה לאדוונטיסטים לא לשמור אותו, למרות ההשלכות שיכולות לבוא: "כאשר חוקי אדם נוגדים את חוקי אלוהים, עלינו לציית לאלוהים, יהיו ההשלכות אשר יהיו. לא נציית לחוק ארצנו הדורש מאיתנו להחזיר עבד לאדונו, ועלינו לשאת את ההשלכות שיבואו בהיפר חוק זה. העבד אינו רכוש של שום אדם. אלוהים הוא אדונו החוקי ואין לאדם זכות לקחת את מלאכת מחשבת של אלוהים לידיו שלו, ולטעון שהוא שייך לו." (Testimonies for the Church, 8 vol. 1, pp. 201, 202).

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתה על התשובות לשאלה הסופית ביום שני על הנושא הבא: האם עלינו כמאמינים לא לעמוד על זכויותינו בשום מקרה? בנוסף, קחו בחשבון את השאלה הבאה: מה הם הזכויות שלנו?
2. אלו דוגמאות נוכל למצוא של מאמינים אשר השפעתם על החברה הייתה כה רבה ששינתה את פני החברה בצורה חיובית? אלו לקחים נוכל לקחת ממקרים אלו?
3. מהם כמה דוגמאות שמאמינים, במקום לנסות לשפר את האספקטים השליליים של החברה, ויתרו על חוליים אלו, ואף הצדיקו אותם? אלו לקחים נוכל לקחת מסיפורים אלו, גם כן?
4. 1 פטרוס 2:17 אומר "בְּבָדוּ אֶת הַמֶּלֶךְ". המלך בתקופה הזו היה קרוב לודאי הקיסר נירון, אחד השפלים והמושחתים ביותר באדם. איזה מסר יש לפסוק הזה בשבילנו כיום? כיצד המשפט "נִהְיָהּ בְּבָדוּ כָּל אֲדָם" שכיפא כותב בתחילת הפסוק, עוזר לנו להבין טוב יותר את מה שהוא אמר?
5. קרא 1 פטרוס 2:21–25 בשיעור. כיצד מסר הבשורה כמסר בפסוקים אלו? איזו תקוה הם מציעים לנו? מה הם קוראים לנו לעשות? כיצד אנו עוקבים עם מה שנמסר לנו לעשות פה?

שיעור מספר 5*

22 - 28 אפריל

חיים לכבוד אלוהים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 3:8-12;
אל הגלטים 2:20; 1 פטרוס 4:1,2; אל הרומים 6:1-11; 1 פטרוס 3:11-4;
2 שמואל 11:4

פסוק לשינון: "כי עֲיִנִּי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים, וְאֶזְנִי אֶל־שׁוֹעֲתִים; וּפִנִּי יְהוָה בַּעֲשֵׂי
רָע." (1 פטרוס 3:12).

מחברי כתבי הקודש הכירו את המציאות טבע החטא האנושי. איך שהם לא יכירו? הרי העולם כולו נופל בכך. כמו כן, הם הכירו את טבעם החוטא (1 תימוטאוס 1:15). הם גם ידעו מה רציני נושא זה. אחרי הכל, הסתכלו על מה נדרש כדי לפתור את בעיית החטא - את מות ישוע המשיח. זהו העומק והרוחב האמיתי של מציאות החטא.

אך מחברי הכתובים היו מאוד ערים לכוח המשיח לשנות את חיינו ולעשות אותנו לאנשים חדשים בו.

השבוע הזה שמעון כיפא ממשיך באותו מסלול: סוג החיים החדשים שיחיו המאמינים אחרי שמסרו לו את חייהם ונטבלו. למעשה, השינוי יהיה עצום כל כך שאחרים ישימו לב לכך. כיפא אינו אומר שהשינוי הזה יהיה קל; אכן, הוא מדבר על הצורך לסבול בבשר (1 פטרוס 4:1) כדי לקבל את הניצחון שהובטח לנו. כיפא ממשיך בנושא שנפרש לאורך כל הכתובים, מציאות האהבה בחיי המאמין בישוע. הוא כותב, "עַל רֹב פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֱהָבָה." (1 פטרוס 4:8). כאשר אנו אוהבים, כאשר אנו סולחים, אנו משקפים את מה שישוע עשה ועדיין עושה למעננו.

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-29 באפריל.

להיות "שכל אחד"

קרא 1 פטרוס 3:8-12. מהי הנקודה שכיפא עושה פה לגבי כיצד על המאמינים לחיות? מהו הנושא עליו כתב כבר ב-1 פטרוס 2:20,21?

שמעון כיפא מתחיל באומרו להיות ב"שכל אחד" (homophrenes ביוונית). הוא אינו מדבר כאן על אחדות במובן שכולם צריכים לחשוב, לעשות, ולהאמין בדיוק באותה הדרך. הדוגמא הכי טובה לרעיון זה נמצאת ב-1 לקורינתים 12:1-26, כששאל השליח אומר שכמו שלגוף איברים שונים, כמו למשל ידיים ועיניים אך עדיין אחדות פנימית, כך, גם, הקהילה בנויה מפרטים עם מתנות רוחניות שונות. אף על פי כן, אפילו עם הבדלים אלה, קהילת המשיח מאוחדת במטרה וברוח במובן של לעבוד ביחד כדי לבנות קהילה מאוחדת.

במובן שלא תמיד קל להשיג אחדות כזו, כפי שהיסטורית הקהילה הראתה בשפע מצער. אך, מיד אחרי תוכחה זו, הוא אומר לקוראיו כיצד הם יכולים להראות ולהביע את אידאל משיחי זה.

למשל, על המאמינים להתנהג באהדה (1 פטרוס 3:8). הפירוש לכך זה שכשאדם מאמין סובל, האחרים יסבלו איתו; וכשמאמין אחר שמח, שאר המאמינים ישמחו איתו (השווה עם 1 קורינתים 12:26). אהדה מאפשרת לנו לראות את נקודת המבט של אחרים, צעד חשוב בדרך לאחדות. כיפא גם אומר שעלינו להיות "אוֹהֲבֵי הָאֲחִים" (1 פטרוס 3:8). ישוע בעצמו אמר שכך יוכלו לזהות מי תלמידיו האמיתיים, כאשר יאהבו זה את זה (יוחנן 13:35). יתר על כך, כיפא אומר שהמאמינים צריכים להיות רגישים (1 פטרוס 3:8). הם יהיו רחמנים עם הקשיים והחולשות של אחרים.

"צלבו את האני; העריכו את האחר יותר ממה שמעריכים אתם את עצמיכם. כך תגיעו לאחדות במשיח. שאו ראיות מוחצות לפני היקום כולו, לפני הקהילה והעולם, שהינכם בנים ובנות של אלוהים. האל יתהלל בדוגמא שתתנו." (אלן ווייט, Testimonies for the Church, vol. 4 9, p. 188).

באלו עיתים אנו עושים את מה ששמעון כיפא אומר לנו כאן, במיוחד החלק שאומר "אֵל תִּשְׁלְמוּ רָעָה תַּחַת רָעָה" (1 פטרוס 3:9)? איזה סוג של מוות לאני עלינו לחוות כדי לבצע את המילים האלה? כיצד נוכל לחוות מוות מסוג זה? (אל הגלטים 2:20)

לסבול בבשר

כן, ישוע מת בעבור חטאינו, ותקוות הישועה נמצאת אך ורק בו, בצדקתו, אשר מכסה אותנו ומצדיקה אותנו בעיני אלוהים. בזכות ישוע, אתה "רצוי לפני אלוהים כמי שלא חטא" (אלן ווייט, הדרך אל המשיח (Steps to 10 Christ, p. 62).

אך חסד אלוהים אינו מסתיים עם הגייה, הצהרה שחטאינו נסלחו לנו. אלוהים נותן לנו את הכוח בשביל להתגבר על חטאינו.

קרא 1 פטרוס 18:21, 3:1 פטרוס 1,2:4 ובנוסף אל הרומים 11:6. מה הקשר בין הסבל וניצחון על החטא?

ישנה מילה קצרה ביוונית שכתובה ב- 1 פטרוס 18:3 המדגישה את הטבע המקיף של קרבן ישוע. המילה הזו היא hapax, ומשמעותה היא "אחת ולתמיד". כיפא משתמש במילה hapax כדי להדגיש את הטבע המקיף של סבל ישוע ומותו למעננו.

המילת הבעה "פִּינוֹן" ב-1 פטרוס 4:1 קושרת את 1 פטרוס 1,2:4 למה שהיה כתוב ב-1 פטרוס 22:18-3. בפסוקים אלו, שמעון כיפא אומר שישוע סבל בגלל חטאינו בכדי לקרב אותנו לאלוהים (1 פטרוס 18:3), וש"הטְבִּילָה הַמּוֹשִׁיעָה נָעֲתָה גַם אֲתֶכֶם" (1 פטרוס 21:3).

לכן, הטבילה היא אולי ההקשר הטוב ביותר כדי להבין את המילים של כיפא "שָׁכַן הַסּוֹבֵל בְּגוֹפוֹ חָדָל לְחַטָּא" (1 פטרוס 4:1). דרך הטבילה, המאמין משתתף בסבל ומוות ותחיית ישוע; המשיחי בחר לחיות לא עוד "לְפִי תַאֲוֹת בְּנֵי אָדָם בְּזִמְנֵן שְׁנוֹתָר לוֹ לַחֲיוֹת בְּגוֹפוֹ, אֲלָא לְפִי רְצוֹן אֱלֹהִים" (1 פטרוס 2:4). זה יכול להתבצע על ידי כניעה יומית של האני לאדון וצליבת הבשר "עִם תְּשׁוּקוֹתָיו וְתַאֲוֹתָיו" (אל הגלטים 5:24).

באל הרומים 11:6-1 שאלו השליח אומר שדרך הטבילה המאמין מתאחד עם ישוע במותו ותחייתו. בטבילה, מתנו לגבי החטא. עלינו עכשיו לעשות מוות זה מצאיות בחיים שלנו. מילותיו של שאול השליח, "בְּדֶרֶךְ זֹאת גַּם אַתֶּם חֲשַׁבּוּ אֶת עֲצָמְכֶם מֵתִים לְגִבֵּי הַחַטָּא, אֲךָ חַיִּים לְאֱלֹהִים בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ" (אל הרומים 6:11) מצביעות על הסוד של החיים של המאמין.

מתי הייתה הפעם האחרונה שמצאתם את עצמכם "סובלים בבשר" בכדי להילחם נגד החטא? מה תשובתכם אומרת לגבי חייכם המשיחיים?

לידה מחדש

במשיח, יש לנו חיים חדשים, התחלה חדשה. אנו נולדים מחדש. אם ישנה משמעות כלשהי, במיוחד לאלו שקיבלו את המשיח אחרי ילדותם, הם ודאי יחיו את חיים שונים ממה שחיו לפני. מי לא שמע על סיפורים מופלאים על, איך בהיותם בעולם, אנשים חוו שינוי רדיקאלי בגלל ישוע וחסדו המושיע?

לאחר שכתב בנושא מוות לאני והחיים החדשים שיש לנו בישוע (בטבילתנו במותו ותחייתו), כיפא מדבר על סוג השינויים שיתחולל בנו.

קראו 1 פטרוס 3:4-6. אילו שינויים יקרו בחיי האדם, וכיצד אחרים יגיבו לשינויים הללו?

שלושת המושגים שכיפא משתמש כאשר הוא מדבר על שימוש מופרז של אלכוהול הם "שכרות" "הוללות" ו"נפשי שתייה". ביטוי מודרני של הפסוק הוא שימי החגיגה תמו. למעשה, לפי שמעון כיפא, השינוי המתחולל במאמין צריך להיות גדול מספיק כדי שאלו שהכירו את המאמין בחייו הקודמים יתמהו שהוא או היא אינם "רָצִים עִמָּהֶם לְשֵׁטֶף זָמָתָם" (1 פטרוס 4:4). כך, אנו רואים פה הזדמנות לתת עדות ללא מאמינים מבלי להטִיף. חיים רוחניים חסודים יכולים לתת עדות עצמתית יותר מכל הדרשות וההטפות בעולם.

מה כיפא אומר בפסוקים אלה לגבי המשפט?

כאן, כמו בכל מקום אחר בכתובים (יוחנן 29:5, 2 קורינטיים 10:5, אל העברים 27:9), שמעון כיפא מבהיר שיום יבוא ויהיה משפט על המעשים שנעשו "בבשר" (1 פטרוס 4:2). כאשר כיפא אומר ש"הַתְּבַשְׂרוּ גַם הַמֵּתִים" (1 פטרוס 4:6), הוא אומר שאפילו בעבר, כאשר המתים חיו, הייתה להם הזדמנות להכיר את החסד המושיע של אלוהים. לכן, אלוהים יכול לשפוט אותם בצדק.

כאדם המאמין בישוע, כיצד חייך שונים כיום כמאמין מהתקופה בהם לא האמנת בו? אילו שינויים עשה ישוע בחיים שלך?

חטאי הבשר

יחד עם רשימת המעשים הרעים שאנשים נהגו לעשות בעבר ועזבו בחזרתם בתשובה, שמעון כיפא גם שם ברשימה "חטאים מיניים".

קרא 1 פטרוס 4:3 פעם נוספת. אלו עוד חטאים שמעון כיפא מוסיף לרשימה?

ישנם שני מילים עם משמעות מינית ייחודית: זולות (alergia ביוונית שמשמעותה "חושניות"), ותאוה (epithumia, שמשמעותה ביוונית "תאוה" או "תשוקה"). למרות זאת, קל מאוד למאמינים לתת את הרושם הלא נכון לגבי מיניות. הכתובים לא נגד יחסי אישות. להיפך, אלוהים ברא את המיניות, והוא נתן לבני האדם את המיניות שתהיה ברכה גדולה. יחסי מין היו קיימים כבר בגן עדן, כבר מבראשית. "לִפְנֵי, יַעֲזֹב אִישׁ, אֶת אָבִיו, וְאֶת אִמּוֹ; וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ, וְהָיוּ לְבֶשֶׁר אֶחָד. וְיִהְיוּ שְׁנֵיהֶם עָרוּמִים, הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ; וְלֹא, יִתְבַּשְׁשׁוּ." (בראשית 2:24,25). יחסי אישות היו אחד מנקודות המפתח לאחד בין בעל ואישה במחויבות לכל החיים אשר תיצור את הרקע הטוב ביותר לגידול ילדים. יחד עם זאת, הקרבה והאינטימיות היו מיועדים להיות השתקפות רצונו של אלוהים בנוגע ליחסים בינו לבין עמו, גם כן. (ראה ירמיה 3, יחזקאל 16, הושע 1-3). במקומם הנכון, בין בעל ואישה ובמסגרת הנישואין, מיניות היא ברכה גדולה ביותר; במקומם הלא נכון, בהקשר הלא נכון, מיניות יכולה להיות אחד הכוחות ההרסניים ביותר בעולם. ההשלכות ההרסניות של חטאים אלו הינם מעבר לחישוב אנושי. מי מאיתנו לא מכיר אנשים שחיהם נהרסו בגלל שימוש לרעה במתנה נפלאה זו? מה משותף לפסוקים הבאים? 2 שמואל 11:4, 1 לקורנתים 5:1, בראשית 19:5, 1 קורנתים 10:8.

כמובן שאין צורך לקרוא בכתובים כדי להכיר סיפורים של כאב וצער שחטאים אלו גרמו.

אך, עלינו להיות זהירים. ללא ספק, לחטאים מטבע זה יכולת עצומה להשפיע שלילית על אנשים, והחברה נוטה לזעוף בהם. אך חטא הוא חטא ומות המשיח מכסה על חטאים מיניים גם כן. כמאמין, עליך להיזהר, בעיקר בנושא רגיש זה, לטול "קוֹרֶה מְעִינָךְ; אַחֵר כִּן תִּיטִיב לְרֵאוֹת אֶת הַקִּיסָם אֲשֶׁר בְּעֵין אַחִיד וְתוֹכַל לְהוֹצִיאָו." (לוקס 6:42).

על רוב פשעים תכסה האהבה

גם בזמנו של כיפא, המשיחים חיו בציפיה לחזרת ישוע בימם וסוף העולם הזה. אנו יודעים זאת מכיוון שכיפא, ב-1 פטרוס 7: 4, כותב: **"הִנֵּה קֶץ הַכָּל קָרֵב. עַל כֵּן הֵיוּ מִפְּנֵחִים, וְהָיוּ עָרִים לְהִתְפַּלֵּל."** במילים אחרות, התכוננו לסוף. במובן אחד מאוד מציאותי, ה"סוף" בשבילנו יכול להגיע רגע לפני שאנו מתים. כשמתים, אנו סוגרים את עינינו, ואין זה משנה אם אלף שנים יעברו, או רק כמה ימים- הדבר הבא שנדע זה ביאת ישוע וסוף העולם.

עלפי מה שכיפא כתב, מכיוון ש"קץ הכל" קרב, כיצד על המאמינים לחיות? ראה 1 פטרוס 4: 7-11.

חוץ מזה שעלינו להיות מפוכחים וערים להתפלל, על המאמינים לאהוב **"אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ אֲהָבָה עֲזָה, כִּי עַל רֹב פְּשָׁעִים תִּכְסֶּה אֲהָבָה"** (1 פטרוס 8: 4). מהו הפירוש לפסוק זה? המפתח להבנה נמצא בפסוק שכיפא מצטט, משלי 10: 12: **"שִׁנְאָה, תִּעְרַר מִדְּנִים; וְעַל כָּל-פְּשָׁעִים, תִּכְסֶּה אֲהָבָה."** כאשר אנו אוהבים אחד את השני, אנו סולחים יותר לאנשים שפגעו בנו, ושהעליבו אותנו. אהבת המשיח גורמת לו לסלוח לנו; אהבתנו גם אמורה לגרום לנו אותנו לסלוח לאחרים. היכן ששופעת אהבה, מעלימים עין וסולחים יותר בקלות על עברות קטנות, ולעיתים גם על עברות גדולות. שמעון כיפא הביע את אותו רעיון של ישוע ושל שאול השליח, שאמרו שהתורה כולה יכולה להסתכם בהתחייבות לאהוב את אלוהים בכל מאודנו ולאהוב את רענו כפי שאנו אוהבים את עצמנו (מתי 39-42: 22, אל הרומים 10-13: 13).

כיפא גם מפציר במאמינים לקבל אורחים. הביאה השנייה קרבה, אך אסור למאמינים לסגת מיחסים חברותיים בשל כך. לבסוף, כאשר מאמינים מדברים, עליהם לדבר כאנשים הדוברים דברי אלוהים. במילים אחרות, הרצינות שבעיתוי קורא לנו לתקשורת רצינית לגבי אמיתות רוחניות.

"על רוב פשעים תכסה האהבה." מי חטא נגדכם? כיצד תוכלו לגלות את האהבה שצריך כדי "לכסות" על החטא הזה? מדוע זה פועל לטובתכם לעשות זאת?

נקודות למחשבה

"האהבה הסבלנית והנדיבה לא תגביר על מעשה לא נכון לעברה בלתי-נסלחת, וגם לא תחמיר את העברות יותר ממה שהן באמת. הכתובים מלמדים אותנו בפשטות שעלינו לנהוג עם הטועה בסובלנות והתחשבות. אם הולכים בדרך הנכונה אפילו את הלב שנראה קשה, ניתן יהיה להשיגו למשיח. אהבת ישוע מכסה על פשעים רבים. חסדו אף פעם לא מדריך אותנו לחשוף את העוולות של מישהו אחר, אלא אם כן זה צורך חיובי." (אלן ג'י. ווייט, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, p. 267). חשבו, לרגע, על ישוע והאישה שנתפסה בניאוף (יוחנן 11: 8). בדרך כלל אנו רואים את הסיפור הזה כסיפור על חסד ישוע עם אישה חוטאת זו, וזה נכון. אך ישנו אלמנט עמוק יותר. בעימות עם המנהיגים הדתיים שהביאו את האישה אליו, מדוע כתב ישוע את "אשמתי הסודית של חיהם" (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, p. 461) בעפר, במקום שהמילים יוכלו להימחק בשניה? מדוע הוא לא האשים אותם בציבור, ואמר מול כולם שהוא ידע את חטאיהם, שהיו יכולים להיות רעים באותה מידה, או אולי אף רעים יותר, מהחטאים של האישה הזו? במקום זאת, ישוע הראה להם שהוא ידע את צביעותם ורשעתם, אך לא היה מגלה זאת לאיש. יתכן וזו הייתה השיטה של ישוע להשיג את האנשים הללו, להראות להם שהוא הכיר את כוונתם ובכך לתת להם הזדמנות להיושע. איזה לקח גדול בשבילנו כשמתעמתים עם אנשים שחטאו.

שאלות לדיון:

1. דונו על נושא אחדות לעומת אחדות. האם ישנם נושאים מסויימים שעלינו להיות באחדות מלאה כדי לפעול כקהילה? אם כן, מהם נושאים אלו, וכיצד נוכל למצוא את האחדות הנחוצה לכך? בניגוד לכך, מה הם נושאים שבהם מגוון הדעות אינו מזיק אלא, להיפך, יכול לעזור?
2. מה היה ניסיונכם ב "לסבול בבשר" בשביל לחדול לחטוא? האם כוח אלוהים בחיינו לשנות אותנו אומר שבאופן אוטומטי לא נסבול בגוף על מנת לנצח? אם לא, מדוע לא?
3. הסתכלו על ההרס שהאלכוהול הביא לחיים של אנשים כה רבים. מה נוכל לעשות כקהילה כדי לעזור לאחרים לראות את הסכנה בסם הזה? מה נוכל לעשות כדי שהצעירים שלנו יהיו מודעים לאיזו טעות הם עושים כאשר הם אפילו מתנסים בחומר שיכול לפגוע בהם קשות?

שיעור מספר 6
29 אפריל - 5 מאי

לסבול למען ישוע

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי:
1 פטרוס 1:6, 22-13:3. 2 טימותיאוס 1:3, 1 פטרוס 14-12:4, התגלות 17:12,
1 פטרוס 19-17:4

פסוק לשינון: "אֲכֹן לֹזֶזֶת נִקְרָאתֶם, כִּי גַם הַמָּשִׁיחַ סָבַל בְּעֲדֵכֶם וְהִשָּׁאִיר לָכֶם מוֹפֵת כְּדִי שֶׁתֵּלְכוּ בְּעִקְבוֹתָיו" 1 פטרוס 2:21.

היסטוריית הרדיפות במאות הראשונות של המשיחיות הינה מוכרת מאוד. הכתובים עצמם, במיוחד בספר מעשי השליחים, נותנים הצצה על מנת חלקה של הקהילה. רדיפה, בנוסף לסבל שזה מביא, הייתה מציאות בחיים שאליהם שמעון כיפא כותב.

בפרק הראשון, שמעון כיפא מעיר ש"מִן הַצָּרָה הוּא שֶׁתִּתְעַצְבוּ זְמַן מָה בְּכָל מִיּוֹמֵי מִסּוֹת כְּדִי שֶׁאַמוּנַתְכֶם הַצְּרוּפָה וְהִיקָרָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מִזֶּה, הַנִּשְׁחָת עַל אִף הַצָּרָה בָּאֵשׁ, תֵּצֵא לַתְּהִלָּה וּלְכָבוֹד וּלְתִפְאֳרֹת בְּהַתְּגַלּוּת יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ" (1 פטרוס 6,7:1). ההערה כמעט אחרונה באיגרת גם עוסקת באותו רעיון: "וְאַלֵּהִי כָּל חֶסֶד אֲשֶׁר קָרָא אֶתְכֶם אֶל כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָמִים בְּמָשִׁיחַ יֵשׁוּעַ, אַחֲרֵי סִבְלָכֶם הַמַּעֲט הוּא יִשְׁלִים אֶתְכֶם וְגַם יִצְבֹּב וְיַחַזֵּק וְיַחַזֵּק אֶתְכֶם" (1 פטרוס 5:5).

באיגרת קצרה זו, ישנם לא פחות משלוש קטעים ארוכים העוסקים בסבלם של קוראיו למען ישוע (1 פטרוס 25-18:2, 21-13:3, 19-12:4). לכן, על ידי כל חשבון, הסבל שנגרם מרדיפות הינו נושא מרכזי באגרת הראשונה של פטרוס, ועל נושא זה נדון.

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-6 במאי.

רדיפה של המשיחים הראשונים

קראו 1 פטרוס 1:6, 10:5. על מה שמעון כיפא מדבר פה, וכיצד אמר שעל הקוראים להגיב בפני מה שעמד לנגדם?

במאות הראשונות, רק להיות מאמין היה יכול להביא עליו מוות נוראי. מכתב שנכתב לקיסר הרומי טריאנוס מתאר את האי-יציבות הבטיחונית שהמאמינים הראשונים סבלו. המכתב היה מפליניוס, שבזמן כתבו את המכתב לקיסר היה המושל של ביתיניה-פונטוס (111-113 לספירה), שניים מהאזורים המוזכרים ב-1 פטרוס 1:1. פליניוס כתב לטריאנוס בבקשה להנחות אותו באשר לקביעת עונשם של אלו שנאשמו בלהיות משיחיים. הוא הסביר שהוציא להורג את אלה שהתעקשו להיות משיחיים. אחרים אמרו שלמרות שהיו בעבר משיחיים, כבר לא היו. פליניוס נתן להם הזדמנות להוכיח את חפותם בצוותו אליהם להקטיר קטורת לפסלים של טריאנוס ועוד אלים, ולקבל את שם ישוע.

סגידה לקיסר חי היה נהוג לעיתים רחוקות מאוד ברומא, למרות שבאיזור המזרחי של רומא שאליו איגרת כיפא נשלחה, הקיסרים הרשו ואף עודדו להקים מקדשים לעצמם. לחלק מהמקדשים היו את הכוהנים שלהם ומזבחים להקרבת קרבנות. כשפליניוס הזמין את המאמינים המשיחיים להראות את נאמנותם לאימפריה בהעלאת קטורת וסגידה לפסל הקיסר, הוא בעצם היה מלמד ומייצר תיקים באסיה הקטנה. היו זמנים במאה הראשונה שבהם המשיחיים עמדו בפני סיכון רציני רק בשל היותם משיחיים. היה זה במיוחד תחת הקיסרים נירו (68-54 לספירה) ודומיטיאנוס (96-81 לספירה).

אך, הרדיפה המתוארת ב-1 פטרוס מקומית יותר. ישנן רדיפות ספציפיות שעליהם כיפא מדבר באיגרת שלו, אך יתכן והם כוללים דברי כזב (1 פטרוס 12:2) וחרופים (1 פטרוס 9:3, 14:4). למרות שהנסיונות היו קשים מאוד, לא נראה שהם גרמו למאסר נפוץ או מוות, לפחות לא בזמן ההוא. ולמרות זאת, אורח החיים המשיחי שלהם היה שם אותם במחלוקת עם מרכיבים משמעותיים של החברה של המאה הראשונה לספירה, והם היו חשופים לסבל בשל היותם משיחיים. לכן, כיפא עסק בדאגה חשובה זו כאשר הוא כתב את האיגרת.

סבל והדוגמה של המשיח

קרא ב-1 פטרוס 22-13:3. כיצד על המאמינים להגיב לאלה שגורמים להם לסבל בשל אמונתם? מה הקשר בין סבלות המשיח לבין הסבל הנחוזה על ידי המאמינים בשל אמונתם?

כאשר כיפא אומר "אם תִּסְבְּלוּ לְמַעַן הַצִּדְקָה - אֲשָׁרֵיכֶם" (1 פטרוס 14:3), הוא בעצם מזהה את מילותיו של ישוע שאמר: "אֲשָׁרֵי הַנִּרְדָּפִים בְּגִלְל הַצִּדְקָה" (מתי 10:5). הוא ממשיך ואומר שעל המאמינים לא לפחד ממי שתוקף אותם ושעליהם לקדש את ישוע כאדון בלבבם (1 פטרוס 15:3). הצהרה זו בלבבם תעזור להם לעצור את החשש מפני רודפיהם.

כיפא מציע שהמאמינים יהיו מוכנים להסביר את סיבת תקוותם - אך לעשות זאת בדרך מושכת - בענווה ויראה (המילה "יראה" לעיתים מתכוונת לכבוד. ראה 1 פטרוס 15,16:3). כיפא מתעקש שהמשיחיים לא יספקו לאחרים סיבות להאשים אותם. עליהם לשמור על מצפון טהור (1 פטרוס 16:3). זה חשוב, מכיוון שאלו שמאשימים את המשיחיים יבושו על ידי התנהגותם הטובה של הנאשמים.

ברור שאין יתרון בסבל שנוצר מעשיית מעשים רעים (1 פטרוס 17:3). מה שעושה את ההבדל המכריע זה לסבול בעשיית הטוב, בעשיית הדבר הנכון. "מוֹטָב שֶׁתִּסְבְּלוּ, אִם זֶהוּ רְצוֹן אֱלֹהִים, בְּעִשְׂוֹתְכֶם אֶת הַטוֹב מִשֶּׁתִּסְבְּלוּ בְּעִשְׂוֹתְכֶם רָע" (1 פטרוס 17:3). לאחר מכן כיפא משתמש בדוגמה של ישוע. המשיח עצמו סבל בשל צדקתו; קדושת וטהרת חייו עמדו כתוכחה קבועה בפני אלה ששנאו אותו. אם היה פעם מישהו שסבל בגלל שעשה את הדברים הנכונים במקום הדברים המוטעים, זה ישוע.

אך סבלו גם הביא לנו את הדרך היחידה לישועה. הוא מת במקום החוטאים ("הַצִּדִּיק בְּעַד הַרְשָׁעִים", (1 פטרוס 18:3)), כדי שמי שיאמין בו תהיה לו הבטחת חיי עולם. האם אי פעם סבלת, לא בגלל שעשית את הרע, אלא בגלל שעשית את הטוב? מה היה הניסיון וכיצד הוא לימד אותך מה זה אומר להיות מאמין ולשקף את אופי המשיח?

צריפת אש

קרא 1פטרס 24-12:4. מדוע אומר כיפא למאמינים לא להתפלא בסבלם? ראה גם 2 טימותיאוס 3:12, ויוחנן 15:18.

שמעון כיפא מבהיר שלסבול מרדיפה בשל היותנו משיחיים זה לקחת חלק בסבלות המשיח. זה לא משהו שצריך להיות לא צפוי. נהפוכו, כפי ששאל השליח כתב: "וְאַמְנֵם כָּל הָרוֹצִים לְחַיּוֹת חַיֵּי חֲסִידוֹת בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ, יִרְדְּפוּ" (2 טימותיאוס 3:12). ישוע בעצמו הזהיר את חסידיו עם מה הם יצטרכו להתמודד: "אֲזִי יִמְסְרוּ אֶתְכֶם לְרוֹדְפִים וַיַּהַרְגוּ אֶתְכֶם וְתִהְיוּ שְׁנוֹאִים עַל כָּל הָעוֹלָאִים בְּגִלְל שְׁמִי. רַבִּים יִכְשְׁלוּ בְּאוֹתָהּ עַתָּה וַיִּסְגְּרוּ זֶה אֶת זֶה וַיִּשְׁנְאוּ זֶה אֶת זֶה." (מתי 24:9,10).

לפי אלן ווייט, "כך גם יהיה עם כל אלה שחיים חיי חסידות במשיח ישוע. רדיפות וחרפה מחכים לכל המיוסדים ברוח המשיח. אופיים של הרדיפות ישתנו עם הזמן, אך העיקרון - והרוח שביסודו - הוא אותו אחד ששחט את בחירי האדון כבר מימי הבל." (The Acts of the Apostles, p. 576).

קראו התגלות 12:17. מה אומר הפסוק הזה לגבי מציאות הרדיפות של המאמינים בימים האחרונים?

ללא ספק, למשיחי הנאמן, הרדיפה יכולה להיות מציאות תמידית, וזה מה שכיפא עוסק פה כאשר הוא מזהיר את קוראיו לגבי הצריפה באש המחכה להם. אש הינה מטפורה טובה. אש יכולה להרוס, אך גם יכולה לנקות טומאה וזיהום. זה תלוי במה בא עם מגע עם האש. בתים נשרפים כאשר הם באים במגע עם האש; כסף וזהב מטוהרים ע"אש. למרות שאל לנו לחפש רדיפות, אלוהים יכול להוציא מזה משהו טוב. לכן, כיפא אומר לקוראיו (ולנו): כן, רדיפות זה רע, אבל אל תתייאשו כאילו זה היה משהו לא צפוי. המשיכו קדימה באמונה.

מה תוכל לעשות כדי לחזק, לעודד, ואפילו לעזור לאלה שסובלים בשל אמונתם?

המשפט ועם אלוהים

השווה 1 פטרוס 4:17-19 לישעיה 10:11,12, ומלאכי 6:1-3. מה המסר המשותף של הפסוקים האלה?

בכל הפסוקים הללו, המשפט מתואר כמתחיל מעמו של אלוהים. כיפא אף מקשר את הסבל של קוראיו למשפט ה'. בשבילו, הסבל שקוראיו המשיחיים חווים יכול להיות לא פחות מדינו של אלוהים, שמתחיל בבית ה'. "לָכֵן גַּם הַסּוֹבְלִים פְּרָצוֹן אֱלֹהִים יִפְקִידוּ נָא אֶת נַפְשׁוֹתֵיהֶם בְּיַד הַבּוֹרָא הַנָּאֵמָן, בְּעֲשִׂית הַטּוֹב" (1 פטרוס 4:19).

קראו לוקס 8:1-18. כיצד פסוקים אלו עוזרים לנו להבין טוב יותר את משפט אלוהים?

בזמן התנ"ך, המשפט היה משהו שאנשים השתוקקו לו. תמונת האלמנה הענייה בלוקס 18:1-8 מראה לנו גישה רחבה יותר כלפי המשפט. האלמנה יודעת שהיא תנצח במשפט כל עוד היא מוצאת שופט שישפוט אותה. אין לה מספיק כסף או מעמד חברתי כדי שמישהו ישמע את המקרה שלה, אך בסופו של דבר היא משכנעת את השופט שישמע אותה וייתן פסק דין כחוק. כפי שישוע אומר, "וְהָאֱלֹהִים, הָאֵם לֹא יַעֲשֶׂה אֶת מִשְׁפָּט בְּחִירָיו הַקּוֹרְאִים אֵלָיו יוֹמָם וְלַיְלָה?" (לוקס 7:18). החטא הביא רוע לעולם, אך עם אלוהים לאורך כל הדורות חיכו שאלוהים יעשה את כל הדברים נכונים פעם נוספת. "מִי לֹא יִרְאֶךָ, יְהוָה, וְלֹא יִתֵּן כְּבוֹד לְשִׁמְךָ? כִּי אַתָּה לְבַדָּךָ קְדוֹשׁ; הֵן כָּל הַגּוֹיִם יְבוֹאוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ; כִּי נִגְלוּ מִשְׁפָּטֶי צִדְקָךָ" (התגלות 4:15).

חשבו על כל העוול שהעולם הזה גרם וגורם בעבר ובהווה, בלי שייענש. מדוע, אז, נושא המשפט, ומשפט הצדק של אלוהים, כל כך מכריע לנו כמאמינים? איזו תקווה יש לכם כשאתם חושבים שייעשה משפט צודק?

אמונה בניסיון

כפי שראינו, שמעון כיפא כתב למאמינים שסבלו בגלל אמונתם. וכמו שההיסטוריה המשיחית הוכיחה, המצב הוחמר, לפחות לזמן מה. כמובן שבשנים קשות אלו הרבה משיחיים מצאו נחמה ומנוחה כשקראו את מה שכיפא כתב, וללא ספק גם הרבה מוצאים זאת היום.

מדוע בסבל? זוהי, כמובן, שאלה עתיקה. ספר איוב, אחד הספרים הראשונים שנכתבו מכתבי הקודש, עוסק בנושא הסבל. ואכן, אם ישנו מישוהו (חוץ מישוע) שסבל לא כ"כְּרוֹצֶחַ אוּ כְּגֵנֵב אוּ כְּעוֹשֵׂה רָעָה אוּ כְּמַתְעַרֵּב בְּעֵינֵי אֲחֵרִים" (1 פטרוס 4:15), היה איוב. אחרי הכל, אפילו אלוהים אמר על איוב: "הֲשַׁמֵּת לְבָדַעַל-עַבְדִּי אִיּוֹב: כִּי אֵין כְּמֹהוּ בָּאָרֶץ, אִישׁ תָּם וְיָשָׁר יִרְאֵ אֱלֹהִים וְסָר מֵרָע" (איוב 1:8). ולמרות זאת, הסתכלו כמה איוב האומלל סבל, ולא בגלל משהו רע שעשה, אלא מפני שהיה איש טוב!

כיצד הפסוקים הבאים נותנים תשובה לשאלה של מקור הסבל? 1 פטרוס 5:8, התגלות 12:9, התגלות 2:10.

התשובה הקצרה לשאלה זו היא שאנו חיים בעיצומה של מלחמה גדולה בין המשיח לשטן. זוהי לא סתם מטפורה, או סמל לטוב ולרע בטבע שלנו. ישנו שטן אמיתי וישנו ישוע אמיתי שנלחמים מלחמה אמיתית על בני האדם.

קראו 1 פטרוס 4:19. כיצד הדברים הכתובים בפסוקים אלה יוכלו לעזור לנו בדברים שאנו מתמודדים איתם כיום?

כאשר אנו סובלים, במיוחד כאשר הסבל אינו בא ישירות מדברים רעים שעשינו, באופן טבעי אנו שואלים את השאלה שאיוב שאל, שוב ושוב: למה? ולעיתים תכופות אין לנו את התשובה. כפי שכיפא אומר, כל מה שנוכל לעשות בעת הסבל, זה להפקיד את נפשנו לאלוהים, לבטוח בו, "הַבֹּרֵךְ הַנֶּאֱמָן", ולהמשיך "בְּעֲשִׂית הַטֹּוב" (1 פטרוס 4:19).

מדוע לדעת את אופי אלוהים בעצמנו, להכיר את טובו ואת אהבתו אליך באופן אישי, הוא מרכיב קריטי כל כך לכל מאמין, במיוחד אלה שסובלים? כיצד נוכל כולנו להכיר את אלוהים ואת מציאות אהבתו טוב יותר?

נקודות למחשבה

השיעור של יום ראשון עסק ברדיפות שהמאמינים המשיחיים חוו. להלן קטע ממכתב שנכתב לקיסר על מה שמשיחיים סבלו במאות הראשונות לספירה: "... השיטה שהשתמשתי עם אלה שהואשמו כמשיחיים (נוצרים) היא זו: חקרתי אותם כדי לבדוק אם הם משיחיים; אם הם הודו בזאת שאלתי אותם עוד פעמיים, והוספתי איום על עונש מוות; אם הם עדיין התמידו, ציוויתי להוציאם להורג. יהיה אשר יהיה אופייה של אמונתם, יכולתי לפחות להרגיש ללא ספק שלעקשנות בלתי גמישה מגיעה ענישה חמורה. "אלה שהכחישו היותם משיחיים, או שאי פעם היו משיחיים, שחזרו אחריי בתפילות לפני אלוהים [פגאניים], וסגדו, עם יין ושרף, לפסלך שציוויתי שיובא למטרה זו, ביחד עם פסליהם של האלוהים, ולבסוף קיללו את המשיח - אף אחד ממעשים אלו, כאמור, יכולים להכריח משיחיים אמיתיים לעשות - את אלה ראיתי נכון לשחרר. אלו שנקראו על ידי המוסר המידע והודו תחילה בהיותם משיחיים, ואחר-כך הכחישו; נכון, הם האמינו כך אך עזבו את המחשבה הזו, כמה מהם שלוש שנים, כמה מהם כבר הרבה שנים, וכמה אף עשרים-וחמש שנה. כולם היללו את פסלך ואת הפסלים של האלוהים, וקיללו את המשיח." Pliny Letters (London: William Heinemann, 1915), book 10:96 vol. 2, pp. 401-403.

שאלות לדיון:

- מה היה העניין המרכזי שהמאמינים התמודדו איתו, כמתואר במכתב מעניין זה? אילו קווים מקבילים נוכל לראות כאן, שיהיו גם בסוף הימים, כפי שמתואר במסר של המלאך השלישי בהתגלות 12-14:9? מה זה אומר לנו על כמה סוגיות בסיסיות שבעימות הגדול בין ישוע לשטן?
- "השומרים את תורת אלוהים נאשמו בהביאם משפטים על העולם, וייחשבו לגורמי העויות טובע מחרידות והמריבות ושפיכות דמים בין בני האדם הממלאים את הארץ ביגון. הכוח המלווה את האזהרה האחרונה הזעימה את הרשעים; כעסם יקד כנגד כל אשר קיבלו את הבשורה, והשטן יעורר בעצמה גדולה אף יותר את רוח השנאה ורדיפות." — Ellen G. White, *The Great Controversy*, pp. 614, 615. למרות שאנו לא יודעים מתי כל זה יקרה, כיצד נוכל תמיד להיות מוכנים להתמודד מול התנגדות לאמונתנו, בצורה שתבוא? מהי נקודת המפתח להצלחתה של מוכנותנו לקראת הצרות הללו?

שיעור מספר 7 6 - 12 מאי

מנהיגות משרתת

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 5:1-10, מעשי השליחים 6:1-6, ירמיהו 10:21, מתי 28:24-20, משלי 3:24, התגלות 12:7-9.

פסוק לשינון: "הַשְׁלִיכוּ עָלָיו כָּל יְהַבְבָּם, כִּי הוּא דּוֹאֵג לָכֶם." 1 פטרוס 5:7

מחקרים של קהילות גדלות כמעט תמיד מצביעים על החשיבות של מנהיגות יעילה. מנהיגות זו לוקחת את החזון שלה מאלוהים ודברו, ומספקת הזדמנות לכל הקהילה לממש את המתנות הרוחניות שלהם במרדף אחרי משלח הבשורה. אך מנהיגות הקהילה מאוד מאתגרת. מתנדבים, שנותנים מזמנם על אף היותם עסוקים, מריצים קהילות במידה רבה. חברי קהילה יכולים "להצביע עם רגליהם" אם לא יכולים להשתתף כאשר קורה משהו ולא יכולים לתמוך בו. יתר על כן, מנהיג משיחי מועיל חייב גם להיות רוחני מאוד. ואל עלינו לשכוח שכיפא כותב לקהילות שחוו רדיפות. לעיתים, מנהיג הקהילה פגיע. אז מי באמת מצויד למשימה זו?

ב-1 פטרוס 5:1-10. כיפא עוסק בעניין הנחגת הקהילה בשלב מקומי. בפסוקים אלו, הוא כותב על מאפיינים מיוחדים הדרושים לא רק למנהיגים מקומיים, אך גם לחברי הקהילה. מילותיו רלוונטיות לנו כיום כשם שהם היו רלוונטיות בזמנו..

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-13 במאי.

הזקנים בקהילה הראשונה

קראו את הפסוקים הבאים: מעשי השליחים 6:1-6, 14:23, 15:6, 1 טימותיטוס 5:17, 1 פטרוס 2:5. אלו מבטים פסוקים אלו נותנים לגבי האתגרים הניצבים בפני הקהילה הקדומה והתפקיד של המנהיגים שלה?

קבוצה גדולה של אנשים שנעשו מאמינים והתחברו לקהילה הייתה ברכה גדולה מאלוהים. אך, לפי הניסיון שהקהילה הקדומה מראה, גדילה מהירה יכולה לגרום לבעיות.

למשל, מעשי השליחים פרקים 1-5 מסכמים את ההנהגה של רוח הקודש והחזרת התשובה של הרבה אנשים לדת המשיחית. מעשי השליחים 6:1-6 מראה את התוצאה: הקבוצה נהייתה גדולה מידי להנהגה שהייתה, והיו צריכים לארגן אותה כדי לנהל את הפעילויות היומיומיות של הקהילה.

הנושא שהביא חולשה במבנה הארגוני בראש הייתה תלונה על אפליה. הקבוצה דוברת יוונית קבלה על כך שאלמנות הקבוצה בחלוקת המזון היומית הוזנחו. בתגובה, קבוצת אנשים - השמשים - מונו במיוחד כדי לסייע לשנים-עשר התלמידים בניהול משאבי הקהילה.

רוח הקודש הוביל את הקהילה הראשונה בדרך מיוחדת במינה. אך אפילו אז היה צורך לארגן מבנה קהילתי. קבוצת מפתח חשובה שהקהילה הראשונה הייתה זקוקה לה הייתה זקני הקהילה, שהיו בכל הקהילות המקומיות. למעשה, מינוי הזקנים להנהגת קבוצות חדשות של מאמינים היה משהו ששאל השליח וברנבא עשו כשהלכו למקומות שעדיין לא שמעו על ישוע (מעשי השליחים 14:23).

לזקנים היו תפקידים שונים במשיחות החלוציות. כמנהיגי קהילות המקומיות, מידי פעם הם היו מורים ולימדו מאמינים חדשים. הם הטיפו, והם שמרו שהדברים הנחוצים יעשו לרווחת הקהילה (מעשי השליחים 6:15, 1 טימותיאוס 5:17, 1 פטרוס 2:5).

מה הם כמה דרכים שתוכלו ללמוד לעבוד טוב יותר עם המנהיגים בקהילה המקומית שלכם, אפילו כאשר אתם לא מסכים עם כמה דברים?

הזקנים

קראו 1 פטרוס 4:1-5. אלו עמדות צריכים המנהיגים להביא לתפקידים שלהם בקהילה? כיצד נוכל ליישם את העקרונות האלה, ללא תלות בתפקידנו?

שמעון כיפא מתחיל את הנחיותיו לזקנים באומרו שהוא עצמו זקן עמית. הוא מציין שני דברים על עצמו: הוא עד לסבלות המשיח, והוא מצפה שיהיה לו חלק בתפארת ישוע לכשתתגלה. בכך, כיפא מבהיר את המאפיין הראשון שצריך להימצא בזקן קהילה: על הזקן להבין את חשיבות סבל ישוע בעבורנו, ואיזו תקווה כבירה הוא מציע לנו. כיפא מדמה את תפקיד הזקן לרועה הנוהג את צאנו של האל. עצם העובדה שהוא מדמה את הקהילה לצאן, עולה כי, כצאן, הם צריכים רועה מכיוון שהם יכולים ללכת לאיבוד. לכן, הם צריכים את הרועה כדי שינהיג אותם בחזרה לקבוצה ולעזור להם לעבוד בהרמוניה איתם. על הזקן גם לפעול כמופת של ענווה וכמודל עבור התנהגותם של המאמינים.

איזו אזהרה אנו מוצאים בפסוקים הבאים לרועים? ירמיה 21:10, יחזקאל 10:8-34, זכריה 11:17?

תפקיד חשוב של הנהגה משיחית זה לעבוד עם האנשים בקהילה בסבלנות, כפי שרועים רועים את צאנם. על הזקנים לאחד אותם להלל ולבשר את הבשורה של ישוע שצריכים להכיר אותו ואת ישועתו.

כיפא גם אומר שעל הזקנים להתאמן בפיקוח רצוני ולא תחת כפיה. לא תמיד קל למצוא אנשים המוכנים לשאת באתגרים של הנהלת הקהילה. זה בולט במיוחד סביבות זמן ועדת המינויים. כדי שקהילה תפעל בצורה טובה, ישנם תפקידים ברורים שצריכים להתקיים. ישנם סיבות שבגללם אנשים לא רוצים לקחת תפקידים ניהוליים בקהילה. כמה תפקידים מצריכים השקעה רבה של זמן, ואנשים שיכולים להתאים לתפקיד כזה כבר עמוסים עם מחויבויות אחרות. אחרים יכולים להרגיש שהם לא מספיק מוכנים בשביל לקחת תפקידים. אך כיפא מדגיש, שאם התבקשנו, עלינו לענות ברצון ולקחת חלק בניהול הקהילה אם המצב מאפשר לנו זאת.

מנהיגות משרתת

קרא 1 פטרוס 5:3 ומתי 28-24:20. איזה עקרון מכריע של מנהיגות משיחית אנו יכולים למצוא בפסוקים אלו?

ביוונית, מילת המפתח ב-1 פטרוס 5:3 היא katakurieuontes. אותה מילה גם נמצאת במתי 20:25 ומשמעותה "למשול" או "לשלוט" על מישהו. כך, ההנחיה הניתנת לזקנים ב-1 פטרוס 5:3 יכולה להיות מתורגמת כ"אל תמשלו על מי שמתחתכם", ומשקפים את המילים של ישוע במתי 20:25.

מתי 20:23-20:20 נותן את הקונטקסט למילות ישוע במתי 28-24:20. אם יעקב ויוחנן התקרבה לישוע עם בקשה, שכאשר ישוע יחזור עם מלכותו, בן אחד ישב לימינו ובן אחר לשמאלו.

ישוע הגיב בעדינות וברגישות; הוא לא הוכיח את יוחנן ויעקב על אנוכיותם, על שביקשו לעצמם מקום רם יותר מיתר תלמידיו. הוא קרא את לבם וידע את עומק אהבתם אליו. אהבתם לא הייתה אך ורק חיבה אנושית; על אף שהוכתמה בגשמיותם, היא נבעה ממעיין אהבתו הגואלת. הוא לא יגער בהם, אלא יחדד ויעמיק את הבנתם (אלן. ג'. ווייט, חמדת הדורות פרק 60 "חוקת המלכות החדשה").

ישוע מסביר שעמדת כבוד זו, רק האב מעניק, ולא הוא. ואז הוא מסביר שההבדל המהותי בין מלכותו ומלכות גויים אחרים זה סוג המנהיג שיצא במלכותו. אלה שירצו להנהיג במלכות שישוע הוא המלך, חייבים לשרת, מכיוון שהמנהיגים במלכות ישוע יהיו כישוע. "כִּשֵׁם שֶׁבֶן הָאָדָם לֹא בָא כְּדִי שִׁשְׁרָתוֹ וְהוּא אֲלָא כְּדִי לְשָׂרֵת וְלָתֵת אֶת נַפְשׁוֹ כְּפֹר בָּעֵד רַבִּים" (מתי 28:20).

ובכך, כיפא קורא למנהיגי הקהילה לאותו אידאל: הכניעה וההתכחשות העצמית שרואים בישוע, הכרחי שתשתקף גם בהם.

קרא באיגרת אל הפיליפים 8-4:2. כיצד דברי שאול השליח בפסוקים אלה מקבילים למה שכיפא כתב? יתרה מכך, כיצד נוכל לעשות את הדברים שאנו קוראים עליהם בפסוקים אלה?

לבושים בענווה

החברה הייתה בעלת רבדים שונים מאוד בעת העתיקה, בעולם שבו חי כיפא. לאלו השולטת היה מה שהיום מכונה "נוכחות מצווה". סביבם היו מקובצים אנשים בדרגה נמוכה יותר, ובתחתית הסולם חברתי היו העבדים. ענווה הייתה ההתנהגות ההולמת של אלו שהיו בדרגות נמוכות יותר כלפי אנשים מדרגה גבוהה יותר. המילה היוונית לענווה מכלילה את המושג של "נחות" "חסר חשיבות" "חלש" "רש". מילה זו מתארת אנשים ללא מעמד וכוח בחברה. בעולם מחוץ ליהדות ולנצרות, המילה ענו התקשרה לאנשים במעמד נמוך, ולהתנהג בענווה לא בהכרח היה שבח כהתנהגות מתאימה לאנשים חופשיים.

קרא 1 פטרוס 5:7-5. בהקשר לזמן ולמקום שבו הם חיו, מה כל כך יוצא דופן לגבי מה שכיפא כותב בפסוקים אלו?

בכתובים, ענווה ניראת באור שונה מהדרך שהיא ניראת בזמן ובתרבות בה כיפא היה חי. כיפא ציטט את משלי 34:3 מתנ"ך תרגום השבעים (תרגום התנ"ך ביוונית), פסוק שגם מצוטט באיגרת יעקב 6:4. בברית הישנה, חלק ממעשה ידיו של ה' בהיסטוריה זה להשפיל את הרמים (ישעיה 11:13, 9:23, איוב 11:40).

הגישה הנכונה שלנו לאלוהים היא בענווה. **"הִשְׁפִּילוּ עַצְמְכֶם תַּחַת יְד אֱלֹהִים הַחֲזָקָה, לְמַעַן יְרוֹמֶם אֶתְכֶם בְּעֵתוֹ" (1 פטרוס 5:6).** ענווה, במקום גאווה, צריכה לאפיין את הקשרים של המאמין, לא רק עם אלוהים, אלא גם זה עם זה (1 פטרוס 5:5).

מאמינים, ואף מנהיגים משיחיים, מודעים לכך שהם חוטאים שנושעו באמצעות חסד ה'. במובן חשוב זה, כולנו שווים, ועלינו להשפיל את עצמנו מול המשיח. הענווה הזו צריכה להשתקף ביחסינו עם אחרים, במיוחד עם מי שתחת אחריותנו. כמובן, כל אחד יכול להשפיל את עצמו מול אלוהים, בורא שמים וארץ. וגם, קל יותר להשפיל את עצמנו מול אנשים בעלי שררה שמעלינו, ובמעמד "גבוה" יותר משלנו. המבחן האמיתי מגיע כאשר אנו נוהגים בענווה עם אלה ש"תחתנו", לאלה שאין להם שום כוח עלינו. זו הענווה שכיפא מדבר עליה כאן.

מה קורבן המשיח על הצלב מייצג שתמיד צריך לעזור לנו להיות ענווים?

כאריה שואג

כפי שכבר ראינו, כיפא כתב על נושא הרדיפה. נושא העימות הגדול לא היה רק תאולוגיה תיאורתית לקוראיו; הם חוו את זה בצורה שהרבה מאיתנו לא חוו, לפחות לא עכשיו (בתקופה בה אנו חיים היום).

קרא 1 פטרוס 5:8-10 והתגלות 9-7:12. מה פסוקים אלו מלמדים אותנו לגבי מקור הרוע ועבודת השטן בעולם?

ספר ההתגלות מגלה שלמשיחיים יש חלק בקרב הקוסמי בין כוחות הטוב ולבין כוחות הרשע. בהתגלות, ישוע מנהיג את כוחות הטוב, שהוא דבר אלוהים, מלך המלכים ואדון האדונים (התגלות 13,16:19). כוחות הרשע מונחים על ידי השטן, המתואר כתנין (ראה התגלות 7-9:12, 7,8:20). למרות שכלי התקשורת ההמוניים ואפילו כמה ארגונים וקהילות משיחיות דוחים את מציאות קיומו של השטן, האמת היא שהוא ישות חזקה מאוד ושיש לו רק כוונות רעות כלפינו. אך, הבשורות הטובות הן שהשטן יושמד בסוף (התגלות 9,10:20).

כיפא אינו מפחית בדברו את הסכנה אותה השטן מייצג. כמו אריה שואג, השטן שוחר לטרף ומחפש להשמיד את כל מי שרק יוכל (1 פטרוס 5:8). כיפא אומר, גם, שהמאמינים יכולים לראות את כוח השטן בסבלם שלהם. אך, הסבל יסתיים בתפארת לעד (1 פטרוס 5:10).

קראו את 1 פטרוס 5:10 פעם נוספת. מה כיפא אומר לנו שם?

למרות שאין אנו יודעים במדויק את טבע צרותיהם, ניתן לראות את התקווה שכיפא מפגין. כן, השטן אמיתי. הקרב אמיתי, וסיבלנו אמיתי. אך "אלהי פל חסד" ניצח את השטן. אז, מה שאנו סובלים, אם נישאר נאמנים - אפילו עד מוות (אל העברים 11:13-16) - הניצחון מובטח - הודות לישוע.

כיצד נדע להחזיק באמונה, להחזיק מעמד עד הסוף, ויהי מה?

נקודות למחשבה

דוגמה מופלאה של המנהיגות המשרתת של ישוע היא התנהגותו בסעודת הפסח האחרונה שלו. בזמן הזה, ישוע היה מודע לחלוטין מי הוא היה (בן אלוהים) ושהוא יחזור אל אביו בקרוב (יוחנן 1: 13). אחרי הסעודה הוא שטף את רגלי תלמידיו. אחרי כן אמר, "לֹכֵן אִם אֲנִי, הָאֲדוֹן וְהַמּוֹרֶה, רָחַצְתִּי אֶת רַגְלֵיכֶם, גַּם אַתֶּם חַיְבִים לְרַחֵץ זֶה אֶת רַגְלֵי זֶה, כִּי מִזֶּפֶת נִתְּנִי לָכֶם כְּדֵי שֶׁתַּעֲשׂוּ גַם אַתֶּם כְּמֹ שֶׁעָשִׂיתִי לָכֶם" (יוחנן 13: 14, 15). כל פעם שחסידי ישוע רוחצים את רגלי השני, הם לא רק מעלים מחדש את הסצנה הזו; הם מזכירים אחד לשני שכדי להיות מנהיגים במלכות אלוהים, עלינו להיות משרתים. ללא ספק, למשך שארית ימיהם, במיוחד אחרי שהבינו טוב יותר מי ישוע באמת היה, התלמידים זכרו את המעשה הענו הזה מצד רבם. ללא ספק, גם, היה בראשו של כיפא כאשר הוא קרא לזקני הקהילה לא לשלוט על אחרים אלא ל"חגור נמיכות רוח". "כאשר המשיח הסכים לבוא בדמות אדם, הוא ביטא ענווה שהפליאה את הבריאה השמימית עצמה. ההסכמה ללבוש בשר לא הייתה השפלה אימלא הדר קיומו הקודם. עלינו לחדד את תפיסתנו והבנתנו שהמשיח הניח בצד את גלימתו המלכותית, כתר מלכותו, פיקודו העליון, ועטה על אלוהותו את טבעו האנושי, כדי למצוא את האדם היכן שהיה, ויביא למשפחה האנושית את הכוח המוסרי להפוך לבנים ובנות של אלוהים. "הענווה ונמיכות הרוח שאפיינו את חייו של המשיח יתגלם בחייהם ואופיהם של אלה אשר התהלכו 'כדרך' שֶׁהַתְּהַלֵּךְ יִשׁוּעַ'" (Ellen G. White, Sons and Daughters 14) (of God, p. 81).

שאלות לדיון:

1. ישוע התחיל את שרותו בעימות עם השטן. בחולשתו שנבעה מארבעים ימים של צום, הוא היה מסוגל לעמוד בפני ניסיונות השטן כאשר הוא מצטט מהכתובים (מתי 4: 1-11, מרקוס 1: 12, 13, לוקס 4: 1-13). מה זה אומר לנו על כיצד גם אנחנו נוכל לעמוד בפני השטן בחיינו?
2. מהן כמה דוגמאות של ענווה אמיתית שיכולתם לראות אצל אחרים? מה תוכלו ללמוד מדוגמאות אלו?
3. ענו לשאלה הבאה בכיתה: חוץ מהפסוקים שכיפא לימד לשבוע הזה, מהן כמה תכונות של מנהיג משיחי טוב? כיצד תכונות אלו יכולות לחפוף עם תכונות טובות במנהיגים חילוניים? כיצד הן שונות?
4. איך תענה לטענה שהשטן לא אמיתי אלא רק סמל לרע הנמצא בטבע האנושי? בייחוד באהבה של אלו שאיננו באמת מחבבים?

שיעור מספר 8*

13 - 19 מאי

ישוע בכתביו של שמעון כיפא

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 1 פטרוס 1:18,19,
אל הקולוסים 1:13,14, ישעיה 12:53, יוחנן 11:25, תהילים 18:50,
2 פטרוס 1:1

פסוק לשנינו: "הוא אֲשֶׁר אֶת חֲטָאֵינוּ נָשָׂא בְּגוֹפוֹ עַל הָעֵץ, כְּדִי שְׁנַמּוֹת לַגִּבִּי
הַחֲטָא וְנַחֲיָה לַצְדָקָה; אֲשֶׁר בְּחִבּוּרָתוֹ נִרְפָּא לָכֶם" 1 פטרוס 2:24

כפי שלמדנו באיגרתו הראשונה של כיפא, ברור לנו שללא התייחסות להקשר, והנושא הספציפי שעליו כותב, הפוקוס של כיפא הוא ישוע. ישוע מתגלה בכל מה שהוא כותב; זהו חוט הזהב הנטוה לאורך כל האיגרת. מהשורה הראשונה, כשכיפא מכריז שהוא "שליח" ישוע המשיח, עד השורה האחרונה, כשהוא כותב "שְׁלוֹם לְכֻלְכֶּם אֲשֶׁר בְּמִשִּׁיחַ יֵשׁוּעַ" (1 פטרוס 5:14), ישוע הינו הנושא המרכזי. ובאיגרת זו הוא מדבר על ישוע שמת כקרבן למעננו. הוא מדבר על הסבל הגדול שישוע סבל והוא משתמש בדוגמה של ישוע בסבל הזה כמודל בשבילנו. הוא מדבר על תחיית ישוע ומה משמעותה בשבילנו. בנוסף, הוא מדבר על ישוע לא רק כמשיח, ה"נמשח", אלא על ישוע כמשיח אלוהי. אנו רואים ב-1 פטרוס ראיות רבות על הטבע האלוהי של ישוע. הוא היה אלוהים בעצמו, שלבש בשר ומת למען תקוותינו והבטחת חיי עולם. בשבוע הזה נשוב ל-1 פטרוס ונסתכל מקרוב יותר מה הוא מגלה לנו על ישוע.

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-20 במאי.

ישוע, הקרבן שלנו

הנושא הנשגב ביותר של הכתובים, הוא עבודת אלוהים בעבור ישועת האנושות. מאז חטאם של אדם וחוה בספר בראשית ועד מפלת בבל בספר ההתגלות, הכתובים, בדרך זו או אחרת מגלים את עבודת אלוהים בגאולת "הַאֲוִיָּה" (לוקס 19: 10). ונושא זה מתגלה אף באיגרות כיפא.

קרא 1 פטרוס 1: 18,19 ואל הקולוסים 1: 13,14. מה המשמעות של להיות נושע, ומה הקשר שיש בין דם לגאולה?

באגרת 1 לפטרוס 1: 18,19 כיפא מתאר את משמעות מותו ישוע בצורה הבאה: **"שֶׁהָרִי יוֹדְעִים אֲתֶם כִּי לֹא בְדָבָר נִשְׁחָת, לֹא בְכֶסֶף וְלֹא בְזָהָב, נִפְדִּיתֶם... כִּי אִם בְּדָם יְקָר שֶׁל שְׁה תָמִים שְׂאִין בּוֹ מוֹם, בְּדָמוֹ שֶׁל הַמָּשִׁיחַ."** ישנם שתי דמויות מפתח במילים אלו: פדות וקרבן חיות.

המילה פדות משומשת בכתובים בהרבה צורות. למשל, פטר רחם החמור (שלא יכל להיות מוקרב) והבן הבכור (שמות 19,20: 34) נפדה על ידי קרבן שה. היה אפשרי לגאול (לפדות) דברים שנמכרו בשל עוני (ויקרא 25: 25,26). הכי חשוב, עבד יכול היה להיגאל (ויקרא 47-49: 25). האיגרת מיידעת אותנו שמחיר הקניה (פדיון) **"מִדְרָכְכֶם הַתְּפִלָּה שְׁנִחַלְתֶּם מֵאֲבוֹתֵיכֶם"** (1 פטרוס 1: 18) הוא לא פחות מ**"דָם יְקָר שֶׁל שְׁה תָמִים שְׂאִין בּוֹ מוֹם, בְּדָמוֹ שֶׁל הַמָּשִׁיחַ"** (1 פטרוס 1: 19). דמות השה, כמובן, מזכירה לנו תמונה של קרבן חיות.

וכך כיפא מדמה את מות המשיח למות קרבן חיה בתנ"ך. החוטא היה מביא שה ללא מום למקדש והיה סומך ידיו על החיה (ויקרא 23,33: 4). החיה הייתה נשחטת וחלק מהדם הוזה על המזבח; שאר הדם הוזה על הבסיס (ויקרא 34: 4). מות הקרבן סיפקה **"כפרה"** לזה שהקריב את הקרבן (ויקרא 34: 4). כיפא אומר שישוע מת במקומו ושמותו גאל אותנו מחיינו הישנים ומהאבדון שהיה שלנו אלמלא הקריב את חייו עבורינו.

מה העובדה שתקוות הישועה קיימת ככפרה היחידה בעדנו מלמדת אותנו על התלות המוחלטת שלנו באלוהים?

סבלות המשיח

המשיחיים לעיתים מדברים על סבלות המשיח. המילה סבלי באה ממילה יוונית שמשמעותה "לסבול", ובדרך כלל המושג "חבלי משיח" מצביע על התקופה האחרונה בחייו, שהתחילה בכניסת הניצחון שלו לירושלים. בנוסף על כך, כיפא דן על הנושא של הסבל של ישוע בימיו האחרונים.

קרא 1 פטרוס 2:21-25 וישעיהו 53:1-12. מה הם אומרים לנו על מה שישוע סבל למעננו?

ישנה חשיבות מיוחדת לסבל של ישוע. "חֲטָאֵינוּ נָשָׂא בְּגוֹפוֹ עַל הָעֵץ [אזכור לצלב; השווה על מעשי השליחים 5:30], כְּדֵי שְׁנַמּוֹת לַגִּבִּי הַחַטָּא וְנַחֲיָה לַצִּדְקָה" (1 פטרוס 2:24). החטא מוביל למוות (אל הרומים 5:12) וכחוטאים אנו ראויים למות. אך, ישוע המושלם - אשר לא "נִמְצָאָה מִרְמָה בְּפִיו" (1 פטרוס 2:22) - מת במקומו. בהלפה הזו, יש לנו את תכנית הישועה.

קרא שוב את ישעיהו 53:1-12. איזה סבל סבל ישוע, לפי פסוקים אלו, כשעבד על תכנית הישועה למעננו? מה זה אומר לנו לגבי אופי אלוהים?

השטן אשר הציג את פיתוייו האכזריים שבר את ליבו של ישוע. המושיע לא יכול היה לראות דבר מעבר לקבר. כל תקווה אפסה בליבו. שום זיק של תקווה, על כי יקום ויצא מן הקבר כמנצח, לא נעור בו. בליבו לא הוצתה התקווה כי האב קיבל ברצון את קורבנו. הוא חשש שהחטא אשר נשא על עצמו מתועב כל כך בעיני ה', עד שהנתק ביניהם יהיה נצחי. המשיח התייסר בייסורים שיכלו להיות מנת חלקו של כל חוטא, אילו חדל ה' להרעיף את חסדו על האנושות החוטאת. הייתה זו ההכרה בחטא אשר הביאה על המושיע, קורבן התמורה שלנו, את חרון אפו של אביו שבשמיים. הכרה זו היא שהפכה את כוס המרורים אשר שתה למרה כל כך, ושברה את ליבו של בן האלוהים (אלן ווייט, חמדת הדורות, פרק 78 "בגולגותא").

מה צריכה להיות תגובתנו למה שהמשיח סבל בעדנו? כיצד נוכל ללכת בעקבות הדוגמה שנתן לנו, כפי שכיפא מתאר ב 1 פטרוס 2:1?

תחיית ישוע

קראו 1 פטרוס 1:3, 4, 21, 21:3, יוחנן 11:25, אל הפיליפים 10:3, 11:20, והתגלות 20:6. לאיזו תקווה גדולה הם מצביעים, ומה המשמעות של זה עבורנו?

כפי שראינו, 1 פטרוס ממוענת לאלה שסובלים בעטייה של אמונתם בישוע המשיח. לכן, ראוי הדבר מאוד שבתחילת האיגרת כיפא יפנה את תשומת לב הקוראים לתקווה שמחכה להם. כפי שהוא אומר, תקוות המשיח היא תקווה חיה, בדיוק מכיון שהיא תקווה שתעונה בתחיית ישוע (1 פטרוס 3:1). הודות לתחיית ישוע, המאמינים יכולים להביט בנחלת השמים אשר לא תשחת (1 פטרוס 4:1). במילים אחרות, לא משנה עד כמה רע יהיה המצב, חשבו על מה מחכה לנו כאשר הכל יחלוף.

ואכן, תחיית ישוע מן המתים היא ערבון שגם אנו נוכל לקום (1 קורינתים 15:20, 21). כפי ששאל השליח כתב, "וְאִם הַמָּשִׁיחַ לֹא קָם לְתַחִיָּה, לְשׂוֹאֵא אֱמוּנָתְכֶם וְעֵדִין שְׂרִוּיִם אַתֶּם בְּחַטָּאִיִּם" (1 קורינתים 15:17). אך מכיוון שישוע קם לתחייה, הוא הראה לנו שיש לו כח לנצח אפילו את המוות עצמו. וכך, התקווה המשיחית מבוססת על האירוע ההיסטורי של תחיית המשיח. תחייתו היא בסיס לתחייתנו בסוף הימים.

היכן היינו היום ללא התקווה וההבטחה הזו? כל מה שהמשיח עשה למעננו מגיע לשיא בהבטחת התחייה. בלא זה, איזו תקווה תהיה לנו, במיוחד כאשר אנו יודעים שבניגוד לאמונה המשיחית הרווחת, המתים במין שינה לא מודעת בקבר?

"בעיני המאמין, המוות אינו אלא פרק זמן קצר של תנומה, רגע קט של דממה וחשכה. חיי המאמין חבויים עם המשיח באלוהים, ו"בְּאֶשֶׁר יִתְגַּלֶּה הַמָּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא חַיִּינוּ, אֵין גַּם אֶתֶם תִּגְלוּ עִמּוֹ בְּהֵדֵר כְּבוֹד". (יוחנן ח' 51, 52; האיגרת אל הקולוסים, ג' 4). ... בביאתו השנייה ישמעו כל המתים היקרים את קולו, ייצאו מן הקבר וינחלו חיי נצח מזהירים (אלן וייט, חמדת הדורות פרק 81 "הוא קם לתחייה").

חשבו על הסופיות לכאורה של המוות. המוות כל-כך אכזרי, כל-כך לא סלחני, וכל-כך אמיתי. מדוע, אם כן, הבטחת התחייה כה חשובה לאמונתנו ולכל מה שאנו מאמינים ומקווים לו?

ישוע כמשיח

כפי שראינו מוקדם יותר, אחת הנקודות המכריעות בשירות הארצי של ישוע היה כאשר, כתגובה לשאלה לגבי זהותו, כיפא ענה: "אַתָּה הַמָּשִׁיחַ, בֶּן־אֱלֹהִים חַיִּים!" (מתי 16: 16). המילה משיח (christos ביוונית) משמעותה "משוח". שורש המילה זה "משח" והשתמשו בהקשרים רבים בתנ"ך (המילה אפילו אוזכרה במקום אחד כדי להצביע על כורש, המלך הפגאני [ראה ישעיהו 1: 45]). לכן, כאשר כיפא קרא לישוע "משיח", הוא השתמש במילה המבטאת אידאל הנובע מן התנ"ך.

קראו את הפסוקים הבאים מהתנ"ך המשתמשים במילה משיח. מה ההקשר מלמד אותנו לגבי מהות המשמעות של המילה? כיצד שמעון כיפא הבין את הכוונה כאשר הוא קרא לישוע משיח?

תהילים 2: 2

תהילים 18: 50

דניאל 9: 25

1 שמואל 6: 24

ישעיהו 45: 1

אף על פי שרוח אלוהים נחה על כיפא כדי שיכריז שישוע הוא המשיח (מתי 16: 16, 17), אין ספק שהוא עדיין לא הבין לגמרי מה המשמעות של הכרזה זו. הוא לא הבין את מלוא משמעות המושג משיח, מה היה עליו להשיג, ואולי הכי חשוב, כיצד הוא ישיג זאת. כיפא לא היה היחיד שהיה נתון בחוסר הבנה זה. היו הרבה דעות בישראל לגבי המשיח. המילה משיח כשלעצמה, אינה משקפת את כל התמונה, אך ניתן לראות הרבה ממה שהמשיח בסופו של דבר יהיה ויעשה.

יוחנן 7: 40 מגלה מה היה צפוי מהמשיח: הוא יהיה מזרע דוד המלך, מבית לחם (ישעיהו 16: 1-16, מיכה 5: 2). את הקטע הזה הם הבינו נכון. אך בדמיון הפופולרי, המשיח משולשלת דוד המלך יעשה את מה שדוד המלך עשה: יביס את אויבי העם היהודי. מה שאף אחד לא דמיין זה שהמשיח ייצלב על ידי הרומאים.

כמובן שבעת שכתב את אגרותיו הבין כיפא טוב יותר את ישוע כמשיח (הוא נקרא 15 פעמים ישוע המשיח ב-1 וב-2 פטרוס) וכל מה ששיג למען האנושות.

ישוע, המשיח האלוהי

שמעון כיפא לא רק ידע שישוע היה המשיח אלא בנוסף הוא אדון. כאמור, בזמן איגרות כיפא, הוא ידע שהמשיח היה אלוהים בכבודו ובעצמו. למרות שהתואר "אדון" יכול לקבל משמעות אקדמית, המונח יכול להיות אזכור ברור לאלוהות. ב-1 פטרוס 3: 1 ו-2 פטרוס 1: 8, 14, 16 כיפא מתייחס לישוע, המשיח, כאדון, כאלוהים. כסופרים אחרים בברית החדשה, כיפא מתאר את היחס בין ישוע לאלוהים במילים אב ובן. למשל, "בְּרוּךְ הָאֱלֹהִים אָבִי אֲדֹנָינוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ" (1 פטרוס 3: 1 השווה עם 2 פטרוס 1: 17). ישוע מתואר כבנו האהוב (2 פארוס 1: 17), וסמכות של ישוע כאדון, המעמד השמימי שלו, בא מהקשר המיוחד שהיה לו עם אלוהים האב.

קראו 2 פטרוס 1:1, יוחנן 1:1, ויוחנן 20:28. מה אומרים פסוקים אלו על אלוהותו של ישוע?

2 פטרוס 1:1 אומר "אֱלֹהֵינוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ". ביוונית, [ה] הידוע כתובה בשתי המילים - אלוהינו ומושיענו. מבחינת הדקדוק זאת אומרת ש"אלוהים" ו"אדון" - שני מושגים אלו, מקושרים לישוע. 2 פטרוס 1:1 עומד כסימן מאוד ברור בברית החדשה למלוא האלוהות של ישוע. בזמן שהמשיחיים הראשונים נאבקו כדי להבין את ישוע, בהדרגה הם חברו את הראיות בברית החדשה יחד. בכתובים של כיפא, האב, בן, ורוח הקודש שונים (למשל, האב/בן: 1 פטרוס 3:1, 2 פטרוס 1:17; רוח הקודש: 1 פטרוס 1:12, 2 פטרוס 1:21), כפי שהם שונים גם בשאר הברית החדשה. אך, בו זמנית, ישוע מתואר כאלוהי, וכך גם רוח הקודש. במשך הזמן, אחרי דיון רב, הקהילה פיתחה את הדוקטרינה של השילוש הקדוש כחלק מ-28 אמונות היסוד. וכך אנו רואים באיגרות כיפא תיאור ברור של ישוע לא רק כמשיח אלא גם כאל.

כשאנו חושבים על החיים והמוות של ישוע ואז מבינים שהוא אלוהים, מה זה אומר לך על האל שאנו סוגדים לו ומדוע עלינו לאהוב אותו ולבטוח בו? הביאו את תשובותיכם לכיתה בשבת.

נקודות למחשבה

"זה נראה הגיוני להתחיל עם ה'משיח', מכיוון שהקהילה נקראת כך על תואר המשיח ביוונית - christos, שמשמעותו "המשוח". המילה העברית מתייחסת לדמות המושיע שהיהודים חיכו ומי שהיה אמור להיות נציג אלוהים בהתחלה של עידן חדש לעם אלוהים. שתי המילים - היוונית והעברית - באות ממילת השורש שמשמעותה 'למשוח'. אין ספק שבהיקראו 'משיח', מחברי הברית החדשה חשבו את ישוע למוקדש למשימה מסוימת.

"התואר Christos מוזכר יותר מ-500 פעמים בברית החדשה. למרות שהיתה יותר מתפיסה אחת לגבי משיחותו של ישוע בקרב האנשים בזמנו, באופן כללי מקובל שיהודיי המאה הראשונה לספירה ראו במשיח כמישהו עם קשר מיוחד עם אלוהים. הוא ינהיג באחרית הימים, כאשר מלכות אלוהים תוקם על ידו אלוהים יפרוץ להיסטוריה לגאולת עמו. ישוע קיבל את התואר 'משיח', אך לא עודד את השימוש בתואר הזה מכיוון שמונח זה נושא רמזים פוליטיים המקשים על שימוש. למרות שלא התלהב לעסוק בזה בציבור כדי לתאר את שליחותו, ישוע לא גער בכיפא (מתי 16: 16, 17) או באישה השמרנית (יוחנן 4: 25, 26) שהשתמשו במונח זה. הוא ידע שהוא המשיח, כפי שאנו רואים בתיעוד של מרקוס על מילותיו של ישוע על נתינה לאחד מתלמידיו כוס מים "משום היותכם שֶׁל הַמְּשִׁיחַ" (מרקוס 9: 41). (The SDA Bible Commentary, vol. 12, p. 165).

שאלות לדיון:

1. קראו ישעיהו 12-53:1. לפי הפסוקים הללו, מה עשה ישוע למעננו? כתבו רשימה של דברים יחודיים שישוע עשה למעננו. באילו דרכים ברורות נוכל לראות בפסוקים אלו את הרעיון של ישוע ככפרה שלנו? מדוע צריכים אנו אותו לתחליף עבורינו?
2. לאורך ההיסטוריה, היו אלו שהשתמשו בהבטחה התנכ"ית של חיי הנצח בשביל לייסר אנשים. טוב, נכון, חייך קשים כאן ועכשיו, אך רק התרכז במה שאלוהים הבטיח לנו כשיחזור. משום שאמיתה זו, שאמנם כתובה בדבר אלוהים, שומשה לרעה, אנשים רבים החליטו לא להאמין ברעיון של חיי נצח; במקום זאת, הם רואים בכך תכסיס הנועד לייסר אנשים אחרים. כיצד תגיבו לטענה כזו?
3. בכיתה, עברו על השאלה של יום חמישי לגבי אלוהותו של ישוע ומה זה אומר לגבי האופי של אלוהים. מדוע אלוהותו ומה שזה מגלה לנו על אלוהים הינן בשורות כה טובות בשבילנו?

שיעור מספר 9
20 - 26 מאי.

היו מה שאתם

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 2 פטרוס 1:1-15,
אל האפסים 2:8, אל הרומים 5:3-5, אל העברים 10:38, אל הרומים 6:11,
1 קורינתים 15:12-57.

פסוק לשינון: "משום כך שקדו בכל מאדכם להוסיף על אמונתכם את המעלה
המוסרית, ועל המעלה המוסרית את הדעת, 6 ועל הדעת את כבוש היצר, ועל
כבוש היצר את הסבלנות, ועל הסבלנות את החסידות, 7 ועל החסידות את
האחווה, ועל האחווה את האהבה" 2 פטרוס 1:5-7.

אחד הדברים המדהימים בברית החדשה זה כמה אמיתות יכולות "להיחדס" במרחב כה מוגבל. קחו למשל את שיעור השבוע הזה, שבו נלמד את 2 פטרוס 1:1-14. ב-14 פסוקים אלו, כיפא מלמד אותנו על הצדקה על פי האמונה. הוא נכנס למה שכוח אלוהים יכול לעשות בחיים של אלו שנתנו את עצמם לישוע. הוא מדבר על האמיתה המופלאה שאנו יכולים להיות "שְׁתֵּפִים... בְּטִבַּע הָאֱלֹהִי" (1 פטרוס 4:1) וחופשיים מהרשע והתאוה של העולם הזה. למעשה, אנחנו מקבלים לא רק מקבלים מעין קטלוג של תכונות משיחיות, אלא ששמעון כיפא מציג אותן בסדר מסוים ויחודי. עקב בצד אגודל, וכך הלאה עד שהם מגיעים לשיא החשוב ביותר. הוא גם כותב על המציאות של מה המשמעות להיות במשיח והיות "מטוהר" (2 פטרוס 1:9) מחטאינו, ואז אף מעלה את התפיסה של ביטחון הישועה, הבטחת חיי עולם ב"מלכות עולמים שֶׁל אֲדוֹנֵנוּ" (1 פטרוס 1:11). ולבסוף, יש לנו שיח קצר בנושא המכריע של מצב המתים. כמה אמיתות עשירות ועמוקות ב-14 פסוקים בלבד!

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-27 במאי.

אמונה יקרה

קראו 2 פטרוס 1:4-1. מה אומר כיפא שניתנו בישוע המשיח? זאת אומרת, כיצד מציאות החסד משתקפת בפסוקים האלה?

שמעון כיפא מתחיל את האיגרת באומרו שהיא מיועדת לאלה אשר "קִבְּלוּ אֶמּוּנָה יִקְרָה כְּשֶׁלְּנוּ" (2 פטרוס 1:1). המילה שמתורגמת כ"יקרה" משמעותה ביוונית "בערך שווה" או "חיסיון שווה". כיפא אומר שהם "קיבלו" את האמונה היקרה הזו; לא שהם הרוויחו אותה או שהיו ראווים לה, אלא שהם קיבלו אותה. מתנה מאלוהים. או, במילים של שאול השליח: "הֵן בְּחָסֶד נוֹשְׁעֵתֶם עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה; וְזֹאת לֹא מִיִּדְכֶם, כִּי אִם מִתְּנַת אֱלֹהִים הִיא." (אל האפסים 2:8). היא יקרה מכיוון ש"בְּלִי אֱמוּנָה אֵי אִפְשָׁר לִהְיוֹת רְצוֹי לְאֱלֹהִים" (אל העברים 11:6). היא יקרה משום שבאמונה הזאת יש לנו גישה להבטחות נפלאות רבות.

כיפא מדגיש ש"גבורתו האלוהית" של ישוע נתן לנו את כל צרכינו לחיים וחסידות (2 פטרוס 1:3). רק על ידי גבורת אלוהים אנו אף חיים, ורק באמצעות כוחו אנו יכולים להשיג קדושה. והגבורה האלוהית הזאת ניתנת לנו "עַל יְדֵי יְדִיעָתְנוּ אֶת הַקּוֹרָא אוֹתָנוּ אֶל כְּבוֹדוֹ וְהוֹדוֹ" (2 פטרוס 1:3, ראה גם יוחנן 3:17).

אנו קרואים לאהוב את אלוהים, אך כיצד נאהב אל שאנו לא מכירים? אנו מכירים את האב באמצעות ישוע, דרך דבר אלוהים, דרך הבריאה, ודרך חוויה של חיים של אמונה וציות. אנו מכירים את אלוהים ואת מציאות אלוהים כשאנו חווים את מה שהוא חולל בחיינו, ידיעה שתשנה אותנו. ואנחנו מגיעים להכיר אותו דרך מציאות החסד שהוא מעניק לנו.

כיפא אז אומר משהו אפילו יותר מופלא: שניתנו לנו גם "הִבְטָחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד וְיִקְרוֹת", הכוללות להיות שותפים "בְּטִבֵּעַ הָאֱלֹהִים" (2 פטרוס 1:4). האנושות במקור נוצרה בצלם אלוהים; צלם זה עוות עד מאוד. כאשר אנו נולדים מחדש, יש לנו חיים חדשים בישוע, שעובד על חידוש הצלם האלוהי בנו. אך עלינו להימלט מרשעות העולם הזה ותאוותיו אם אנו רוצים ששינוי זה יקרה בנו.

כיצד היו נראים חייכם לולא לא הייתה לכם אמונה? כיצד התשובה לשאלה הזאת עוזרת לנו להבין מדוע מתנת האמונה יקרה כל כך?

אהבה, הסגולה המשיחית

קראו 2 פטרוס 1:5-7, אל הרומים 5:3-5, יעקב 1:3,4, ואל הגלטים 5:22,23. איזה נושא זה מופיע בפסוקים הללו?

היה זה נהוג בין הפילוסופים בעולם הקדמון לערוך רשימה של מעלות. רשימות אלה נקראות "קטלוג המידות הטובות", וישנם הרבה דוגמאות בברית החדשה (אל הרומים 5:3-5, יעקב 1:3,4, אל הגלטים 5:22,23). יתכן מאוד שקוראיו של כיפא הכירו את הרשימות האלה, למרות שיש הבדלים מעניינים בין מה שפילוסוף היה רושם ומה שכיפא רושם. שימו לב ששמעון כיפא אירגן את המעלות האלה ברצף מכוון, כך שכל מעלה נבנת על המעלה הקודמת, עד שמגיעים לשיא באהבה! לכל מעלה שכיפא רושם יש משמעות מובהקת:

אמונה: בהקשר הזה, אמונה היא לא פחות מהאמונה המושיעה אותנו בישוע (ראה אל הגלטים 3:11, אל העברים 10:38).

מעלה מוסרית: מעלה מוסרית (arête ביוונית), כל מידה טובה שהיא, הוכרזה אפילו על ידי הפילוסופים הפגאניים. כן, אמונה היא מכריעה, אך היא חייבת להוביל לשניים בחיים שלנו, חיים המפגינים מעלות מוסריות.

דעת: שמעון כיפא בטח לא מדבר על ידע כללי, אלא על ידע הבא מהקשר המושיע עם ישוע המשיח.

כיבוש היצר: משיחים בוגרים מסוגלים לשלוט על הדחפים שלהם, במיוחד דחפים שמובילים להגזמות.

סבלנות: סבלנות זה סיבולת, במיוחד בניסיונות ורדיפות.

חסידות: בעולם הפגאני, המילה שתורגמה כ"חסידות" משמעותה התנהגות אתית כתוצאה מתוך אמונה באלוהים. הברית החדשה מצביעה על התנהגות אתית כתוצאה מאמונה באל האמיתי היחיד (1 תימוטיאוס 2:2).

אחווה: המשיחים הם כמו משפחה, וחסידות תוביל לקהילה בה אנשים יהיו נחמדים אחד לשני.

אהבה: שמעון כיפא מגיע לשיא הרשימה עם אהבה. הוא גם נשמע כמו שאול השליח:

"אֲדָן פִּעֵת עוֹמְדוֹת שְׁלֹשׁ אֵלֶּה: אֲמוֹנָה, תְּקוּהָ, אֲהָבָה; וְהַגְדֹּלָה שֶׁבֵּהֶן - אֲהָבָה" (1 לקורינתים 13:13).

לפני שמעון כיפא מתחיל עם רשימת המידות, הוא אומר שעלינו לשקוד בכל מאודנו (2 פטרוס 1:5) כדי להשיג את הסגולות הללו. למה הוא מתכוון בכך? איזה חלק יש למאמץ האנושי ברצון שלנו לחיות חיי חסידות ונאמנות?

היו מה שאתם

אחרי שנתן לנו את הרשימה על מה עלינו לשקוד כמאמינים, כיפא מכריז מה תהיה התוצאה.

קראו 2 פטרוס 1:8-11. מה הקשר בין מה שכבר נעשה למען המשיחי וכיצד על המשיחי להיות?

כיפא מפציר בקוראיו להיות בקנה אחד עם המציאות האמיתית והחדשה שלהם בישוע. המאפיינים של האמונה, מעלות מוסריות, דעת, כיבוש היצר, סבלנות, חסידות, אחוה ואהבה, **"יְהִי בָכֶם וְיִרְבּוּ"** (2 פטרוס 1:8).

הבעיה היא שלא כל המשיחיים חיים בהתאם למציאות זו. ישנם מאמינים הולכי בטל או לא פוריים בדעת אדוננו ישוע המשיח (2 פטרוס 1:8). אנשים אלו שכחו שהם טוהרו **"מִחַטָּאִי[הם] הָרָאשׁוֹנִים"** (2 פטרוס 1:9). לכן, כיפא מדגיש שעל המאמינים להיות לפי המציאות החדשה באמת שבישוע. במשיח, הם קיבלו סליחת חטאים, טהרה, ואת הזכות להיות להשתתף בטבע האלוהי. לכן, על המאמינים לשקוד **"בְּיִתְר שְׂאֵת לְחַזֵּק אֶת הַקְּרִיאָה וְהַבְּחִירָה שֶׁהֵן מְנַת חֻלְקָהֶם"** (2 פטרוס 1:10). אין שום תירוץ להיות כפי שחיו קודם, אין תירוץ להיות משיחים "בטלים" או "בלתי פוריים."

"אנו שומעים הרבה על אמונה, אך עלינו לשמוע אף יותר על מעשים. רבים משקרים לעצמם בחיותם חיים שאננים, נוחים, וללא חיי אמונה המשקפים את קורבן המשיח" (Ellen G. White, Faith and Works, p. 50).

קראו אל הרומים 6:11. מה שאול השליח אומר פה שמשקף את מה שכיפא כתב לפסוקים לשיעור של היום?

במובן מסוים, שאול וכיפא אומרים, **"היו מה שאתם"**. ואנו בריאה חדשה במשיח, מטוהרים מהחטא, ושותפים לטבע האלוהי. לכן אנו יכולים להיות את סוג החיים שנקראנו להיות. אנחנו אמורים להיות **"כמו המשיח"**, וזו משמעות המילה **"משיחיים"**.

עד כמה אתם "כמו המשיח"? אילו תחומים תוכל לשפר?

להסיר את המשכן

"וְרֹאֵה אֲנִי לָנֶכּוֹן לְהַזְכִּיר וּלְעוֹרֵר אֶתְכֶם כָּל עוֹד אֲנִי נִמְצָא בְּמִשְׁכַּן הַזֶּה, כִּי יָדוּעַ לִי שֶׁבְּקֻרֹב יוֹסֵר מִשְׁכְּנִי, כְּפִי שֶׁגִּלָּה לִי אֲדוֹנִי יֵשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ" (2 פטרוס 13,14:1).

ב-1956, אוסקר קולמן כתב לימוד קצר שנקרא נצחיות הנשמה או תחיית המתים? : העדות של הברית החדשה. הוא טען שרעיון התחייה אינו תואם לגמרי לרעיון הנשמה הנצחית. יתר על כן, הוא אמר שהברית החדשה גורסת בכנות על תחיית המתים.

"שום דבר אחר שלי שכתבתי," כתב מאוחר יותר, "עורר כזו התלהבות או כזו עוינות אלימה."

קרא 1 לקורינתים 12-15: מה רומז שאול שקורה במות האדם?

מחקר בברית החדשה על נושא המוות והתחייה שיכנעה רבים מחוקרי הברית החדשה שקולמן אכן צדק. הברית החדשה אכן מניחה שרעיון התחייה, ולא הרעיון שהאדם הוא יצור אלמותי השורד את המוות הינו הרעיון האמתי. למשל, ב-1 תסלוניקיים 16-18:4, שאול השליח מעודד את אלה שאיבדו אנשים יקרים להם להתנחם עם הידיעה שכשישוע יחזור בשנית, הוא יחיה את המתים. ב-1 קורינתים 12-15:15, שאול נותן תיאור מורחב של התחייה. הוא מתחיל באמרו שהאמונה המשיחית מבוססת על תחיית ישוע. אם ישוע לא קם לתחייה, אזי אמונתנו בו לשוא היא. אך, ישוע אכן קם לתחייה, קובע שאול, כפרי הביכורים של אלה שנרדמו. ותחיית המשיח מהמתים מאפשרת לכל מי שמת כאשר הוא מחזיק באמונה בקרבן המשיח עברו, לקום מן המתים גם כן.

שאול מדבר על הגוף שקם לתחייה ב-1 קורינתים 15:35-50. הוא מעמיד כניגוד את הגוף החדש שנקבל בתחייה עם גופינו העכשווי. מה שיש לנו כעת ימות; מה שיהיה לנו בתחייה יהיה אלמותי.

לסיכום, כאשר הברית החדשה מדברת על המוות, היא מדברת במושגי תחייה, לא נשמה נצחית. זה חשוב לדעת כרקע לקריאה ב-2 פטרוס 12-14:1.

אמונה בפני המוות

קראו 2 פטרוס 12-15: 1. למה כיפא מתכוון כאשר הוא אומר שבקרוב יוסר משכנו?

ה-2 פטרוס 12-14: 1 חושף את סיבת המכתב. כיפא חושב שהוא עומד למות, ובאגרת הוא כותב את המסר האחרון או את צוואתו. עצם זה שכיפא חושב שימות בקרוב מתגלה על ידי המשפטים שלו. " כִּלְיָמִי הֵיוּתִי בְּמִשְׁכָּן הַזֶּה: מִדַּעֲתִי כִּי מִהֵרָ יַעֲתֶק מִשְׁכָּנִי " הנמצא ב-2 פטרוס 13,14: 1. הוא משווה את הגוף שלו למשכן, שיסירו כשימות. למעשה, כל-כך ברור שכיפא מתייחס פה לגוף שלו כאשר הוא מתייחס למשכן שלו שמתורגמנים מודרניים נוטים לתרגם את המשפטים האלה כ"שלא אחיה עוד זמן רב, אך כל עוד אני חי" (2 פטרוס 13,14: 1). שום דבר בלשונו של כיפא מורה על זה שכאשר שכיפא "מסיר" את משכנו או גופו, הנשמה שלו תשרוד כישות נפרדת.

קראו 1 פטרוס 12-15: 1 בשנית. כיצד כיפא מתמודד עם המציאות של מותו הקרב ובא, ומה הגישה שלו מלמדת אותנו על האמונה?

באגרת השנייה לפטרוס 12-15: 1 הכתוב מוסיף כובד ראש להצהרתו של כיפא בנוגע להסרת משכנו. הוא כותב זאת מידיעה שחיוו בקרוב יגיעו לקיצם. הוא יודע זאת, "כִּן גָּלָה־לִי אֲדֹנָיִינוּ". אך נראה שאין הוא מפחד, או דואג, אין תחושה רעה. במקום זאת, הדגש שלו ברווחה של אלה שמשאיר מאחוריו. הוא רוצה שהם יהיו יציבים "באמת הזאת" וכל עוד הוא חי - הוא יפציר בהם להיות נאמנים. אנו יכולים לראות פה את הניסיון המציאותי והעמוק של כיפא עם האדון. כן, הוא הולך למות בקרוב, וגם המוות הזה לא יהיה מוות נעים (ראה יוחנן 21: 18 ; ו- Ellen G. White, The Acts of the Apostles, pp. 537, 538), אך הדאגה הלא אנוכית שלו היא לטוב הזולת. אכן, כיפא היה אדם שחי את חיי האמונה שלימד.

כיצד אמונתנו עוזרת לנו להתמודד עם המציאות הנוראית של המוות? כיצד נוכל ללמוד להתלות לתקווה המופלאה שיש לנו, אפילו בפני המוות, בזכות מה שישוע עשה למעננו?

נקודות למחשבה

כפי שראינו, כיפא ידע שימות בקרוב. והוא ידע (ובמשך הרבה זמן, גם), באיזה אופן ימות. וזה מפני שישוע בעצמו אמר לו זאת. "אֲמֵן אֲמֵן אֲנִי אֹמֵר לָךְ, כִּשְׁהֵייתָ יוֹתֵר צָעִיר חֲגֵרֶת אֶת עֲצֻמְךָ וְהִלַּכְתָּ לֹאן שְׂרָצִית, אֲבָל כֹּאֲשֶׁר תִּזְקֶנָּה תִּפְרָשׁ אֶת יָדֶיךָ וְאַחֲרֵי יַחְגְּרֶךָ יוֹבִיל אוֹתְךָ אֶל אֲשֶׁר אֵינְךָ רוֹצֶה" (יוחנן 18: 21).

מה היה סופו?

"כיפא, כיהודי וכגר, נידון למלקות ולצליבה. בהבנה של המוות הנוראי הזה, התלמיד זכר את חטאו הגדול כשהכחיש את ישוע בעת משפטו. בעבר הוא לא היה מוכן להכיר בקרבן המשיח על הצלב, וכעת היה שמח לתת את נפשו בעד הבשורה, למות באותה צורה שרבו מת היה כבוד גדול מנשוא. כיפא התחרט בכנות על חטאו ונסלח על ידי המשיח, כפי שמוצג בנציבות הנעלה שניתנה לו לרעות את הצאן. אך הוא לעולם לא סלח לעצמו. אפילו לא מחשבות הייסורים של הסצנה האחרונה יכלה להפחית את המרירות של צערו והחרטה שלו. הבקשה האחרונה שלו לתליינים היתה שיצלבו אותו עם הראש כלפי מטה. בקשתו נענתה, ובאופן זה מת התלמיד שמעון כיפא הגדול." (Ellen G. 9) White, The Acts of the Apostles, pp. 537, 538). ועדיין, אפילו עם התחזית הזו מולו, דאגתו של כיפא היתה לרווחתו של הצאן.

שאלות לדיון:

1. לאור כל מה שכיפא כתב (וכן כל כותבי הברית החדשה) לגבי הצורך של המשיחיים לחיות חיים של קדושה, מדוע רבים מאיתנו נכשלים ב"להיות מי שאנחנו" בישוע?
2. חזרו בכיתה על הרשימה שניתנה ב-2 פטרוס 1:5-7. דברו על כל נושא ושאלו את עצמיכם: כיצד נוכל להראות טוב יותר את הסגולות הללו וכיצד נוכל לעזור לאחרים לעשות את אותו הדבר?
3. בהתחשב במה שאנו יודעים על כיפא, כמתואר בבשורות, מה שהוא כותב מראה באופן עוצמתי את העבודה שעשה המשיח בחייו, למרות פגמיו הקודמים. איזו תקווה ונחמה נוכל לקחת לעצמנו מהמופת שנתן לנו?
4. ב-2 פטרוס 1:1, כיפא כותב על "אמיתנו". מה היתה האמת הזאת בזמנו של כיפא, ומה ה"אמיתנו" בזמננו כיום?
5. "עד כמה לבטח נמצאים המתים מעבר למוות," כתב מישוהו. "המוות זה מה שהחיים נושאים איתם." כיצד אנו, כמאמינים, נוכל "לשאת" את המוות?

שיעור מספר 10*
27 מאי - 2 יוני

הנבואה והכתובים

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: ישעיהו 12-53:1, דניאל 7:13,14, 2 פטרוס 1:16-20, מתי 6-17:1, 2 טימותיאוס 3:15-17.

פסוק לשינון: "אֲכֵן נִתְאַשֵּׁר לָנוּ בִּיתֶךָ תִּקְוָה דְּבַר הַנְּבוּאָה, וְתִיטִיבוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁמְכֶם לֵב אֱלֹהֵינוּ כָּאֵל נֹר מְאִיר בְּמָקוֹם אֶפֶל, עַד כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְיִזְרַח כּוֹכַב הַנִּגָּה בְּלִבְבְּכֶם" 2 פטרוס 1:19.

בהמשך לימודנו באיגרותיו של שמעון כיפא, ישנה נקודה אחת שצריכה להתבלט: עד כמה בטוח ועד כמה וודאי היה כיפא על מה שהוא כותב. אנו יכולים לראות את אותו הדבר עם שאול השליח: אמונה ברורה ומוצקת לגבי מה שהם מכריזים על ישוע המשיח והצלב.

בפסוקים לשבוע הזה, נראה יותר מהביטחון הזה של כיפא. והוא אף אומר לנו מדוע יש לו ביטחון כזה גדול: אנו לא מאמינים, הוא אמר, "אֲגִדּוֹת מְחַכְמוֹת" (2 פטרוס 1:16) - כאגדות שהכילו את הדתות הפגאניות של זמנם. במקום זאת, כיפא היה בטוח במה שהוא האמין, משתי סיבות.

ראשית, הוא היה עד ראייה של אדוננו ישוע המשיח. אך שנית, ואולי אף חשוב יותר (מכיוון שכמעט כל אחד אחר לא היה עד ראייה), הוא "תִּקְוָה דְּבַר הַנְּבוּאָה" (1 פטרוס 1:19). כיפא חוזר לתנ"ך, ומצביע על ההצהרות בכתובים על ישוע, במיוחד הקטעים הנבואיים שדיברו עליו. ללא ספק אלו הם חלק מאותם קטעים שישוע התייחס אליהם לגבי עצמו (מתי 54:26, לוקס 27:24). אז אם ישוע וכיפא לקחו את התנ"ך כל כך ברצינות, כיצד נעז להתייחס באופן שונה מהם?

* למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-3 ביוני.

ישוע בתנ"ך

לאורך כל איגרותיו, שמעון כיפא כותב בביטחון רב. הוא יודע על מה הוא מדבר, מכיוון שהוא מכיר את שהוא מדבר עליו. וסיבה אחת שהוא היה כה בטוח היא שהוא יודע שישוע היה האחד עליו נביאי התנ"ך הצביעו. היה זה הביטחון של כיפא בתורה שבכתב שעזרה לו לדעת את הדבר ש"נְהִיָּה בְּשׂוֹר" (יוחנן 1: 14).

ב-1 פטרוס 10-12, כיפא מפנה את קוראיו לתנ"ך, לנביאים הקדמונים, ומה הם לימדו על ישוע. לפי כיפא, רוח הקודש גילתה בתנ"ך שתי אמיתות מכריעות לגבי ישוע: סבלות המשיח, ועל הכבוד והתפארת שיבואו אחריהן (1 פטרוס 1: 11). שני הנושאים הללו יכולים להימצא לאורך כל התנ"ך.

מה הפסוקים הבאים מלמדים לגבי מה שהתנ"ך ניבא בנוגע לישוע? תהילים 22, ישעיהו 53: 1-12, זכריה 12: 10, 13: 7, ירמיה 33: 14, 15, דניאל 7: 13, 14.

ב-1 פטרוס 10-12, כיפא מבטיח לקוראיו שיש להם חלק מכריע בהיסטוריה הישועה. להם נגלה הרבה יותר ממה שנגלה לנביאים הקדמונים. הנביאים אכן דיברו על יומם, אך חלקים מכריעים של מסרם לא יתגשם עד בוא המשיח.

כמה דברים שהנביאים ניבאו התגשמו רק בזמן שקוראיו של כיפא חיו. הקוראים האלו יכלו לשמוע "מִפִּי הַמְּבֹשְׂרִים אֶת הַבְּשׂוֹרָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַשְּׁלֹחָה מִן הַשָּׁמַיִם" אמיתות שאפילו מלאכים היו משתוקקים לדעת (1 פטרוס 1: 12). היות והתבשרו, האנשים הכירו יותר לעומק את מציאות וטבע הסבל וההשפלה של הגואל. כמובן שהם יצטרכו לחכות, כפי שאנחנו צריכים לחכות, ל"כְּבוֹד וְהַתְּפָאֶרֶת שְׁיָבֹאוּ אַחֲרֵיהֶן" (1 פטרוס 1: 11).

עם התקיימות החלק הראשון של נבואות אלו, אנו יכולים להיות בטוחים לגבי החלק האחרון, גם כן.

אלו הבטחות התגשמו בחייכם? לאלו הבטחות הנכם עדיין מחכים, מה משמעותן בשבילכם, וכיצד נלמד להאחז בהן, ויהי מה?

עדי ראייה לתפארת

קראו 2 פטרוס 16-18: 1. אילו עוד ראיות אומר כיפא שיש לו לאמונתו בישוע?

חוץ מדברי הנבואה, כיפא היה עד ראייה להרבה דברים עליהם הטיף. משיחיות, הוא אמר, לא מיוסדת על "אגדות מְחַכְמוֹת" (2 פטרוס 1: 16), אך באירועים אמיתיים שקרו בהיסטוריה - אירועים שהוא עצמו נוכח.

בבשורות, כיפא היה בהרבה מהאירועים המרכזיים בחייו ושירותו של ישוע. הוא היה נוכח בדרשותיו, הוראתו, ובניסים שחולל. מאז הנס של הדגים הרבים שלכדו בתחילת שרותו (לוקס 4-6: 5) ועד ראותו את ישוע בגליל לאחר התחייה (יוחנן 15: 21), כיפא היה עד ראייה להרבה מהאירועים שהתחוללו.

ב-2 פטרוס 17,18: 1, באיזה אירוע התמקד כיפא בקשר למה שהוא ראה באופן אישי? מה הייתה המשמעות המיוחדת של אירוע זה?

כיפא מבליט אירוע מסויים שבו היה עד ראייה: השתנותו של ישוע. ישוע לקח את כיפא, יעקב, ואת יוחנן איתו לפסגת ההר להתפלל (לוקס 28: 9). כאשר היה איתם הוא השתנה לעיניהם. פניו זהרו, ולבושו הלבין (מתי 2: 17, לוקס 29: 9). אליו הצטרפו משה ואליהו, וקול מן השמים אמר, "זֶה בְּנִי יְדִידִי אֲשֶׁר רָצִיתִי בּוֹ אֱלֹהֵי תִשְׁמְעוּן" (מתי 5: 17).

כיפא ראה ניסים רבים בזמנו עם ישוע; אך מאורע זה היה יוצא דופן. מאורע זה מגלה שישוע הוא בן אלוהים, שבחר לחיות בבשר בעולם בהתאם לתכניתו של אלוהים, ושהיה לו קשר מיוחד עם האב. עם כל מה שכיפא ראה או יראה, האירוע הזה - שכלל "הקול ההוא שִׁמְעָנוּ... יֵצֵא מִן הַשָּׁמַיִם" (2 פטרוס 1: 18) - היה האחד שהוא התמקד בו באיגרת זו.

חישבו על איזה אירוע או אירועים עשו רושם עמוק בחייכם הרוחניים ובאמונתכם. איזה אירוע היה זה, כיצד הוא הרשים אתכם, ומה משמעות האירוע הזה עדיין בחייכם כיום? מדוע לדעתכם האירוע הרשים אתכם בדרך שהוא הרשים אתכם? שתפו את תשובותיכם בכיתה ביום שבת.

כוכב הנגה בלבבכם

"וְדַבֵּר הַנְּבוּאָה יוֹתֵר קִיָּם אֲתָנוּ וְהִטִּיבְתֶּם עֲשׂוֹת אֲשֶׁר שְׁתֶּם לְבָכֶם אֱלֹהֵי כְּנָר מֵאִיר בְּמָקוֹם אֶפֶל עַד־כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנְּגָה בְּלִבְבְּכֶם" (2 פטרוס 1: 19). קרא את הפסוק הזה בעיון רב. מה אומר כיפא שחשוב לנו כל כך, אפילו כיום?

כאן, וכפי שאנו יכולים לראות במקומות רבים בכתובים (בראשית 1: 4, יוחנן 1: 5, ישעיהו 5: 20, אל האפסים 8: 5), ישנה חלוקה בין האור לחושך. עבור כיפא דבר אלוהים זרח כאור במקום "אפל" (יש המתרגמים את המילה חשך כ"מטונף" ו"נקלה"). לכן, הוא כל כך ברור על שעלינו "לשים לב" לאור הזה, ללכת אחרי האור **"עַד־כִּי יִבְקַע אֹר הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנְּגָה בְּלִבְבְּכֶם"** (2 פטרוס 1: 19). הננו בריות שנפלו בחטא החיים בעולם חוטא וחשך. אנו צריכים שהכוח העל-טבעי של אלוהים ידריך אותנו מחוץ החשכה אלי האור, והאור הזה הוא ישוע.

כיפא מצביע על מטרה לקוראיו. יש המאמינים שהביטוי "עד כי יבקע אור היום" מתייחס לביאתו השנייה של ישוע. למרות שזו בהחלט תקוותנו האולטימטיבית, רעיון "כוכב הנגה" הזורח בלבבכם נשמע יותר מידי ואישי. "כוכב הנגה" מסמל את ישוע (התגלות 2: 28, 22: 16). "זריחתו" בלבבם מתייחסת לדעת את ישוע, באחיזתם המלאה בו ובחווותם את מציאות המשיח החיי בחייהם. ישוע לא צריך להיות רק אמת דוקטרינה; הוא צריך להיות מרכז קיומנו ומקור התקווה והאמונה שלנו. אז, כיפא מבסס קשר ברור בין הלמידה של דבר אלוהים וקשר מושיע עם ישוע, "כוכב הנגה".

כמובן, והיות והאור זורח בנו, אנו נחלק אותו לאחרים. "כל הארץ תהיה מוארת עם תפארת אמת אלוהים. האור יזרח בכל הארצות ובכל הגויים. אור זה יזרח רק מאלו שקיבלו את האור. כוכב הנגה זרח עלינו ועלינו להבזיק את אורו על פני הנתים החשך של ההולכים באפלה." (Ellen G. White, Christian 5 Experience and Teachings of Ellen G. White, p. 220).

כיצד למידתכם את התנ"ך עזרה לכם להכיר את ישוע טוב יותר?

דבר הנבואה הבטוח

קראו 2 פטרוס 1:19-21. לאלו נבואות מתייחס כיפא בפסוקים אלה? למה הוא מתכוון כאשר הוא אומר שכל נבואת המקרא אינה עניין של פירוש אישי?

בהדגישו שהאמונה המשיחית היא לא מבוססת על אגדות מחוכמות (2 פטרוס 1:16), כיפא מציע שתי ראיות: הראשונה, עדות ראייה (2 פטרוס 1:16-18); השנייה, נבואות המקרא (2 פטרוס 1:19-21), טענה שהוא השתמש בה מוקדם יותר (1 פטרוס 1:10-12). כיפא מביע בנוסף ש"נבואת המקרא איננה כפי פתרון אדם מלבד" (2 פטרוס 1:20). באומרו זאת, כיפא אינו אוסר עלינו ללמוד את הכתובים בעצמנו. זוהי הרחקת לכת ממחשבותיו של מי שאמר, ב-1 פטרוס 1:13 "חגרו מִתְּנֵי שְׁלָכֶם". גם לא יאומר דבר כזה ממי ששיבח את הנביאים הקדמונים על חיפושם החרוץ אחרי משמעות הנבואות שניתנו להם (1 פטרוס 1:10).

אם כך, למה כיפא התכוון? קהילת הברית החדשה התקדמה יחד ולמדה יחד. המשיחיים היו חלק מגוף גדול יותר (1 קורינתים 12:12-14). וכיפא הזהיר פה נגד סוג למידה שדוחה תובנות מתוך קהילת המאמינים. בשיתוף ופעילות עם אחרים נוכל לגדול ביחד כקהילה. רוח הקודש עובדת עם הקהילה והפרטים בתוכה. ניתן לשתף, להעמיק ולעדן תובנות. אך מי שעובד לבד ומסרב לעצות מאחרים, סביר להניח שיבוא עם פרשנויות מוטעות, במיוחד בנושאים כמו נבואות.

בפסוקים הבאים אנו מוצאים סיבה טובה שכיפא יעיר זאת. הוא כותב למאמינים שיש ביניהם נביאי שקר ומורי שקר (2 פטרוס 1:2). כיפא מפציר בהם למסור את הפרשנויות שלהם לכתובים להנהגת הקהילה כולה. כמה אנשים סטו לפנאטיות וטעויות מכיוון שהם סרבו לקבל את העצה של קהילת מאמינים המודרכת על ידי רוח אלוהים? זו היתה סכנה בזמנו, וזו עדיין סכנה כיום.

מדוע חשוב להיות פתוחים לייעוץ ועצה של הקהילה בכלליות? בו זמנית, מה הגבולות על עד כמה רחוק נלך בכניעה לאחרים?

הדבר בחיינו

כפי שראינו, כיפא שם דגש רב על הכתובים. הצהרה רבת עוצמה על חשיבות הכתובים בניסיון המשיחי שלנו ולהשראה הרוחנית של הכתובים אנו מוצאים בדבריו של כיפא ב 1 פטרוס 21-19: 1. נקודה זו ברורה ב-2 פטרוס 21: 1. הכתובים הם לא תוצר של רצון אנושי או תכנון אנושי כספרים אחרים. זהו ספר שהופק באמצעות כוחו של רוח הקודש הפועל דרך "אנשים קדושים יראי ה'".

קרא 2 טימותיאוס 17-15: 3. כיצד פסוקים אלה עוזרים לנו להבין את תפקיד הכתובים בחיינו? כיצד הם נותנים משנה תוקף לאמת הנמצאת ב-2 פטרוס 21-19: 1?

לאחר שהזהיר את טימותיאוס לגבי הסכנות האורבות לו ולקהילה, שאול השליח נותן רשימה מצומצמת על חשיבות הכתובים. "כָּל־הַכְּתוּבִּים נִכְתָּב בְּרוּחַ אֱלֹהִים וּמוֹעִיל לְהוֹרֹת וּלְהוֹכִיחַ וּלְיִשֹּׁר וּלְהַדְרִיךְ בְּמַעֲגְלֵי צָדֵק" (2 טימותיאוס 16: 3).

הבה נביט בעיון בשלושת הנקודות הבאות:

הוראה: דוקטרינות הן ההוראה של הקהילה. הן מבטאות את האמונות של החברה המאמינה בנושאים תנ"כיים שונים חשובים בדבר אלוהים. בצורה אידאלית, כל דוקטרינה מרכזת היא המשיח, וכל אחת מהדוקטרינות אמורות ללמד אותנו משהו שעוזר לנו לדעת ולחיות בהתאם ל"רצון אלוהים" (אל הרומים 2: 12).

הנהגה מוסרית: שאול השליח אומר לטימותיאוס שהכתובים מועילים "לתוכחה, לתיקון, לחינוך במעגלי צדק" (2 טימותיאוס 16: 3). כיפא מצביע על נקודה זוהא כאשר הוא אומר שהנבואה בכתובים הינה כנר מאיר במקום אפל (2 פטרוס 19: 1). במילים אחרות, הכתובים מספקים הדרכה כיצד עלינו לחיות את חיינו ומה פירושה של התנהגות טובה ורעה. בהשראת רוח הקודש, הכתובים הם לא פחות מרצון אלוהים הנגלה.

"החכמה לישועה": כאשר הוא אומר שהכתובים עושים אותנו "חכמים לישועה" (2 טימותיאוס 15: 3), שאול השליח אומר שהכתובים מצביעים על ישוע. הישועה נבנית על האמונה שישוע מת על חטאינו.

דוקטרינה, הנהגה מוסרית, וחכמת הישועה: אין פלא שדבר אלוהים הוא "כָּנֶר מְאִיר בְּמָקוֹם אֲפֵל עַד־כִּי יִבָּקַע אֹר הַיּוֹם וְזָרַח כּוֹכַב הַנֶּגֶז בְּלִבְבָּכֶם" (2 פטרוס 19: 1).

נקודות למחשבה

"חובתו הראשונה והנעלה ביותר של כל יצור רציונלי היא ללמוד מהכתובים מה היא האמת, ואחרי כן ללכת לאורם ואף לעודד אחרים לעשות זאת. אנו צריכים ללמוד את הכתובים כל יום בשקדנות, שוקלים כל מחשבה ומשווים פסוק עם פסוק. עם עזרה אלוהית עלינו ליצור את הדעות שלנו בעצמנו מכיון שנצטרך לענות לאלוהים בעצמנו. "האמיתות הנחשפות בפשטות הגדולה ביותר בכתובים היו מעורבות בספק ובחושך כאשר באמצעות אנשים מלומדים, אשר עם העמדת פנים של חכמה רבה, מלמדים שלכתובים משמעות מיסטית, סודית ורוחנית שלא ברורה מהכתוב. אנשים אלו הם מורי שקר. על סוג אנשים כזה ישוע הכריז: 'אינכם יודעים את הכתובים, אף לא את גבורת אלוהים.' מרקוס 12: 24. ניתן להסביר את שפת הכתובים לפני המשמעות הברורה, אלא אם כן ישנו סמל או דמות. המשיח נתן את ההבטחה: "הַחֶפֶץ לַעֲשׂוֹת בְּצוֹנוֹ יִדַּע לְקַח" (יוחנן 7: 17). אם האנשים היו קוראים את הכתובים כפי שהם, ואם לא היו מורי שקר להטעות או לבלבל את דעתם, תעשה עבודה שתשמח את המלאכים ושתביא לצאן המשיח אלפי אלפים התועים בישימון העולם החשוך".

(Ellen G. White, The Great Controversy, pp. 598, 599)

שאלות לדיון:

1. אילו עקרונות מכריעים נוספים מעורבים כאשר מחפשים הבנה ברורה של הכתובים?
2. מרטין לותר כתב: "הכתובים הם האור של עצמם". על ידי הכרזה זו הוא התכוון לכך שיש אחדות בסיסית בכתובים ושחלק אחד בהם יכול לעזור לנו להבין חלקים נוספים. מהם כמה דוגמאות שתוכל למצוא?
3. עברו בכיתה על התשובות מיום שני לגבי אירוע או אירועים שהשפיעו באופן משמעותי את חווייתכם המשיחית. מה משותף לכל האירועים, האם יש משהו משותף בכלל? מה תוכלו ללמוד מהניסיון של האחרים?
4. אם מישו היה שואל אתכם כיצד למידת הכתובים יכולה להעמיק את הליכתכם עם האדון, מה הייתם עונים לו? אלו עקרונות למדת מהניסיון האישי שלך וחיפושך להכרת האדון ישוע דרך למידת הכתובים?

שיעור מספר 11*

3 - 9 יוני

מורי שקר

שבת אחרי הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 2 פטרוס 2:1-22, יוחנן 3:34-36, מתי 45-43:12, יהודה 19-4, בראשית 33-16:18.

פסוק לשינון: "חֲפָשָׂה יִבְטִיחוּ לָהֶם וְהֵם בְּעֶצְמָם עֲבָדִים לַשָּׁחַת כִּי עֶבֶד הָאָדָם לִכְבָּשׁוּ" 2 פטרוס 2:19

באיגרת הראשונה שלו, כיפא, עם דאגה של מטיף מעולה, חיפש לעודד את הקוראים לגבי הסכנות והרדיפות. למרות שאיננו יודעים במדויק על אילו נושאים מסוימים דיבר, אנו כן יודעים שהקהילה נצרכה להתמודד עם צרות נוראיות שבאו עליה מהאימפריה הרומית שביקשה לכבות את התנועה ההולכת וגודלת של אנשים הנקראים "משיחיים".

אך השטן פתח בהתקפה דו-כיוונית. כמובן שהתקפות מבחוץ - בכוח ובאלימות - היו כלי רב-עצמה. אך הקהילה עמדה מול איום נוסף, איום שיתכן שאף היה מסוכן יותר מהרדיפות מבחוץ. היה זה איום שנבע מתוך הקהילה עצמה. באותה מידה שעם ישראל בעבר נאלץ להתמודד עם נביאי שקר, כך גם חסידי ישוע בזמנו של כיפא היו צריכים להתמודד עם מורי שקר "אֲשֶׁר יִכְנִיסוּ כְּתוּת מִשְׁחִיתוֹת" (2 פטרוס 2:1) לקהילה עצמה. וגרוע מכך, כיפא הזהיר שרבים "יֵלְכוּ אַחֲרֵי תוֹעֲבוֹתֵם" (2 פטרוס 2:2).

מה היו חלק מהתורות שכיפא הזהיר לגבם? כיצד כיפא הגיב להם, ואילו לקחים נוכל לקחת מאזהרותיו לעצמינו היום, כשאנו נאלצים להתמודד על איומים מבפנים?

מורי שקר ונביאי שקר

לעיתים קל לראות את הקהילה הראשונה כקהילה האידאלית, לחשוב על התקופה הזו כתקופה של שלוה והרמוניה בין המאמינים הראשונים. זוהי טעות. אפילו בימות ישוע הקהילה התמודדה עם קשיים, לעיתים קרובות מבפנים (חשבו על יהודה איש קריות). כפי שאיגרות הברית החדשה מגלות, הרבה מבעיות הקהילה מקורן בתורות שקריות. הקהילה הראשונה נאבקה לא רק עם רדיפות מחוצה-לה, אלא גם עם בעיות בקרבה. באיגרת הזו כיפא דן עם כמה אתגרים פנימיים. מה הם אתגרים אלה? "וְגַם נְבִיאֵי שֶׁקֶר הָיוּ בָּעָם פְּאֶשֶׁר יְהוֹי מוֹרֵי שֶׁקֶר גַּם בָּכֶם אֲשֶׁר יִכְנִיסוּ פְתוֹת מְשֻׁחִיתוֹת וַיִּכְחָשׁוּ בְּמַשָּׁל אֲשֶׁר קָנִים וַיְבִיאוּ עַל־נַפְשָׁם כְּלִיּוֹן פְּתָאִם: וְרַבִּים יִלְכוּ אַחֲרֵי תוֹעֵבוֹתָם וַיַּעֲבֹרְכֶם יִתֵּן דֶּרֶךְ הָאֱמֶת לְגִדּוּפִים: וַיְדַבְּרֵי בְדוֹי יַעֲשׂוּ אֶתְכֶם לְמַסָּחָר לָהֶם לְמַעַן בָּצַע בָּצַע אֲשֶׁר מְשַׁפֵּטִם מֵאֵז לֹא יִתְמַהֲמָה וְשִׁבְרָם לֹא יָנוּם" (2 פטרוס 1-3: 2). זה בקושי נשמע כתקופה של שלום והרמוניה פנימית בין האחים והאחיות, הלא כן?

קראו 2 פטרוס 2:1-3, 10-22. על מה כיפא מזהיר פה? מה הם חלק מדברי הרהב שהיו מקובלים ומקודמים בקהילות?

2 פטרוס 2:1 מגלה את הסיבה שהאדון הדריך את כיפא כדי לכתוב את האיגרת בהשראת רוחו. הוא הזהיר אותם שכפי שהיו נביאי שקר בעבר, יהיו מורי שקר בעתיד. כיפא מתאר תיאור די ארוך ומייגע של כתבי אישום נגד מורים אלה, מ"פתות מְשֻׁחִיתוֹת" (2 פטרוס 2:1) ושמובילים את הלא זהירים לעבדות (2 פטרוס 2:19) וכן שורה של שגיאות אחרות. ממה שהוא כתב, אנו יכולים לראות שאלה היו בהחלט תורות מסוכנות מאוד, מה שמסביר מדוע הוא הגיב כל-כך בחריפות נגדם. כיפא לא ייחס שום חשיבות כלשהי לרעיון שהתורה איננה חשובה יותר.

ראו בכמה חוזקה כיפא מגיב על התורות השקריות האלה. מה זה צריך לספר לנו לגבי החשיבות שיש לאמת? כיצד נוכל להגן על עצמינו נגד כל ניסיון להביא תורות שקריות לקהילה?

חירות במשיח?

" כִּי בְדַבְרְכֶם בְּגֵאוֹת דְּבָרֵי שְׁוֹא יַצִּידוּ בְּתַאֲוֹת הַבֶּשֶׂר עַל־יְדֵי זִמְתָּם אֶת אֲשֶׁר אֵדָּן־נִמְלָטוּ מִיַּד־הַחַיִּים בְּדֶרֶךְ תוֹעֵה" (2 פטרוס 2: 18). על מה מזהיר כיפא בפסוק זה? מה הוא אומר ב-2 פטרוס 2: 19 שעוזר להסביר את דאגתו? מה חשיבות של המילה "חופשה" בפסוק 19?

בלשון העזה ביותר, כיפא נותן לקוראיו אזהרה נגד מורי שקר. ב-2 פטרוס 2: 18-21 הוא הזהיר שמורי השקר האלה, בעת שמבטיחים חופשה וחירות, יובילו אנשים לעבדות. איזו סטייה מלאה מאמת הבשורה! חירות במשיח משמעותה חירות מעבדות החטא (אל הרומים 6: 4-6). כל רעיון של חירות במשיח שמשאיר את האדם בעבדות החטא היא הטעות שכיפה מזהיר עליה. למרות שמשכילים לא הגיעו למסקנה על איזו כפירה מדויקת כיפא עוסק פה, היא קשורה בברור לשאלה של החטא והעבדות של האדם לחטא.

קראו יוחנן 8: 34-36. כיצד מילות ישוע בפסוקים אלו עוזרות לנו להבין את שכיפה אומר?

מה שמורי השקר הציגו, יהיו אשר יהיו, הם הובילו את הקרבנות שלהם - אנשים שזמן קצר לפני כן מצאו את האדון ישוע - בחזרה לדרך החיים החוטאת שלהם. קל לדמיין חסד של בשורה זולה אשר המעיטה בערכו של הצורך לטהרה וקדושה, משהו שגרם להם להגיע שוב למצב מושחת (2 פטרוס 2: 19) של העולם שזמן קצר לפני ברחו ממנו. אין פלא שכיפה דיבר בצורה חדה וחריפה כל-כך נגד התורות הללו והזהיר אותם לגבי מה תהיה התוצאה של הליכה אחר תורות אלה.

מה הנכם מבינים מהמושג "חרות במשיח"? ממה המשיח שחרר אותכם?

כלב החוזר אל קיאו

קראו 2 לפטרוס 2: 17-22 ומתי 45-43: 12. מהן הסכנות לאיש החוזר בתשובה כאשר הוא שב לאורח החייו הקודם?

כיפא דאג במיוחד לגבי הגורל של אלו אשר מורי השקר מפתים אותם לחזור לחטאי עברם (2 פטרוס 18: 2). מורי השקר הבטיחו חופש, אך כפי שכיפא מצביע, החופש שהם מציעים שונה לחלוטין מסוג החופש שישוע הבטיח לאלו אשר ילכו אחריו.

הביטו על אזהרתו של כיפא. היה טוב "שלא לדעת את דרך הצדקה" (2 פטרוס 21: 2) מאשר לדעת אותה ולחזור לדרכיהם הקודמות.

כמובן שזה לא אומר שמקרה כזה הוא חסר תקווה. כולנו שמענו סיפורים על אנשים שהתרחקו מהאדון ולאחר מכן שבו וחזרו בתשובה. ואנו יודעים שהאדון שש על שובם אליו, ובשמחה הוא מקבל אותם חזרה (ראה לוקס 32-11: 15). זה רק אומר שלהתרחק מהאדון זו בחירה מאוד מסוכנת ולא נעימה. הביטוי "כלב חוזר אל קיאו" הינו ביטוי גס וקשה לתיאור, אך באמצעות ביטוי זה כיפא מצליח להעביר את המסר. אולי הד מילותיו של ישוע ב-2 פטרוס 20: 2 מכוונים בדיוק לכך (ראו מתי 45: 12, לוקס 26: 11). ישוע מספר על המשל של האיש שנטהר מרוח טמאה. הרוח משוטטת לה במקומות ציה וחוזרת וחוזרת לראות "ביתי אשר יצאתי משם" (מתי 12: 44). הרוח מגיעה ומוצאת את הבית מפונה ומסודר. היא חוזרת בחזרה ולוקחת עימה עוד כמה רוחות טמאות רעות ממנה. כפי שישוע אמר, "אחריית האדם ההוא רעה מראשיתו" (מתי 12: 45). הסכנה שישוע ממחיש וכיפא מתאר הינה אמיתית. המאמין החדש צריך להיות בטוח שדברי הרוח מחליפים את הדברים שהיו שולטים בחייו. אם מעורבות בקהילה ושיתוף האמונה החדשה אינם מחליפות את הפעילויות החילוניות הקודמות, קל מאוד לחזור לדרך הישנה.

מה הן כמה דרכים שנוכל לטפח וללמד את כל חברי הקהילה, במיוחד את החדשים יותר?

כיפא ויהודה

אנשים רבים הבחינו שבשורת יהודה מפסוק 4 עד 19 חוזרים במידה רבה על המסר ב-2 פטרוס 7: 1-3. בכל פעם שהכתובים חוזרים על מסר מסוים, עלינו לזכור שאלוהים רוצה להגיד לנו משהו חשוב. בפסוקים דומים אלו, כיפא ויהודה עושים מאמצים רבים כדי להביע עבורינו אמת חשובה: אלוהים נמצא בשליטה מוחלטת על גורלם של הרשעים. כיפא ויהודה משאירים אותנו ללא כל ספק לגבי העובדה שאלוהים פוקח עין על הרוע מקרוב. בין אם על אנושות חסרת הצדקה ובין אם על מלאכים שנפלו, אלוהים רואה את עולתם ומתכנן את גזר דינם ביום הדין (2 פטרוס 9: 17, 2: 9, יהודה פס' 6).

קרא 2 פטרוס 7: 1-3 ויהודה פס' 19-4. אלו דוגמאות על נקמותיו הקדומות של אלוהים נותנים כיפא ויהודה כדי להדגיש את העובדה שאלוהים יודע במפורש כיצד להתמודד עם החטא?

כיפא ויהודה כותבים שלושה דוגמאות של נקמת ה' בעבר. הם כוללים את השמדת העולם העתיק על ידי המבול, שריפת סדום ועמורה, וכבילה לאבדון את המלאכים שחטאו (2 פטרוס 4: 6-7, 3: 7, יהודה 6, 7). כל הארועים האלה משולבים עם תחושה ממושכת של סופיות. למרות שהכתובים מדברים הרבה על רחמי ה' וחסדו, ישנו תפקיד חשוב לצדקת ה' בהשמדה הסופית של החטא. מה היו החטאים שהולידו עונש חמור כזה? הם כוללים הכרות עם כפירה הרסנית; בוז לסמכות; שיעבוד לכל מה ששלט בהם; עוות חסדו של אלוהים לרשיון לעבור על המוסריות; הכחשת ישוע המשיח כריבון ואדון יחיד; מזהמים את הגופות שלהם; דוברי דיבור ריק ויהיר; ומוציאי דיבה רעה (2 פטרוס 1: 10, 19, 2: 1, יהודה 4, 8, 2 פטרוס 18: 2, יהודה 10). מעניין לציין שתיאורים אלה אינם כוללים מעשי אלימות וזוועות שלעיתים קרובות גורמים לנו לזעם. במקום זאת הם מתארים חטאים מעודנים ומתוחכמים יותר שיש להם מאפיין משותף אחד. אלו הם חטאים שלעיתים מוצדקים בקהילה עצמה. העובדה הזו צריכה לעורר אותנו על הצורך הגדול לתשובה כנה ושינוי בקהילה.

קראו 2 פטרוס 12: 2 ויהודה 10. בפסוקים אלו כיפא ויהודה מתארים את אלו אשר עומדים בפני השמדה כאנשים שהושחתו ל"בהמות סכלות" (2 פטרוס 12: 2, יהודה 10) המודרכות על ידי חוק טבעם (אינסטינקט). כיצד ניתן לשוות תיאור זה למה שאלוהים במקור ברא את האנושות וכיצד נוכל למנוע את זה מלקרות בחיינו?

עוד לקחים מהתנ"ך

קראו 2 פטרוס 2:6-16. באילו דוגמאות אחרות משתמש כיפא כדי להזהיר לאן הרשע יוביל?

האזכור המהותי הראשון של סדום בכתובים נמצא בבראשית 12:13. לוט ואברהם החליטו להיפרד מסיבות "פיננסיות". לוט בחר בכיכר הירדן **"וַיֵּאָהֶל, עַד-סֹדֶם"** (בראשית 12:13). התורה אז מעירה, **"וְאִנְשֵׁי סֹדֶם, רָעִים וְחָסְדָּאִים, לַיהוָה, מְאֹד"** (בראשית 12:13). מאוחר יותר, כאשר אלוהים מזהיר את אברהם שהוא תכנן להשמיד את סדום, אברהם במשא ומתן אתו, הפציר בו שלא ישמיד את סדום אם יוכל למצוא 10 אנשים צדיקים שם (בראשית 16:18). ההסתברות שלא ניתן למצוא אפילו עשרה אנשים צדיקים בסדום התגלתה במלא עוזה במה שקרה למלאכים שנשלחו לבקר את לוט. העיר נהרסה כדין; רק לוט ושתי בנותיו ברחו (בראשית 12:19).

כיפא לומד שני לקחים מהסיפור הזה. ראשון, שתי הערים הללו הן דוגמה לעונש שיגיע לרשעים (2 פטרוס 2:6). שני, הסיפור מראה שאלוהים יודע כיצד להציל את הצדיק ממשפט (2 פטרוס 2:7-9). כיפא אז מציין כמה מאפיינים של אלו אשר הושמדו בסדום ועמורה: הלכו אחרי תאוות הבשר, בזו לממשל, היו עזי פנים ולא היססו לחרף את המלאכים (2 פטרוס 10,11). ישנם קווי דמיון בין מאפיינים אלו לדרך בה כיפא תיאר את מורי השקר ואת התומכים שלהם.

סיפור בלעם נמצא במדבר 24:1-22. הוא נשלח על ידי בלק, מלך מואב, לקלל את בני ישראל. למרות שבהתחלה הוא היסס, בסופו של דבר שוכנע לבצע משימה זו עבור סכום גדול של כסף (במדבר 21:7-22). בדרכו מלאך ה' התעמת איתו וניצל ממוות רק מכיוון שהאתון שלו זזה הצידה. בלעם היכה את האתון והבין את הטעות שלו רק כשעיניו נפתחו והוא ראה את **"מִלְאֲךְ יְהוָה"** בעצמו (במדבר 22:22-23). בסופו של דבר, בלעם ברח את ישראל (במדבר 24:4-23). כיפא השתמש בבלעם כדוגמא לאלה שיתפתו על ידי ניאופים ותאוות בצע (2 פטרוס 14,15). אנשים כאלה הם כמו בלעם. הם עזבו את הדרך שהיו צריכים להתהלך בה.

חשבו על כל מה שהעונק לנו בכתבי הקודש ובכתביה של אלן ג'י. ווייט. לכן, מדוע אנחנו כאדוונטיסטים שומרי שבת לא יכולים אף פעם להגיד שלא הוזהרנו?

נקודות למחשבה

לעיתים קרובות אנו שומעים משיחיים שמדברים על "חירות במשיח". וכמובן רעיון זה הינו בתוקף. להיות חופשי מהרשעת התורה ושתייה לנו את הבטחת הגאולה בגלל מה שהמשיח עשה למעננו ולא ממעשנו אנו זה באמת להיות חופשי. הסיפור של מרטין לותר והשעבוד שהוא סבל לפני שהבין שחסד הינה דוגמא גדולה למשמעות החירות. אך, כפי שראינו באיגרות כיפא, האמת הנפלאה יכולה להתעות. "האמת הגדולה ביותר על תלותנו המלאה במשיח לישועה קרובה לטעות עזות המצח. אלפים טועים לחשוב את חירות המשיח להפקרות; ומכיוון שהמשיח בא להושיע אותנו מהרשעת התורה, רבים מכריזים שהתורה כבר הושלמה, ושאלו ששומרים אותה אינם תחת יד החסד. וכך, כאשר אמת ושקר הולכות כך יד ביד, אנשים שאינם מודרכים על ידי רוח הקודש יונחו לאמץ טעויות, ובכך, הם שמים את עצמם תחת שקרי השטן. ובהנחיית אנשים לקבל שקר כאמת, השטן פועל כדי לקבל את הכבוד והוקרה של העולם הפרוטסטנטי." (Ellen G. White, Christ Triumphant, p. 324)

שאלות לדיון:

- חשבו על 2 פטרוס 2:19 ושאר הדברים שכיפא אומר שבאים כתוצאה מתורתו שקר. מדוע אנו צריכים להיות בטוחים שאנו לומדים בעצמנו את האמיתות שאנו מאמינים? מתי זה הופך ל "מסוכן" לחשוב על רעיונות שונים משאר כלל המאמינים?
- הסתכלו על השפה הקשה שמשתמש כיפא לגבי נושא הענשה ומשפט: "וְיָבִיאוּ עַל-נַפְשָׁם כְּלִיֹּן" (2 פטרוס 2:1); "לְחַשֵּׁן אֶת-הָרָשָׁעִים לְיוֹם הַמִּשְׁפָּט לְהָשִׁיב גְּמוּלָם לָהֶם" (2 פטרוס 9:2); "מִשְׁפָּטָם מֵאֵז לֹא יִתְמַהֲמַה" (2 פטרוס 3:2). מה הפסוקים אומרים לנו לא רק לגבי המציאות של יום הדין אלא גם על החריפות איתה אלוהים מגנה את אלו שמובילים את עמו לשקר?
- מה לדעתכם זה אומר כאשר אלה שמדברים בדרך כלל על "חירות במשיח" בדרך כלל עושים זאת לא בהקשר לתורה בכלליות (למרות שיש כמה אנשים שכן עושים זאת) אלא בהקשר לדיבר הרביעי, לדיבר המדבר על השבת? כיצד טיעון זה עוזר לנו לראות עוד דרך שהרעיון של "חירות במשיח" יכול להיות מעוות?

שיעור מספר 12*

10 - 16 יוני

יום יהוה

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: 2 פטרוס 3:1,2, יוחנן 17:21-22, 2 פטרוס 3:13-3:3, תהילים 4:90, מתי 23:43-51, 2 פטרוס 3:14-18.

פסוק לשינון: "וְעַתָּה אִם-כָּל-אֱלֹהִים יִמּוּגוּ מִה-מָאֵד עָלֵיכֶם לְהַתְּהַלֵּךְ בְּקִדְשָׁהּ וּבְחִסְדּוֹת" 2 פטרוס 3:11

בשנים קודמות, אנשים שלא היו מאמינים באלוהים לא נראו ראויים לאמון, ואף נחשבו לאנשים שעלולים להיות מסוכנים. מדוע? הסיבה הייתה פשוטה: אם הם לא האמינו באלוהים, אז הם לא האמינו ביום הדין עתידי שבו יצטרכו לתת דין וחשבון לפני אלוהים על מעשיהם. בלי התמריץ הזה, לאנשים תיהיה נטייה גדולה יותר לעשות רע.

אף שחשיבה זו היא מיושנת למדי (ואינו הולם "תקניות פוליטיות") כיום, אי אפשר להכחיש את ההיגיון והסיבה מאחוריה. כמובן, אנשים רבים לא צריכים לפחד מהעתיד כדי שיעשו את הדבר הנכון. אך בו זמנית, האפשרות לדין וחשבון לפני אלוהים יכולה בהחלט יכולה לעודד להניע התנהגות נאותה.

כפי שראינו, כיפא לא פחד להכריז שביום הדין הרשעים יצטרכו לתת תשובות לאלוהים, מכיוון שהכתובים אומרים בברור שיום הדין יגיע. בהקשר זה, כיפא מדבר באופן חד-משמעי על סוף הימים, יום הדין, ביאתו השניה של ישוע, והעת בה "הַיְסָדוֹת יִבְעָרוּ וְהַתִּמְנָגוּ" (2 פטרוס 3:10). כיפא ידע שכולנו חוטאים, ולכן, עם כזה עתיד לפנינו, הוא מכריז, "מה-מָאֵד עָלֵיכֶם לְהַתְּהַלֵּךְ בְּקִדְשָׁהּ וּבְחִסְדּוֹת" (2 פטרוס 3:11).

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-17 ביוני.

קו הסמכות

כיפא הזהיר את קוראיו מפני תורות מסוכנות איתם הקהילה תצטרך להתמודד. הוא הזהיר כנגד אנשים שיובילו אחרים בחזרה לעבדות החטא, ההיפך מהחירות שהובטחה לנו במשיח.

למרבה הצער, זו לא היתה התורה היחידה שהקהילה תצטרך להתמודד איתה. עוד תורה מסוכנת תיכנס לקהילה. אך לפני שכיפא יתחיל בהזהרה שלו, הוא אומר משהו אחר.

"זאת האגרת השנית אשר אני כתב אליכם חביבי ובשתייהן כמזכיר אעיר את תימת לבבכם: לזכר את הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדושים ואת מצות אדנינו ומושיענו" (2 פטרוס 3:1,2). איזו נקודה כיפא עושה פה לגבי מדוע קוראיו צריכים להטות אוזן לקריאתו? (ראה גם יוחנן 17-15:21).

ב-2 פטרוס 3:1,2 כיפא מזכיר להם על המילות מלאות השראה שנאמרו בידי "הנביאים הקדושים". כך, שוב הוא מצביע בחזרה לתנ"ך. הוא מזכיר להם ש"דבר הנבואה... קיים" (2 פטרוס 1:19). הוא רוצה להבהיר שאמונותיהם נטועות בחזקה בדבר ה'. הברית החדשה אינה מצדיקה את הרעיון שהתנ"ך אינו בתוקף או שיש לו חשיבות קטנה יותר. להיפך, עדות התנ"ך נותנת משנה תוקף לברית החדשה ולהצהרותיה לגבי ישוע המשיח.

יתרה מכך, כיפא מצגי קו ברור מה"נביאים הקדושים" של התנ"ך לסמכות שלו כאחד מ"תלמידי אדוננו ומושיענו". הוא מדבר בברור על הקריאה שהוא קיבל מהאדון לעשות את מה שהוא עשה. לא פלא שהוא דיבר בנימה עזה של ודאות וביטחון. הוא הכיר מקרוב את מקור המסר שלו.

מדוע דבר אלוהים צריך להיות הסמכות העליונה בחיינו ולא התרבות שלנו או שיפוטנו או דעותנו? (אחרי הכל, מדוע שנשמור את היום השביעי אם לא רק מהעובדה שאלוהים ציווה זאת?)

הלצים

אחרי שהפציר בקוראיו "לזכר את-הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדושים ואת-מצות אדנינו ומושיענו" (2 פטרוס 2: 3), כיפא מוסר אזהרה נקודתית. יתכן שידע את סכנת התורת השקר, ולכן הוא רצה להדגיש את הסמכות שהיתה לו.

קראו 2 פטרוס 3: 4. אלו טענות יקדמו הספקנים בנוגע לביאתו השנייה של ישוע?

ישנו דמיון חשוב בין אלו שקידמו חירות שקרית ואלו שהביעו ספק בחזרתו של ישוע. הקבוצה הראשונה הלכה "אחרי הבשר בתאות תבל" (2 פטרוס 2: 10); בנתיים, אלו אשר הכחישו את חזרת ישוע הלכו "אחרי תאות נפשם" (2 פטרוס 3: 3).

(לא במקרה תאוה מובילה לתורות שקר, נכון?)

הלצים, כיפא הזהיר, ישאלו שאלה נקודתית, "איה הבטחת באו?" (2 פטרוס 3: 4). בעושים כך, הם יאתגרו את האמונה העתיקה של המשיחיים, שהמשיח יחזור לעולם הזה, ובקרוב. אחרי הכל, במיוחד כאשר הוא מדבר על אחרית הימים, הלצים הללו יעלו מציאות שלא ניתנת להכחשה, והיא שהרבה מאמינים כבר מתו, והדברים ממשיכים להיות כפי שתמיד היו.

על פני השטח, זוהי לא שאלה לא-הגיונית. אכן ווייט כתבה שאפילו חנוך ראה את הצדיקים והרשעים והוא הוטרד מכך. "סוגיית המתים הטרידה את חנוך. הוא סבר כי הצדיקים והרשעים ישובו יחדיו לעפר, וכי בכך יבוא קיצם" (אלן ווייט, אבות האומה ונביאי ישראל, פרק ו' שת וחנוך, עמ' 61). אם אפילו חנוך, שחי לפני המבול, נאבק עם שאלה זו, עד כמה וכמה אלו אשר יחיו אלפי שנים אחריו, ב"אחרית הימים"?

ומה לגבינו היום, כאדוונטיסטים שומרי שבת? אפילו שמה של קהילתנו "אדוונטיסטים" נובעת מהמילה אדוונט-ביאה (advent) בשפה האנגלית וקשורה לביאתו השנייה של המשיח אך הוא עדיין לא בא. וכן, אנו כן מתמודדים עם לצים, בדיוק כפי שכיפא ניבא שנתמודד.

מניסיונכם האישי, כיצד אתם מתמודדים עם המציאות שישוע לא חזר עדיין? הביאו את תשובותיכם לכיתה ביום שבת.

אלף שנים כיום אחד

ב-2 פטרוס 8-10, כיצד מגיב כיפא לטענה של הלצים? מה הוא אומר שאפילו עכשיו יכול לעזור לנו להבין מדוע המשיח עדיין לא חזר?

כיפא מגיב לנושא שהטבע לא משתנה. הוא מזכיר לשומעיו שזה לא נכון להגיד שהטבע לא השתנה מאז הבריאה. (ראו כיצד כיפא הולך בחזרה לדבר אלוהים במקורו וסמכותו.) היה זמן של רוע גדול, אחרי שאלוהים השמיד את העולם עם מבול (2 פטרוס 6: 3). ואכן, המבול הביא שינוי גדול לעולם, שינוי שניתן לראותו אף כיום. כיפא אומר שההשמדה הבאה תהיה באש, ולא מים (2 פטרוס 10: 3).

כיפא גם כתב, **"יום אחד כאלף שנים בעיני יהוה ואלף שנים כיום אחד"** (2 פטרוס 8: 3). באמרו זאת, כיפא משקיף את המילים של תהילים 90: 4: **"כי אלף שנים, בעיניך כיום אמתול, כי יעבר; ואשמורה בלילה."** במילים אחרות, תפיסת הזמן בעינינו היא לא זהה לאלוהים; אז, עלינו להיות זהירים כאשר אנו חורצים משפט על תזמון.

מנקודת מבט אנושית, נראה שאכן ישנו עיכוב בחזרתו של המשיח. אך אנו מסתכלים לדברים מנקודת מבט אנושית בלבד. אין עיכוב מנקודת המבט של אלוהים. למעשה, כיפא אומר כי הזמן הנוסף הוענק לנו מכיוון שאלוהים מראה לנו את סבלנותו. הוא לא רוצה שאף אחד יאבד (2 פטרוס 9: 3). לכן, הזמן הנוסף ניתן כהזדמנות לרבים כדי שישובו בתשובה.

אף על פי כן, מזהיר שמעון כיפא, אנו לא צריכים לקחת את סבלנות אלוהים כהזדמנות לדחות את החלטתנו לגבי ישוע. יום ה' יבוא שלא כצפוי כגנב בלילה. גנב שבא בלילה מצפה לחמוק מבלי שיבחינו בו. אך למרות שיום ה' יבוא כגנב, בהחלט יהיה ניתן להבחין בו. כפי שכיפא אומר, **"השמים בשאון יחלפו והיסודות יבערו והתמגגו והארץ והמעשים אשר עליה ישרפו"** (2 פטרוס 10: 3). וכך, מסר כיפא מראה לנו את סבלנותו של שאלו השליח: **"הנה עתה עת רצון הנה עתה יום שינעה"** (2 קורינתים 6: 2).

אז מה?

צעיר אחד ניסה לבשר לאימו. הוא סיפר לה על מות ישוע והבטחת חזרתו. הוא היה גאה בעצמו, שכן הוא חשב שעשה עבודה טובה. כאשר הוא סיים את הדרשה הקצרה שלו על ישוע וביאתו השנייה, אימו הסתכלה עליו ואמרה: "איך זה קשור אליי עכשיו?"

2 פטרוס 3:11-13. כיצד כיפא עונה על השאלה "איך זה קשור אליי עכשיו?"

כפי שכבר ציינו בדפים הקודמים, שמה של הקהילה, אדוונטיסטים שומרי שבת, מגלה את האמונה שלנו במציאות חזרתו של המשיח. התורה הזו היא מהותית; לא תהיה משמעות לאמונתנו המשיחית ללא חזרתו של ישוע וכל מה שחזרה זו מבטיחה לנו. אך, האם אנו בסכנה להפוך להיות כמו העבד הרע במשל במתי 24:43-51? ייתכן ואנו לא עושים את את הדברים הרעים שהעבד עשה במשל זה, אך זוהי לא הנקודה (אחרי הכל, זהו משל). במקום זאת, המשל הזה מזהיר אותנו שיהיה קל יותר להנמיך את הסטנדרטים שלנו, במיוחד בכיצד אנו מתנהגים לאחרים, ולהיות יותר כמו העולם ופחות נלהבים באמונתנו בחזרתו של האדון.

כמובן שפה ושם אנו מתמודדים עם אנשים הטוענים שיש להם את תאריך חזרתו של המשיח, על פי תרשימים וחישובים נבואיים. אך הסכנה הגדולה שהקהילה האדוונטיסטית מתמודדת איתה היא לא קביעת תאריכים לביאתו של ישוע. הסכנה הגדולה היא, שככל שהשנים חולפות, ההבטחת הביאה השנייה מגלמת תפקיד הרבה יותר קטן במחשבותינו.

ככל שיותר זמן נהיה בעולם הזה, אכן קרובים יותר נהיה לביאה השנייה. אך מצד שני, ככל שנהיה יותר בעולם הזה, קל יותר יהיה לדמיין את חזרתו כרחוקה כל-כך, עד שהיא כבר לא משפיעה על חיי היומיום שלנו. הכתובים מזהירים אותנו נגד השאנונות הזו. כפי שכיפא אמר, אם ישוע יחזור, ועלינו לעמוד מול כס המשפט, על המאמינים לחיות חיי קדושת וחסידות (2 פטרוס 3:11). מציאות הביאה השנייה, שתקרה מתי שתקרה, צריכה להשפיע על חיינו עכשיו.

עד כמה מציאות הביאה השנייה בכתובים משפיעה עליכם בחיי היומיום ועל המחשבות שלכם? מה אומרת לכם תשובתכם לגבי חייכם ואמונתכם?

בקשה אחרונה

כיפא מסיים את איגרתו עם נושא שעבר כחוט השני מתחילת האיגרת: חיי קדושה וזהירות שלא לתעות אחרי "טעות אֲנָשִׁי בְלִיעַל" (2 פטרוס 3: 17).
קראו את 2 פטרוס 18-14: 3. למי כיפא מכון את דבריו וכנגד מה הוא מזהיר בבקשה הזו?

כמה מעניין שכיפא מסיים את איגרתו עם בקשה מ"אחינו האהוב פולוס" (2 פטרוס 3: 15). שאול השליח גם כתב על הצורך לחיות בשלום תוך כדי המתנה לביאה השנייה של ישוע, ולהשתמש בזמן לפתח חיי קדושה (ראה אל הרומים 4: 2, אל הרומים 12: 18, אל הפיליפים 2: 2).

שימו לב שהדרך שבה כיפא מתייחס לכתובים של שאול השליח מעידים שכתבי שאול היו מאוד מוערכים בהיסטוריה הקדומה של המשיחיות. לא נוכל לקבוע אם כיפא מתייחס לאוסף השלם של כתבי שאול הנמצא בברית החדשה כיום, או רק כמה ממכתביו. למרות זאת, הביקורת של כיפא מראה שכתבי שאול היו מוערכים מאוד. בסוף, כיפא אומר שכתבי שאול יכולים להיפרש שלא כהלכה, כמו פסוקים אחרים בכתובים. המילה היוונית grapha משמעותה "כתובים", אבל בהקשר הזה המשמעות הברורה היא "כתבי קודש", כמו התורה והנביאים. בפסוקים אלו אנו מוצאים ראיות מוקדמות מאוד שהייתה סמכות לכתובים של שאול, אותה סמכות שהייתה לתנ"ך העברי.

בהתחשב במה שקראנו קודם לכן על מורי שקר המבטיחים חירות, לא קשה לדמיין אנשים שישתמשו בכתבי שאול על חירות וחסד כתירוץ להתנהגותם החוטאת. שאול השליח הדגיש מאוד את עניין הצדקה דרך חסד בלבד (אל הרומים 21, 22: 3), אך אין משהו בכתובים שלו שנותן לאנשים רשות לחטוא (ראה אל הרומים 14-1: 6). שאול השליח בעצמו הצטרך להתמודד מול השגיאיה הזו לגבי מה שהוא דרש ולימד על הצדקה על ידי חסד. אך כיפא מזהיר, אלו שמעוותים את כתביו לוקחים סיכון לאבד את נפשם (2 פטרוס 3: 16).

אילו החלטות טובות תוכלו לעשות כבר עכשיו שיעזרו לכם לחיות את סוג החיים שנקראתם לחיות במשיח ישוע?

נקודות למחשבה

מנקודת המבט שלנו, נראה שהביאה השנייה מעוכבת. ישוע כמובן ידע שנרגיש כך, ובכמה משלים הוא הזהיר מה יקרה אם לא ניהיה זהירים וערים בתקופה הזו. קחו למשל את משל שני העבדים במתי 24:45-51 (שצוינה בשיעור של יום רביעי). שניהם ציפו לאדונם שיחזור. אך הם הסיקו שתי מסקנות שונות לגבי חזרתו. אחד החליט שהוא צריך להיות מוכן שהאדון יגיע בכל רגע. השני אמר שאדונו מתעכב, ולכן לקח את ההזדמנות הזאת כדי להתנהג ברשעות.

"משום שאיננו יודעים את המועד המדויק של שיבתו, אנו מצווים לעמוד על המשמר": "אֲשֶׁרִי אוֹתָם הָעֶבְדִּים אֲשֶׁר הָאֲדוֹן בָּבֹאָ וְיִמָּצְאֻם עוֹמְדִים עַל הַמְּשָׁמֶר." (לוקס י"ב 37). מי שממתין לביאת האדון, אינו מבטל את זמנו בצפייה חסרת שחר. הציפייה לביאת האדון היא המעוררת באדם יראת אלוהים, ופחד מן העונשים אשר יושתו עליו בגין חטאיו; היא זו שמראה לאדם כמה חמור הוא החטא של מאיסת חסדו של האל. אלה המייחלים וממתינים לאדון, מטהרים את נשמותיהם באמצעות ציות לאמת שלו" (אלן ווייט, חמדת הדורות, פרק 69 "על הר הזיתים").

שאלות לדיון:

1. דונו בכיתה על תשובותכם לשאלה משיעור יום שני על הביאה השניה. מה הן כמה דרכים שבהן אתם מתמודדים עם העובדה שישוע לא חזר עדיין? מה נוכל ללמוד מהתשובות של אחרים?
2. איזה תורות, מנהגים, ואמונות יש לנו כאדוונטיסטים שלא באים מהתרבות או היגיון או מסורת אלא מכתבי הקודש בלבד?
3. כפי שיכולנו לראות במשך השבוע, כיפא קישר נטיות לחטא ותאוות לתורות שקריות. בשיעור שבת השבוע נאמר להלן: "לא במקרה תאוה מובילה לתורות שקר, נכון?" מדוע זה לא במקרה? כיצד יכולים להיווצר הקשרים בין השניים?
4. אלברט איינשטיין הציג לעולם את הרעיון המופלא שהזמן לא אבסולוטי. זאת אומרת, תלוי איפה אתם נמצאים ועד כמה מהר רגליכם זזות הזמן במערכת הייחוס שלכם יהיה שונה ממערכת הייחוס של מישהו אחר. הנקודה היא, זמן הוא מושג מסתורי מאוד, ופועל בדרכים שאנו לא מבינים לחלוטין. כיצד רעיון זה יעזור לנו להבין שהזמן של אלוהים הוא לא הזמן שלנו, במיוחד בהקשר שישוע לא חזר עדיין?

נושאים מרכזיים בראשונה ובשנייה לפטרוס

שבת אחר הצהריים

קראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור שבת השבועי: ישעיהו 53:5,6,9, ויקרא 16:16-19, ויקרא 11:44, אל הרומים 7-1:13, 1 קורינתיים 14:40, 2 טימותיאוס 3:16.

פסוק לשינון: "לִמְעַן נִחְיָה לְצִדְקָה אַחֲרֵי חֲדָלְנוּ מִן הַחֲטָאִים אֲשֶׁר בְּחַבְרָתוֹ נִרְפָּא לָכֶם" 1 פטרוס 2:24,25

שתי האיגרות של כיפא נכתבו מנקודת מבט מעשית. ב-1 פטרוס, הנושא המרכזי בו כיפא עוסק הייתה הרדיפות שהמשיחיים חוו. באגרת ה-2 לפטרוס הנושא המרכזי היה מורי שקר. כיפא כתב באופן סמכותי במטרתו לעודד את קוראיו כמו גם להזהיר אותם לגבי האתגרים שעומדים לנגדם. הדבר המשמעותי הוא זה שכיפא עונה לשני הנושאים האלה במונחים תאולוגיים. הסבל הנגרם על ידי רדיפות הוביל את כיפא להגות בסבל ובמוות של ישוע, אשר הובילו לישועתנו. מורי השקר יצטרכו להתמודד במשפט שיתקיים אחרי שישוע חוזר ארצה. אלו הם כמה מהנושאים שכיפא דן בשתי איגרותיו. בשיעור של השבוע האחרון הזה נביט יותר מקרוב על חמישה נושאים שכיפא כתב עליהם: סבלו של ישוע שהביא ישועה; התגובה המעשית שלנו לידעה שאלוהים ישפוט את מעשינו ביום הדין; התקווה שיש לנו בחזרה הקרובה של ישוע; סדר בחברה ובקהילה; והתפקיד של הכתובים במתן הדרכה בחיינו.

*למדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-24 ביוני.

סבל, ישוע, וישועה

קראו את הפסוקים הבאים, ורישמו מה כל פסוק אומר לגבי ישועתנו:

1 פטרוס 2: 1

1 פטרוס 8,9: 1

1 פטרוס 18,19

1 פטרוס 22-25: 2

1 פטרוס 18: 3

כאשר כיפא מזכיר את המונח ישועה, בדרך כלל זה בהקשר לסבלו של ישוע ככפרה על החוטאים. לדוגמא, ב-1 פטרוס 22-24: 2, כאשר כיפא כותב על הסבל של ישוע, הוא משתמש בשפה שמשקפת את ישעיהו 53: 5,6,9: "אֶת־חַטֹּאתֵינוּ הוּא נָשָׂא בְּגוֹיָנוּ" על הצלב ו"בְּחִבְרָתוֹ נִרְפָּא לָכֶם" (1 פטרוס 23,24: 2) מגלה את הרעיון של כפרה וקרבת. בהרבה מהקרבנות המתוארות בתנ"ך, החוטאים הביאו את מנחותיהם וסמכו את ידיהם על ראש הקרבן. המעשה הזה העביר באופן סימלי את החטא מהחוטא לחיה, שמתה במקומו של החוטא (ויקרא 29,30,34: 4; 10-13: 14). זוהמת החטא שהצטבר על המזבח טוהר והוסר מעליו ביום הכיפורים (ויקרא 16: 16-19).

לדם הקרבן היה תפקיד חשוב בכפרה על החטא. המשיחיים נפדו בדם היקר של ישוע (1 פטרוס 18,19: 1). באותו אופן שאול השליח ביטא את אותו רעיון על פדות: ישוע, שלא ידע חטאה, נעשה לחטאה בשבילנו (2 קורינתים 21: 5). כפי ש-1 פטרוס 18: 3 אומר, המשיח סבל עבור החטא, הצדיק (ישוע) עבור הרשעים (אנחנו).

כמו שאול (אל הרומים 21,22: 3), כיפא מדגיש את הצורך באמונה. כפי שהוא אומר לקוראיו: "אֲשֶׁר אֶהְבֶּתֶם וְלֹא רֵאִיתֶם... לְשֵׁאת עֲקֵב אֱמוּנַתְכֶם תְּשׁוּעָה לְנַפְשֵׁיכֶם" (1 פטרוס 8,9: 1). התנהגות צדיקה לא מקנה לנו ישועה. ישועה ניתנת כאשר אנו מאמינים במה שישוע עשה למעננו וכאשר אנו מקבלים אותו כמושיע אישי. ביטחוננו נמצא בו, ולא בעצמנו. אם הביטחון היה בנו, איזה ביטחון אמיתי היה לנו?

מדוע ישוע, הפודה שלכם, התקווה הגדולה לישועה? איזו נחמה תוכלו לקחת מהאמת הנפלאה הזאת?

כיצד עלינו לחיות?

הנושא עליו חוזר כיפא יותר מאשר כל נושא אחר שהוא חוזר עליו מוצג בשאלה שהוא שאל ב-2 פטרוס 3:11: "עֲתָה אִם-כָּל-אֵלֶּה יְמוּגוּ מֵה-מָּאֵד עֲלֵיכֶם לְהִתְחַלֵּץ בְּקִדְשָׁהּ וּבְחֻסֵּידוֹת?"

קראו את הפסוקים הבאים. מה כיפא אומר על התנהגות משיחית? 1 פטרוס -1:15; 17,22; 1 פטרוס 2:1; 1 פטרוס 3:8,9; 1 פטרוס 4:7-11; 2 פטרוס 3:11.

שמעון כיפא שוקל את ההתנהגות המשיחית במקומות רבים בשתי האיגרות שלו, ומספר נושאים חוזרים על עצמם. ראשית, כיפא פעמיים מדגיש את הקשר בין משפט אלוהים וההתנהגות המשיחית (1 פטרוס 1:17 ו-2 פטרוס 3:11). אלוהים ישפוט את המעשים של כולם. לכן, על המאמין לחיות חיי קדושה.

שנית, פעמים רבות כיפא מזכיר את חובתם של המאמינים במשיח להיות קדושים. בתנ"ך דברים שקדושים הם מוקדשים לעבודת המשכן (שמות 24:26; 28:36; 29:6,37) או למטרת אלוהים (למשל, השבת בבראשית 2:3). למעשה, תכניתו של אלוהים הייתה שעמו יהיה קדוש, כפי שהוא קדוש, נושא שכיפא גם דן עליו (ויקרא 11:44; 19:2; 1 פטרוס 1:15,16). תהליך קדושתו של דבר נקרא "קידוש", ורצונו של כיפא הוא שקוראיו יתקדשו ברוח וישמעו בקולו של מושיעם ישוע (1 פטרוס 2:1).

שלישית, כיפא סיפק כמה פרטים לגבי סוג ההתנהגות היאה לאנשים מקודשים. הם צריכים להסיר כל רשע, מרמה, חנופה, קנאה, ולשון הרע (1 פטרוס 2:1). הם צריכים להיות מאוחדים באותה רוח, לאהוב אחד את השני, ובאופיים להיות שפלי רוח (1 פטרוס 3:8). אופיים צריך לגלות טוב, חסידות ואהבה (2 פטרוס 1:5-7). אכן, הם חייבים להתמיד באהבה (1 פטרוס 4:7-11). לסיום, כיפא מעודד את שומעיו להשליך את ייבם על ישוע (1 פטרוס 5:7).

כיצד נוכל ללמוד לעודד אחד את השני ללא התנהגות שיפוטית, ולחיות את אורח החיים שכיפא קורא לנו לחיות באיגרות שלו?

תקווה בביאה השניה

קראו את הפסוקים הבאים, ושימו לב מה שנאמר לגבי ארועים עתידיים:

1 פטרוס 4:1

1 פטרוס 1:17

1 פטרוס 4:5,6

1 פטרוס 4:17

2 פטרוס 1:10-3

אחד הנושאים המכריעים שאיתו התמודדו אלו שקראו ושמעו את 1 פטרוס היה נושא הרדיפות. כיפא מנחם את קוראיו עם המחשבה שאף על פי שכובד רב הוטל על כתפיהם על ידי רדיפה, ישנו גמול עתידי המחכה להם בשמים, גמול שלא יכול להילקח מהם. מוקדם מאוד באגרתו הראשונה, כיפא מזכיר שלמשיחיים יש נחלה בלתי נשחתת (1 פטרוס 4:1).

כיפא מבהיר שני דברים שיקרו בעתיד: המשפט האחרון והשמדתו הבוררת של הרע. במילים אחרות, הוא מראה שלמרות שיש רדיפות כרגע, צדק ומשפט יעשה והמאמינים יקבלו את תגמולם הנצחי.

כיפא מזכיר משפט בשלוש מקרים נפרדים (1 פטרוס 1:17; 4:5,6,17). הוא אומר שאלוהים האב שופט את כל בני אנוש בצורה הוגנת, על פי מעשיהם (1 פטרוס 1:17). הוא אומר שישוע עצמו מוכן לשפוט את החיים ואת המתים (1 פטרוס 4:5). הוא גם עושה את ההבחנה המעניינת שהמשפט יתחיל עם בית אלוהים (1 פטרוס 4:17). כיפא גם מדגיש שהרשעים יושמדו על ידי סופת אש עולמית (2 פטרוס 3:7).

כיפא דן על בעיות שעלו לגבי אפשרות חזרתו השנייה של ישוע (2 פטרוס 1:10-3). הוא אומר שמטרת "עיכוב" ביאתו השניה הינה כדי לאפשר ליותר אנשים לשוב בתשובה, להתחרט על חטאם ולהוושע. הוא גם אומר שהביטחון במה שיקרה בעתיד צריכה לשכנע את כולם לקחת את זה בחשבון ולחיות חיים קדושים וחפים מפשע.

לכן, למרות שכיפא התמקד בכאן ועכשיו ובחיים משיחיים מעשיים, הוא עדיין מבשר לקוראיו על התקווה העתידית שמחכה להם. בקיצור, יהיו אשר יהיו הנסיבות העכשוויות, המשיחיים צריכים לצעוד קדימה באמונה וציות.

מדוע גם אתם צריכים לצעוד קדימה באמונה וציות, יהיו הנסיבות אשר יהיו? איזו ברירה נותרה?

סדר בחברה ובקהילה

קרא את הפסוקים הבאים. מה כיפא אומר בפסוקים אלה על החשיבות של הנהגת השלטון והקהילה, וכיצד על המשיחיים להגיב לשניהם? כיצד ניתן ליישם את מילותיו למצבים שלנו כיום, ללא קשר למיקומנו?

1 פטרוס 2:11-2:12

1 פטרוס 5:1-5:5

כיפא חי בזמנים שהמשיחיים נרדפו לעיתים קרובות על ידי השלטון והרשויות הדתיות. עובדה זו נותנת משנה תוקף למה שיש לשאול השליח להגיד לגבי התפקיד הנכון של הרשויות הממשלתיות (1 פטרוס 13:1-2, אל הרומים 13:1-7). בשביל כיפא ושאל כאחד, רשויות ממשלתיות הוסמכו על ידי אלוהים עצמו כדי לפקח על עושי עוול. כמובן, ישנם זמנים שהשלטון המושל יכול להיות בעייתי. זה מה שחוו המשיחיים בזמנו של כיפא, והמצב החמיר במשך השנים.

אך, באופן כללי, הרעיון זה ששלטון טוב ישמור על החוק הסדר והביטחון. אפילו כיום ישנם דוגמאות בהם החוק והסדר הופרו, וניתן לראות את הצורך הנואש לשלטון סביר. אכן, שלטון טוב הוא אחת הברכות שאלוהים נתן לאנושות.

כיפא ללא ספק גם תמך באותה אמונה של שאול השליח שניהול טוב של הקהילה הינו עניין חשוב. אומר שאול, "הַכֹּל יַעֲשֶׂה פֶּהֶן וְכִשּׁוּרָה" (1 קורינתים 14:40), בהלל בקהילות. באותה צורה כיפא מבקש ממנהיגי הקהילות "רְעוּ אֶת־עֶדְר הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר תַּחַת יָדְכֶם" (1 פטרוס 5:2). עליהם לעשות זאת בענווה ובדאגה. קהילות מקומיות צריכות להתנהל טוב. מנהיגים טובים מספקים חזון ועקביות, ומאפשרים לאחרים לממש את המתנות הרוחניות שלהם לתפארת אלוהים.

1 פטרוס 5:5 אומר שעליכם לחגור נמיכות רוח אחד כלפי השני. כיצד נוכל ללמוד לעשות זאת? מה תוכלו לעשות כדי ליישם זאת ביחסים עם אחרים?

עליונות כתבי הקודש

קראו את הפסוקים הבאים. מה הם אומרים על הכתובים שיכול לעזור לנו להבין מה הם צריך להיות תפקידם בחיינו ובאמונתנו?

1 פטרוס 12-10:

2 פטרוס 20-16:

2 פטרוס 20:

2 פטרוס 16:3

באגרתו השניה, כיפא מתעמת עם מורי שקר. הוא מדריך את קוראיו לשני מקורות בעלי סמכות כאשר הוא אומר, "[זכרו] אֶת־הַדְּבָרִים הַנֶּאֱמָרִים מִקֶּדֶם בְּיַד הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים וְאֶת־מִצְוֹת אֲדֹנָינוּ וּמוֹשִׁיעֵנו אֲשֶׁר נִתְּנָה עַל־יְדֵי שְׁלִיחֵיכֶם" (2 פטרוס 3:2). כיום יש לנו את אותו מפלט למילות "הנביאים הקדושים" - כלומר, התנ"ך. השליחים כבר לא בחייהם, כמובן, אך במובן כלשהו, יש לנו משהו טוב יותר: עדותם בהשראתה של רוח הקודש, המתגלה אלינו בברית החדשה. מתי, מרקוס, לוקס ויוחנן השאירו לנו את הסיפור המקיף על חיי ישוע, מותו ותחייתו. במעשי השליחים, יש לנו נימוק לפעילותם של תלמידי ישוע. ואנו בהחלט קוראים את מילותיהם מלאות השראה של התלמידים עצמם. שאול כותב בכוח רב על הסמכות של דבר אלוהים (2 טימותיאוס 3:16). לכן, כיפא מנתב את קוראיו למקרא כמקור סמכות הוראה ומוסריות.

ב-2 פטרוס 3:16, כיפא מזהיר את קוראיו ושומעיו שלמרות שהכתובים הם מקור האמת, ללא תשומת לב רבה למה שרוח הקודש רוצה שנבין, מקור האמת עצמו ניתן לפרש בצורה לא נכונה, וזה יכול להוביל לתוצאות איומות.

מילותיו הן תזכורת טובה לנו כעת על העקרונות הבסיסיים ללימוד כתבי הקודש. עלינו לקרוא בתפילה פסוקים מהכתובים. עלינו לקרוא את הפסוק בהקשר לפרק, לספר, ולמקרא עצמו. על מה דיבר המחבר של פסוק זה כאשר הוא כתב זאת? עלינו לקרוא את הפסוקים באור הנסיבות ההיסטוריות שהיו בזמן כתיבתם (במקרה של 1 ו-2 פטרוס, האגרות נכתבו בזמן האימפריה הרומית במאה הראשונה). עלינו לקרוא את הפסוקים בחיפוש אחר תובנה רוחנית ועם הידיעה שהמסר המרכזי של הכתובים הינו ישועה על ידי קורבן המשיח (1 פטרוס 12-10:1). לסיום, עלינו לקרוא את פסוקי התנ"ך בהקשר לחיינו. איזו אמת אלוהים רוצה שנקבל? כיצד נוכל ליישם את הכתוב לחיינו בדרך שתתרום לקידום מלכות אלוהים בעולמינו?

נקודות למחשבה

אפילו בין תאולוגיה כבדה, איגרות כיפא שמות דגש חזק על חיים משיחיים וכיצד עלינו להתייחס אחד לשני. במילים אחרות, כן, עלינו לדעת את האמת בישוע. אך אף חשוב מכך, עלינו גם לחיות את האמת. בשלב מוקדם אנו כבר מקבלים את המילים המרשימות הללו: "בְּשִׁמְעֶכֶם בְּקוֹל הָאֱמֶת לְאַחֲוָה שְׁאִין בְּהַ חֲנִיכָה וְאַהֲבָתָם אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ אֶהְבֶּה עִנְיָה בְּלֵב טְהוֹר" (1 פטרוס 2: 1). שימו לב כיצד הוא מקשר את טהרת נפשנו עם ציות לאמת. האמת משנה אותנו, ועושה אותנו לאנשים שאוהבים אחד את השני בלהיטות וב"לב טהור". ציות, לב טהור ואהבה - כולם קשורים אחד לשני. זה האידאל שעלינו לחתור אליו. האם אתם יכולים לתאר כמה שונים יהיו חיינו וקהילותינו אם נלך אחרי הפצרות אלו? חשבו מה זה יעשה לתחושת האחדות בקהילה. "אחי, האם תשאו את רוחו של המשיח איתכם כאשר תחזרו לבתיכם ולקהילותיכם? האם תשימו הצידה אי-אימון וביקורת? אנו מתקרבים לזמן שיותר מאשר אי פעם בעבר, נצטרך להתאחד, לעבוד ביחד. באחדות יש כוח. בסכסוכים ובהפרדה נוכל למצוא רק חולשה." Ellen G. White, Selected Messages, book 2, 7 pp. 373, 374

שאלות לדיון:

- ב-2 פטרוס 3:12, השליח אומר שעלינו "לְחַכּוֹת לַיּוֹם־הַזֶּה שֶׁיָּבֹא וְלִהְיוֹת אֶתֹּו אֲשֶׁר בּוֹ הַשָּׁמַיִם יִמוּגוּ בְּאֵשׁ וְהַיָּסָדוֹת יִבְעָרוּ וְנִמְסוּ." למה הוא מתכוון כאשר הוא אומר שעלינו "לחכות" ליום ה'? כיצד נוכל לקרב את יום ה', כלומר, את ביאתו השנייה?
- אנו אומרים שהטבע הוא "הספר השני של אלוהים" לדאבוננו, כפי שקורה עם הספר הראשון של אלוהים (הכתובים), גם את הספר השני ניתן לפרש בצורה שגויה. לדוגמא, להרבה אנשים מסר התכנון ומטרה נמחק מהטבע והוחלף בהרעיון הדארוויניסטי של מוטציה אקראית וברירה טבעית. נאמר לנו שהעולם לא תוכנן; רק נראה לנו כך. כיצד, אז, נוכל לקרוא ולפרש את הספר השני הזה בצורה הנכונה? מה הם הגבולות של מה שספר שני זה יכול ללמד אותנו על אלוהים? איזו עזרה נוכל לקבל מהספר הראשון שיעזור לנו להבין את הספר השני בצורה הנכונה? מה קורה כאשר הפרשנות שלנו של הטבע, הספר השני, נוגדת את פרשנות הספר הראשון שלנו, כתבי הקודש? היכן הבעיה?

חטיבת מערב מרכז אפריקה

